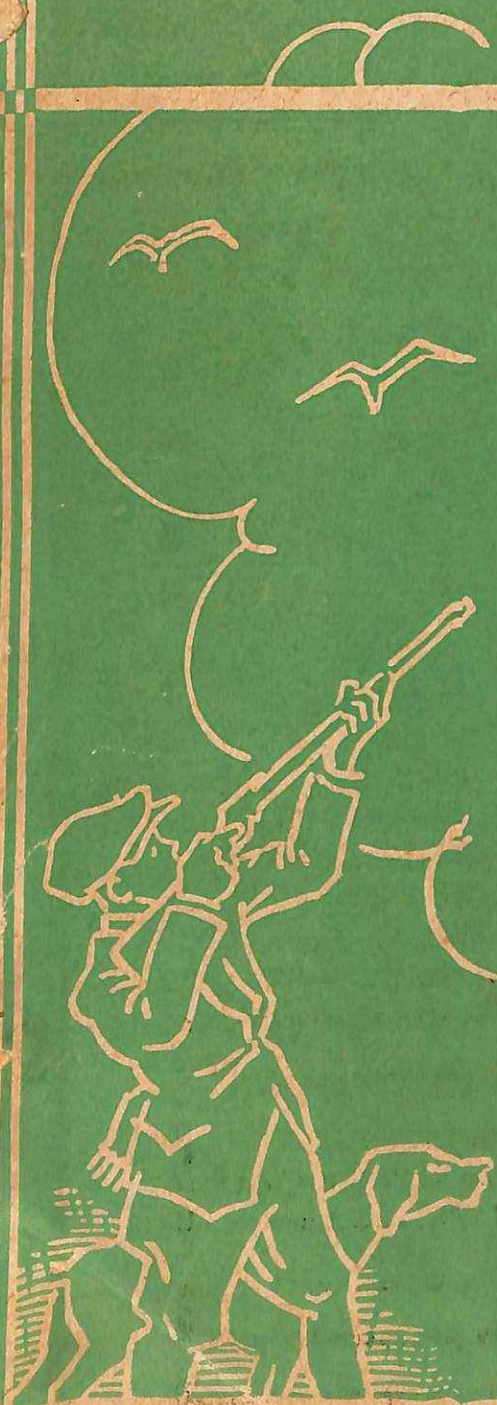

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. 99 (10)

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1935

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 10

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Κεφάλαια Μετοχικά και 'Αποθεματικά Δρχ. 1.205.000.000
Κιτχθέσεις (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1934) » 9.850.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ἐν Ἀθήναις
 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ & ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ΚΑΙ ΠΟΝ—ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ—ΖΑΓΑΖΙΚ
 ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικόν ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφέροντος ὁρους. Δέχεται δὲ καταθέσεις (εἰς πρώτην ζήτησιν καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ Ταμιευτηρίου) εἰς δραχμὰς καὶ ξένα νομίσματα μὲ λίαν εὐνοϊκὰ ἐπιτόκια.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY NEW YORK 51, MAIDEN LANE

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ὁλοσχερῶς κατατεθειμένα \$ 1.500.000

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΑΣ

Τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὰς Ἑπαρχίας ὡς κάτωθι.

Αἰγίνα, Γ. ΜΠΡΑΟΥΝ
 Ἀλεξ(πο)λῖς, Ι. ΦΩΤΙΑΔΗΣ
 Ἀλμυρὸς, ΤΡ. ΜΕΤΣΟΒΙΤΗΣ
 Ἀμαλιάς, ΑΔΕΛΦΟΙ Σ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ
 Ἀργοστόλιον, Ε. ΚΑΛΟΓΕΡΑΤΟΣ
 Βαθύ, (Σάμου) ΝΙΚ. ΜΑΣΙΣΤΑΣ
 Βέρροια, Ε. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
 Βόλος, ΣΑΒ. ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΔΗΣ
 Γύθειον, ΒΑΣ. ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΤΗΣ
 Διδυμότειχον, Δ. ΣΚΛΑΒΗΣ
 Δράμα, ΘΩΜΑΣ ΠΕΤΡΟΥ
 Ἐλασσών, ΒΑΣ. ΖΑΧΙΑΔΗΣ Δικηγόρος
 Ἐλευθερούπολῖς, Β. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ Δικηγόρος
 Ζάκυνθος, ΑΝΤ. ΣΚΟΥΡΤΑΣ Πρ. Ἐν. Κυν.
 Ἡράκλειον, ΜΙΧ. ΜΑΚΡΑΚΗΣ
 Ἡράκλειον, ΜΙΧ. ΚΥΝΗΓΩΝ ΘΕΣ(Ν)ΙΚΗΣ
 Ἡράκλειον, ΜΕΓ. ΔΡΑΚΟΥΛΗ 68
 Ἡράκλειον, ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ Πρ. Κυν. Σουλ. Ν.ΙΩ.
 Θεσ(ν)ίκη } ΕΝΩΣΙΣ ΚΥΝΗΓΩΝ
 Ἰωάννινα, ΓΕΩΡΓ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ
 Καβάλλα, ΣΤΕΡ. ΜΟΥΤΣΟΚΑΠΑΣ
 Κατερίνη, ΑΡ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΠΕΤΗΣ
 Κάρυστος, ΛΕΩΝ. ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ Συμβολ(φ)ος
 Κομοτινή, ΓΕΩΓ. ΚΕΜΠΑΠΤΗΣ

Κέρκυρα, ΚΩΝ. ΜΗΑΜΙΧΑΣ
 Κόνιτσα, ΑΛ. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ
 Λάρισα, Ι. ΔΑΛΘΑΝΑΣΗΣ
 Λήμνος, Ι. ΠΟΛΥΤΑΡΙΔΗΣ
 Μεσολόγγιον, Β. ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΣ Δικηγόρος
 Μυτιλήνη, ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
 Ξάνθη, ΕΜΜ. ΣΑΧΡΩΝΗΣ
 Πάτραι, ΕΛ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ Χ(ος) Πρ. Κυν. Σουλ.
 Πρέβεζα, ΧΡ. ΧΑΣΑΝΗΣ Γ. Γρ. Κυν. Σουλ.
 Πύργος, (Ἡλείας) Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ
 Σουφλίον, Σ. ΤΖΙΝΤΖΗΣ
 Σπάρτη, Ι. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Δικηγόρος
 Σύρος, Ν. ΣΑΡΖΕΤΑΚΗΣ Πρόεδρος Κυν. Σουλ.
 Χαλκίς, Π. ΠΙΤΣΙΑΔΗΣ Πρόεδρος Κυνηγ. Σουλ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Γιοχάνεσμπουργ, ΣΤΡ. ΦΩΤΑΚΗΣ
 Κνόξβιλ, Κ. ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ 103 W Vine Avenue
 Κύπρος, ΣΩΤ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ Δικηγόρος - Πάφος

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν, ἐγγραφήν, ἀνανέωσιν κλπ. ἀποτανθῆτε εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους μας. Δεχόμεθα αἰτήσεις δι' ὅσας πόλεις δὲν ἀντιπροσωπευόμεθα.

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σταδίου 25 - Ἀθήναι
 Πλάτωνος 15 : Πειραιεύς
 ΤΗΛΕΦ. 40-268

ΑΘΗΝΑΙ

1 Ἰουνίου 1935

Rue Stadiou 25
 Athènes - Grèce

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἰδιοκτήτης ΑΛΕΚΟΣ ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗΣ

Revue Mensuelle

“NOUVELLES de la CHASSE,”

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ... ΔΡ. 100

Κ. ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ
 ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΔΡ. 300

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ... ΔΙΡ. ΑΓΓΛ. 0.10

ΑΜΕΡΙΚΗΣ... ΔΟΛΛ. 3.

ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ... ΔΡΑΧ. 250

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τιμὴ φύλλου δρχ. 10

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΚΑΚΟΗΘΕΙΑΣ

Ὁρισμένως θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ μία σύντομος ἐρευνα, οὐχὶ ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, ἀλλὰ ἐκ μέρους τῆς Εἰσαγγελίας, διὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ ἀνήθικοι Φαρσέρ, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν πρὸς μὴνός νὰ δημοσιεύσουν εἰς δύο τρεῖς ἐφημερίδας ὅτι ἐπετρέπη ἡ θήρα τῶν τρυγόνων.

Διότι ἄνευ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς, τῆς ὁποίας μαντεύομεν τὴν πηγὴν, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα οἱ ἀρμόδιοι νὰ τὴν ἐξακριβώσωμεν καὶ τὴν παραδώσωμεν εἰς τὴν δημοσίαν περιφρόνησιν, δὲν θὰ ἐξήρχοντο εἰς τὸ κυνήγι ἀμέριμνοι συνάδελφοι, σεβόμενοι πάντοτε ἕως τῶρα τοὺς Νόμους, μηδέποτε ὑποπεσόντες εἰς παρὰβασιν τοῦ Νόμου περὶ θήρας καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰ δασικὰ ὄργανα ἀφῆρσαν τὰ ὅπλα των.

Αὐτοῦ τοῦ εἶδους αἱ κακοήθειαι, εἴνε ἀπόρροια τῆς ἐπικρατοῦσης δυσαρμονίας καὶ διαιρέσεως, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς οἱ ἀρμόδιοι ἢ δὲν ἀντιλαμβάνονται ἢ ἀντιλαμβάνόμενοι ἀποφεύγουν νὰ θεραπεύσουν.

Τὸ πλέον θλιβερόν ὅμως εἶνε ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς καίτοι μαντεύων πιθανῶς τὴν πηγὴν τοῦ δημοσιεύματος καὶ αἰσθανόμενος τὴν ἀθώτητα τῶν καταληφθέντων ὡς λαθροθηρῶν, παρὰ τὰς παρακλήσεις τῶν Προέδρων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ τὰ ὅπλα τὰ κατασχεθέντα ὡς εἶχε δικαίωμα ἀνεξέλεγκτον ἀλλὰ παρέπεμψε τοὺς κατόχους των νὰ φροντίσουν... νὰ τὰ ἐξαγοράσουν διὰ νὰ πωληθοῦν εἰς τὴν δημοπρασίαν!!!

Ἀλλὰ τότε, ἐὰν ἡ ἐνέργεια τῶν ἀνοήτων φαρσέρ προδίδει κακοήθειαν, ἡ ἀδικία αὕτη ἀπόφασις τοῦ κ. Θεοτόκη, ἐναντίον καταφανῶς ἀθῶων συναδέλφων θυμάτων πλάνης, ἐμφανίζει μίαν ἐπίμονον καὶ θλιβεράν ἐχθρότητα τοῦ πρὸς τὴν τάξιν ἥτις ἐστήριξε φρούδας ἐλπίδας εἰς τὴν κυνηγετικὴν τοῦ ἀνωτερότητα καὶ τὴν πολιτικὴν τοῦ εὐθνηκρίσιαν.

Καὶ οἱ κυνηγοὶ τὸ σημειῶνουν μὲ θλίψιν των αὐτῶ.

ΑΝΑΓΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

Ἡ θλιβερά αὕτη ὑπόθεσις τῆς κατασχέσεως τῶν ὁπλων ἀθῶων καὶ θυμάτων πλάνης κυνηγῶν, ἢ ἐπακολούθησας ἀκατανόητος καὶ ἄστοχος ὑπουργικῆς ἀπόφασις καὶ ἢ ἐπιβεβαίωσις ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας περιφρονοῦν τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας τῶν Κυνηγετικῶν Συλλόγων, ἔριψεν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων τὸ δημοψήφισμά των διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον Θήρας, ἢ περιφρόνησις τονίζομεν, ἢ ἀπευθυνόμενη πρὸς τὸ σύνολον σχεδὸν τοῦ κυνηγετικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος, καθιστᾷ πλέον ἢ ἐκδηλὸν τὴν ἀνάγκην συμπήξεως μιᾶς ἀνωτέρας κεντρικῆς κυνηγετικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, μιᾶς Κυνηγετικῆς Ὁμοσπονδίας.

Καὶ ὅπως ἄλλοτε ὑπεσχέθημεν ὅτι εἰς τὰς ἐπικινδύνους στιγμὰς καταστραγαλίσσεως τῶν δικαίων τοῦ κυνηγετικοῦ κόσμου, θ' ἀναπεισώμεθα καὶ πάλιν τὴν σημαίαν λυτρωμοῦ, σάλπιζομεν ἤδη τὸ ἐγερτήριο πρὸς δημιουργίαν μιᾶς Πανελληνίου Κυνηγετικῆς Ἐνώσεως, μιᾶς Πανελληνίου Κυνηγετικῆς Ὁμοσπονδίας, ἥτις θὰ δύναται νὰ ἐπιβάλῃ διὰ τοῦ τεραστίου ὄγκου τῶν διακοσίων χιλιάδων μελῶν τῆς, τὰ κυνηγετικὰ δίκαια καὶ τὰς κυνηγετικὰς ἀξιώσεις καὶ θὰ ρυθμίξῃ αὐτὴ καὶ μόνη διὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεώς της τὰ θηρευτικὰ τῆς χώρας μας πράγματα καὶ οὐχὶ ὁ κάθε κυνηγοπατέρας ἢ ὁ κάθε τυχάρπαστος καὶ ἔρπων ὑπαλληλίσκος ἢ ὁ κάθε γερωπεισματάρης ἀπόμαχος τῆς κυνηγετικῆς συνειδήσεως.

Σάλπιζομεν τὸ ἐγερτήριο πρὸς σύμπληξιν μιᾶς ἰσχυρᾶς Κυνηγετικῆς Ὁμοσπονδίας, με διοίκησιν προερχομένην ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ συνόλου τῆς κυνηγετικῆς τάξεως, τοὺς κερδίσαντας τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων ἀληθῶν καὶ εὐλαβῶν ἀγῶνων. Με διοίκησιν ἀποτελουμένην ἀπὸ συναδέλφους ἱσταμένους ὑπεράνω προσωπικῶν βλέψεων καὶ ἐνδεσβεγμένους νὰ προασπίσουν τὰ συμφέροντα τοῦ κυνηγε-

τικού κόσμου έναντι των επιβουλών των μέν, των μικροφιλοδοξιών των άλλων ή της κρατικής αδιαφορίας.

Την Όμοσπονδίαν ταύτην πρώτοι πάντων θα υποστηρίξωμεν ήμεις, με όλην την δύναμιν την οποίαν τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ευτυχώς αποδεικνύεται ότι έχουν, δύναμιν στηριζομένην εις την δικαίαν και αμερόληπτον άρθρογραφίαν των και εις την απολύτως ανεπηρέαστον γνώμην των.

Σαλπίζομεν το έγερτήριον διά την ίδρυσιν μιας Πανελληνίου Κυνηγετικής Όμοσπονδίας, ήτις μόνη θα έχη τὸ δικαίωμα καταρτισμοῦ των

νομοσχεδίων περί θήρας, ή οποία θα επαγρυπνῇ ἐπὶ των ἀναγκών των τοπικῶν ὁργανώσεων και ἐπὶ τῆς ἐκπληρώσεως των γενικῶν θηρευτικῶν βλέψεων.

Τὴν Κυνηγετικὴν ταύτην Όμοσπονδίαν προτείνομεν πρὸς σύμπληξιν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος και οὐχὶ ὑπὸ τὸ ὑποπτον σκότος, ὡς ἄλλοι ἐπεχείρησαν νὰ διαπράξουν. Όμοσπονδίαν ἀπορρέουσιν ἐξ ἐνὸς Συνεδρίου ή ἐκ μιᾶς Πανελληνίου ἐπειγούσης ἐπιδοκιμασίας, λόγω τῆς σπευδούσης ἀνάγκης και ἀναμένομεν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς γνώμης των Κυνηγετικῶν Ὀργανώσεων, θέτοντες πρὸς τοῦτο εἰς διάθεσίν των, τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΠΑΡΑΣΕΝΑ

ΕΞΟΝΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ ΥΠΟ ΜΟΡΦΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Γ

Νὰ ἀρχίσουμε και πάλι με ἓνα γράμμα, πού ἔλαβε ή Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ.

Θίγει ἓνα ζήτημα σχετιζόμενο ἄμεσα με τὸ θέμα τοῦ προηγουμένου μας ἄρθρου, τὸ ζήτημα των προστατευτικῶν καταφυγίων ἀναπαραγωγῆς, πού ὁ νόμος μας ὁ σοφός, ἐπιπόλαια ἀντιγράφοντας κατὰ ξεκάρφωτο ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἀδιαίρετο σύνολο των ἁλλοῦ ἰσχυόντων, ἔχει θεσπίσῃ ἀπὸ ἐτῶν και στήν Ἑλλάδα με τὴν ἰδέα ότι κατὰ τὸ κοσμοσωτήριο και τὸ ἄκρως ἀποτελεσματικὸν ἐθέσπισε.

Ἀλλὰ ἄς παραθέσουμε αὐτοῦσιο τὸ γράμμα :

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Μαΐου 1935

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Παρακολουθῶ ἐν τῷ ἐγκρίτῳ Ὑμῶν περιοδικῷ τὰ γραφόμενά σας, σχετικῶς με τὴν θερινὴν θηρευτικὴν ἀπαγόρευσιν και ἀναγνωρίζω τὸ ἀπόλυτον τοῦ δικαίου σας.

Πρὸς τούτοις ἔχω νὰ σας γνωρίσω ἐν ὀλίγοις τὰ ἔξῃς, ἵνα χρησιμεύσουν ὡς ἀπόδειξις των γραφόμενων σας.

Ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ Ὑμηττοῦ, ήτις κατὰ τοὺς ἰθύνοντας τὰ κυνηγετικά μας ζητήματα, θέλει μεταβληθῇ εἰς... πάρκον (κυνηγετικὸν ἐκτροφεῖον κλπ.) ἀπαγορεύεται ή θήρα καθ' ὅλον τὸ ἔτος πλέον των δώδεκα ἐτῶν, πλὴν ὅμως ἐνῷ ή περιφέρεια αὕτη ἔπρεπε νὰ ἐβρίθην ἀπὸ λαγούς και πέρδικας, καθότι ἔως πρό ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ὑπῆρχον μάλιστα εἰς σεβαστὸν ἀριθμὸν, ἐν τούτοις ή σημερινὴ κατάστασις εἶναι ἀποκαρδιωτική. Τοῦτο ἐξηκρίβωσα πλήρως, ἀφοῦ ἐπανειλημμένως μετέβην εἰς τὴν ὡς ἄνω περιφέρειαν Ὑμηττοῦ, δύναμαι δὲ νὰ σας βεβαιώσω ότι εἰς τὴν ὡς ἄνω περιφέρειαν δὲν ὑπάρχουν πλέον οὔτε πέρδικες, οὔτε λαγοί, διότι καθε σημεῖον ὑπάρξεώς των ἐξέλειπεν. Ἐπίσης δύναμαι νὰ σας βεβαιώσω ότι εἰς ἀντικατάστασιν των λαγῶν και πέρδικων ὑπάρχουν αἱ ὁσημέραι πληθύνόμεναι ΑΛΕΠΟΥ-ΔΕΣ αἱ ὁποῖαι ἐθρασύνησαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ κατέρχωνται και μέχρι των οἰκιῶν των ἐθραιομένων εἰς τὰς ὑπωρεῖας τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ἀλλὰ κ. Διευθυντά, οἱ κυνηγοὶ Παγκρατίου, οἵτινες ἐσχάτως ὁργανώθησαν ἰδρύσαντες τὸν Κυνηγετικὸν Σύλλογον Παγκρατίου, πολλάκις διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην και ἐπανειλημμένως ἐπλησίασαν τὴν Ὑπουργικὴν θύραν. Πλὴν ματαίως. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ότι τὰ γραφόμενά σας ἐν ταῖς στήλαις τοῦ ἐγκρίτου Περιοδικοῦ σας, ἤθελον εἰσκαυσεθῇ παρὰ των Ἀρμοδίων, ἵνα με τὴν ἀρχομένην θηρευτικὴν περίοδον ἀρθῇ αὕτη ή ἐν Ἑλλάδι μόνον ὁρισταμένη ἀπαγόρευσις.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως

Γ. Ν. ΣΥΡΙΩΤΗΣ

Γεν. Γραμ. Κυνηγ. Συλλ. Παγκρατίου.

Αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὴν Ὑμηττόν, δυὸ βήματα ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

Τὰ ἔχω διαπιστώσῃ δὲ και ἐγὼ ὁ ἴδιος, γιατί ἀπὸ εἰκοσαετίας εἶναι ή πιὸ ἀγαπημένη μου πρόχειρη ἐκδρομὴ ὁ Ὑμηττός.

Τί συνέβη ἐκεῖ; Πρὸ δώδεκα ἐτῶν τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, βάσει τοῦ νεοροῦ τότε Νόμου του ἀπαγόρευσε παντελῶς και διαρκῶς τὸ κυνήγι στὴ μεγαλύτερη ἔκτασι τοῦ Ὑμηττοῦ, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Γιάνην τὸν Κυνηγὸ και τὸ Ἀστέρι, μέχρι τοῦ Καρέα νομίζω.

Θὰ ἀπαγορεύσω, εἶπε τότε τὸ Ὑπουργεῖον, τὸν Ὑμηττὸ ὀλοχρονικῶς, νὰ μὴ πατάῃ πόδι κυνηγοῦ καὶ ἀπάνω ἐπὶ μερικὰ χρόνια και τότε θὰ ἰδῇτε τί θὰ συμβῇ. Ὅχι μόνο ὁ Ὑμηττός θὰ φουντώσῃ ἀπὸ κυνήγια ἀλλὰ και ή ἄλλες γειτονικὲς περιφέρειες τοῦ Ἀθηναίου λεκανοπεδίου θὰ γεμίσουν θηράματα ἀπὸ τὸ περισσεύμα τῆς πλεισμονῆς στὸν Ὑμηττὸ και τὴν ἐξάπλωσίν των.

Καί, καθὼς μοῦ εἶπαν, γὰ ἐπιτάχυνσιν λείει τοῦ σκοποῦ, διετάχθη τὸ Δασαρχεῖον, ὅπως καθε πέρδικα ή λαγὸ ζωντανὰ πού θὰ περιήρχοντο στὴν κατοχή του ἀπὸ κατασχέσεις σὲ διάφορα ἀθηναϊκά σπίτια (ἀπαγορεύεται ὡς γνωστὸν νὰ ἔχῃς ζωντανὰ

σὲ κλουβιά ἄγρια πουλιὰ και ζῶα) τὰ μεταφέρῃ στὸν Ὑμηττό, ὡς προζύμια τῆς ἀναπαραγωγῆς.

Ἐφτίασε και σιδερένιες ταμπέλες τὸ Ὑπουργεῖο «ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ή εἴσοδος εἰς Κυνηγοὺς», «ἀπαγορεύεται τὸ κυνήγιον» δαπανώντας μερικὰ τινὰ χιλιόδραχμα, και τίς ἔστησε γύρω γύρω στὴν ἀπηγορευμένην περιοχὴ, γὰ νὰ μὴ τυχὸν και ταράξῃ ἄνευ βέβηλος κυνηγὸς τὴν ἐντατικὴν ἐργασία ἀναπαραγωγῆς πού ἐγινόταν ἐκεῖ μέσα.

Παρήλθον δώδεκα ἔτη ἔκτοτε, ὅπως λένε και στὰ μυθιστορήματά, δώδεκα ἔτη ἀπολύτου, παντελοῦς και διαρκοῦς ἀπαγορεύσεως και κρατικῆς προστασίας.

Τί συνέβη; Ρωτήστε τοὺς ἄγροτικούς κατοίκους τοῦ Μπραχαμιοῦ, τῆς Ἡλιούπολης, τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, τοῦ Χολαργοῦ. Θὰ σᾶς πουν ότι πληθύνθηκαν ὑπερβολικά, πληθύνθηκαν καταπληκτικὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ κλεφτοκοττάδες.

Ἀλλὰ μακάρι νάτανε κλεφτοκοττάδες— θάτρωγε τοῦλάχιστο τίς κόττες κάποιος φονκαράς, ἄνθρωπος ὅπως δήποτε—ὄχι οἱ ἁλεπούδες.

Γιατί μόνο ἀπὸ ἁλεπούδες γέμισε ὁ Ὑμηττός, ἁλεπούδες προστατευόμενες ὑπὸ τοῦ Κράτους παντελῶς και διαρκῶς, τροφοδοτούμενες μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ ἐκάστοτε και με καμμιὰ κατασχεμένη πέρδικα ἀπὸ κλουβί Ἀθηναίου. Μέσα στὴν ἀπηγορευμένη ἐπὶ δωδεκαετίαν περιοχὴ, πέρδικα δὲν ὑπάρχει οὔτε γὰ σημάδι, ζήτημα ἂν ὑπάρχει ἐδῶ κ' ἐκεῖ κανένας λαγός, πού κατάφερε ὡς τὰ σήμερα με λογῆς λογῆς χτυποκάρδια και πονηριῆς νὰ ξεφύγῃ ή ἀγνοώντας τὴν κατάστασις ξέπεσε ἀπὸ ἄλλου.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευσι, κυνηγοῦσα ὁ ἴδιος συχνὰ στὸν Ὑμηττό, ἀποπάνω ἀπ' τὸν Καρέα και στὰ Μαῦρα Βράχια και στὶς καψάλες τοῦ Ἀστεριοῦ, ὅπου πάντα θὰ σήκωνε ἓνα δυὸ κοπαδάκια πέρδικας ή σκύλα μου. Με τοὺς σοφοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ὑπουργείου, τὰ δυὸ τρία ἐκεῖνα κοπαδάκια ἔπρεπε σήμερα—ἔπειτα ἀπὸ δώδεκα χρόνια—νὰναι σαράντα τρία.

Δὲν εἶναι οὔτε φτερό! Ρουθούνη!

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευσι ὅμως, κατὰ τὰ μεσαιωνικά ἐκεῖνα πρὸ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἔτη, θυμοῦμαι ἓναν ἀπόστρατο ταγματάρχην, μανιῶ-

δη ἀγριοκυνηγό, κάτοικο Παγκρατίου, πού σχεδὸν κάθε πρωτὶ ἔπαιρνε τὰ ζαγάρια του και κάθε τόσο καθάριζε ἐδῶ ἐκεῖ στὶς τρύπες τοῦ βουνοῦ ἀπὸ καμὰ Κυρὰ—Μάρω.

Κι' ὁ Ὑμηττός εἶχε τίς περδικοῦλες του ἀπάνω ἀπ' τὸν Καρέα και ἀπ' τὰ Μαῦρα Βράχια, εἶχε τοὺς λαγούς του.

Τὸ ἴδιο, ἀγαπητοὶ Ἕλληνες συνάδελφοι, θὰ ἔχῃ συμβῇ ή θὰ συμβῇ ὅσον οὐπω σὲ ὅλα τὰ λεγόμενα προστατευτικά καταφύγια ἀναπολλαπλασιασμοῦ, πού

ἐθέσπισεν ἀνὰ τὴν χώραν ή κρατικὴ μας σοφία. Ὀνομάστεί τα μακελιὰ τοῦ κυνηγοῦ, ὀνομάσειέ τα ἐξοντωτήρια ὅπου ἁλωνίζει λεύτερη ὀλοχρονικῶς εἰς βάρος τοῦ κυνηγοῦ, ή κάθε ἁλεπού, τὸ κάθε κουνάβι ή νυφίτσα, και εἰστε μέσα.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτη θὰ συνεχίσω τὴν παρέκβασι, ἀναφέροντας ἓνα περιστατικὸ πού διαβάζω σὲ ἓνα γαλλικὸ κυνηγετικὸ περιοδικὸ καὶ πού ἔχει ἄμεσο ἐνδιαφέρον γὰ τὴ διαφώτισι τοῦ θεματός μας.

Σὲ κάποιο μεγάλον ἰδιωτικὸ κυνηγότοπο στὴ

Γαλλία, στὸ διαμέρισμα τῆς Οὐάς, ὁ ἰδιοκτήτης, μὴ λογαριάζοντας τὰ ἔξοδα, προμηθεύτηκε τρακόσια αὐγά φασιανοῦ και πέρδικας και τὰ παράδωσε στὸν καλλίτερο θηροφύλακά του γὰ ἀναπολλαπλασιασμό, παρέχοντάς του και ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ἄλλα ἔξοδα και μέσα.

Ὁ θηροφύλακας, παλιὸς στὴ δουλειὰ και πολὺ πειρὸς, εἶχε μιὰν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία, κατάφερε νὰ ἐκκολαφθῶν 262 γερά πουλιὰ στοὺς ἀναθεωρητῆρες του. Ἀμα μεγάλωσαν λίγο και ἄρχισαν νὰ γυροῦν μόνον τοὺς τὴν τροφὴν τους, τὰ μετέφερε με ὅλη τὴν ἐγκατάστασι γὰ νὰ τὰ κάμῃ πιὸ γερά και πιὸ αὐτάρκη, σ' ἓνα μέρος πού εἶχε ἐτοιμάσῃ ἀπὸ πρὶν, κοντὰ στὴν παρυφὴ τοῦ δάσους, σ' ἓνα καθαρότοπο πού εἶχε στείρῃ σίκαλη.

Ὅλοι οἱ ὄροι γὰ τὴν καλὴν ἀνάπτυξή τους ἐπληροῦντο ἐκεῖ, νερὰ ἄφθονα, μερμηγκοφωλιές, έντομα, σπόρια και ή σίκαλη μιὰ πῆχυ ψηλὴ.

Ἐννοεῖται ότι κοντὰ σ' αὐτὰ ὑπῆρχε και ἀδιάκοπο, ἀέναο κυνήγι και ἐξόντωσις κάθε ἀγριοποῦ πού ἔκανε νὰ ἐμφανισθῇ στὸν κυνηγότοπο. Αὐτὸ εἶναι ή βασικὴ και αὐτονόητη προϋπόθεσις σὲ ὅλους τοὺς καλοκυβερνούμενους κυνηγότοπους τοῦ κόσμου, και

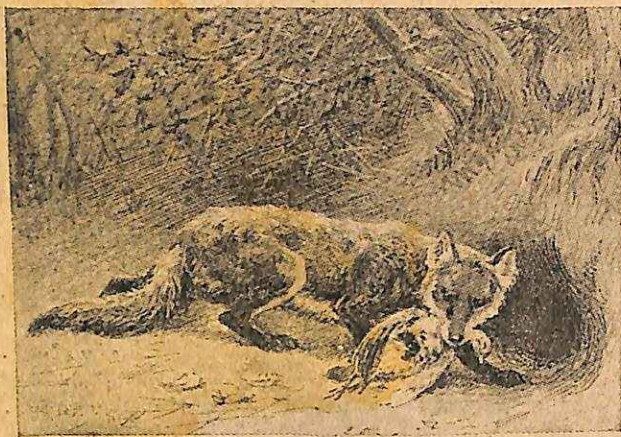

Κι' αὕτη ή μικροσκοπικὴ Βερβερίτσα—ὁ σκίουρος—τὴν ἐποχὴ αὕτη πού προστατεύεται ἀπὸ τὸ Νόμο, ἀκινήγητη και ἀνενόχητη κάνει θραῦσι σ' αὐτὰ των πουλιῶν

αυτό αποτελεί την κυριωδέστερη εργασία των θηροφυλάκων.

Όπου, μία δυο μέρες μετά τη μεταφορά, ο θηροφύλακας ακούει απελπισμένα τσιρίγματα από τα πουλιά μέσα στην πυκνή σίκαλη. Δεν έβλεπε τίποτα, μόνο τσιριξιές άκουγε, αλλά με λίγες μέρες είδε τα πουλιά του να λιγοστεύουν ολοφάνερα.

Πρόσεξε, κοίταξε, παραφύλαξε, — αδύνατο να ανακαλύψει τίποτα. Τό μόνο που ανακάλυπτε ήτανε έδω εκεί μέσα στη σίκαλη τίποτα πουπουλάκια. Και χωρίς να βλέπει τίποτα. Και τα πουλιά όλο να λιγοστεύουν, κατά δεκάδες κάθε μέρα.

Η Κυρά Μάρω, ίερά και απαράβιαστος στη χώρα μας επί έξη μήνες, εξολοθρεύει απίστευτον αριθμό περδικιών και άλλων θηραμάτων.

Αποφάσισε — άργα κάπως — να μεταφέρει την εγκατάστασή του σε ένα άλλο σημείο της παρυφής του δάσους, πιο πέρα από το πρώτο. Εφρόντισε μόνο να μεσολαβή ανάμεσα δάσους και σπαρμένον όπου τριγύριζαν τα πουλιά, μία άρκετα πλατειά χέρση λουρίδα, για να μπορεί να παραφυλάει και να βλέπει τί γίνεται.

Και εκεί ανακάλυψε, με πεισματωμένη επιμονή ότι ο μακελάρης του έκτροφείου δεν ήταν παρά δυο τρεις φωλιές από νυφίτσες, τις οποίες δεν άργησε και να εξοντώσει με τις παγίδες του.

Μικρές, μικρές καθώς είναι και αλαφριές, ούτε χνάρια αφήνουν χάμω, ούτε και να τις δής μπορείς μέσα στα σπαρμένα. Έτσι, δεν τις είχε μυριστεί.

Στο άναμεταξύ, ως πού να καταφέρει να τις ξεκάνει, τα 262 πουλιά του πού με τόσα έξοδα και τόσους κόπους είχαν κατορθωθεί, είχαν απομείνει μόνο 96. Και πάλι καλά. Γιατί λίγες μέρες ακόμη και δε θάμνε κανένα.

Φανταστείτε τώρα, αγαπητοί συνάδελφοι των Ιωαννίνων και πάσης Ελλάδος, να μεταφέρουμε έδω αυγά και να κάμουμε τεχνητή αναπαραγωγή, με άλεπες, κουνάβια, νυφίτσες, βερβερίτσες, μέλας τσακίλια, λίκους, τσοπανόσκυλα, αγριόγατους, ήμερογάτους, γεράκια και... και... προστατευόμενα υπό του νόμου, ακυνήγητα και ανενόχλητα, ίερά και απαράβιαστα επί έξη μήνες, επί δέκα μήνες, ολοχροτικής πολλά.

Γιατί αντιβάλω πολύ αν σκοτώνεται κυμιά νυφίτσα, κυμιά βερβερίτσα, κανέναν αγριεμένο

γάτος στη χάση και στη φέξη.

Δέκα λαθροθήρες σε μία περιφέρεια, είναι αδύνατο να κάμουν τη ζημιά που μπορεί να κάμη και μία νυφίτσοφωλιά μονάχα.

Αυτό το διαβολοζούλαπο, που είναι μία σταλιά, που είναι διαβολουμένης πονηριάς και σβελοσύνης, είναι ζήτημα αν το προσέχει στην Ελλάδα ο κυνηγός. Άλλα είναι και απίστευτες οι καταστροφές του.

Πρώτα-πρώτα τα αυγά. Ανακαλύπτει τη φωλιά της περδικας, τρυπάει τεχνικά με το δόντι του το σόφλι του αυγού και το ρουφάει. Στά αυγά κάνει τεράστια καταστροφή.

Έπειτα τα κλωσσόπουλα. Άμα τα πετύχει πουθενά είναι μεγάλο ζήτημα πόσα θα γλυτώσουν. Άλλα και σε μεγάλες περδικές δε δειλιάζει να ριχθί, ακόμη και σε λαγούς, τους οποίους παραφυλάει, κολλάει μ' ένα πήδημα στη ράχη του, καρφώνει τα δόντια της στο σβέρκο τους κι ενώ εκείνοι ρίχνονται σε μία φρενήρη τρεχάλα να σωθούν, αυτή γαντζωμένη ακούνητη εκεί στο σβέρκο τους, περιμένει σίγουρα τη στιγμή που ο λαγός θα πέσει χάρω, εξαντλημένος τελειωτικά από την αιμορραγία.

Μίλησα λίγο περισσότερο για τη νυφίτσα, το μικρότερο και πιο απαραίτητο και ακυνήγητο ζουλαπάκι, για να κρίνει κανείς εξ αυτής ποιές καταστροφές κάνουν τα άλλα, τα μεγαλείτερα.

Και θα ξαναπώ και πάλι ότι πουθενά του πολιτισμένου κόσμου δεν έννοείται προστασία και διατήρησης του κυνηγιού, χωρίς απηνή, ακατάπαυστο, διαρκή, εξοντωτικό πόλεμο κατά των αγριμικιών.

Σημειώνω έδω ένα τιμολόγιο άμοιβών που πληρώνουν άλλοι οι κύριοι των κυνηγότοπων στους θηροφύλακες τους για κάθε αγριμικό και βλαβερό ζουλαπάκι που εξοντώνουν. Και ως θυμόμαστε ότι, ο ιδιοκτήτης ενός κυνηγότοπου άλλου, εκτός από την άμοιβή της επικηρύξεως, αφήνει στο θηροφύλακά του, και το δέρμα του ζώου, ή αν το θέλει δικό του, του το πληρώνει στην τρέχουσα αξία του.

Πληρώνονται λοιπόν άλλου ως άμοιβή τα εξής ποσά περίπου:

Άλεπουδες, άετοί, δεντροκού-	Χειμώνα ... 100 δρχ.
ναβα, πετροκούναβα, βρωμο-	Καλοκαίρι... 200 »
κούναβα	θηλυκ. γκα-στροφένες... 400 »
	Χειμ. Καλοκ. 75 »
Νυφίτσες, αγριόγατοι.....	θηλυκ. γκαστρ. 150 »

Γεράκια (κατά τα είδη).....	50—100 δρχ.
Βερβερίτσες, σκαντζόχοιροι, κλαροπόν- τικά, κοράκια—καρακάδες—κουρού- νες.....	20 »
Φίδια (κατά είδη).....	10—20 »

Όλα τα ζουλάπια και πουλιά αυτά κάνουν τέτοιες ζημιές στα κυνήγια μας, όσες είναι αδύνατο ν'ο συλλίβη ή φαντασία ενός μη ειδικοῦ. Κονέναν κυνηγός, ποτέ, δε θα μπορούσε να ζημιώσει τόσον έναν κυνηγότοπο, όσο το κάθε ένα τέτοιο αγρίμι.

Πριν λοιπόν από κάθε σκέψη τεχνητής αναπαγωγής και έκτροφείων, πριν από κάθε σκέψη δημιουργίας προστατευτικών καταφυγίων και πάρκων, επιβάλλεται να κηρυχθί έπειγόντως και οργανωθί εξοντωτικός πόλεμος εναντίον όλων των επιβλαβών σαρκόβόρων. Πρέπει να αρχίση ταχύτατα να ξεκα-

θαρίζεται η ύπαιθρός μας από τα πλήθη των αιμοδιψών μακελάρηδων, που την κατοικούν σήμερα και, ανενόχλητοι σχεδόν, την ερημόνουν.

Για να θεμελιωθί καλά και αποτελεσματικά η εργασία αυτή, ή πρωταρχική και εκ των όν ούκ άνευ, απαιτούνται ορισμένοι προϋποθέσεις, τις οποίες μόνο ή φωτισμένη και δραστήρια συσσωμάτωση και συνεργασία των κυνηγών μπορεί και προς τα κάτω να επιβάλει και να εφαρμόσει.

Οι προϋποθέσεις αυτές, στις γενικές γραμμές τους, είναι, πρέπει να είναι, κατά τη γνώμη μας, κατ' αρχήν, οι εξής:

1) Αναγνώρισις νομική ότι οι οργανωμένοι κυνηγοί κάθε περιφέρειας, εκπροσωπούμενοι από το σωματείον των, πολίται καταβάλλοντες σεβαστά ποσά εις το δημόσιον ταμείον είτε υπό μορφήν αδειάς θήρας, είτε υπό την μορφήν των πολυποικίλων άλλων φόρων, εις όπλα, φυσίγγια κλπ. κλπ., δικαιούνται να είναι αυτοί οι κύριοι ρυθμιστά των κυνηγετικών πραγμάτων της περιφέρειας των, με την καλήν βέβαια και συνετήν έποπτεϊάν πάντοτε και συνεργασίαν του Κράτους. Ακόμη δικαιότερον και λογικότερον θα είναι αυτό, όταν οι οργανωμένοι κυνηγοί θα έχουν αναλάβει και θα εργάζωνται συστηματικώς δια την αναπλήθυνσιν και την καλήν διατήρησιν του κυνηγιού εις τον τόπον των.

2) Ένίσχυσις οικονομική των τοπικών ταμείων θήρας, ύπαθνησμένων άλευθείας υπό τα οικεία κυνηγετικά σωματεία. Η ένίσχυσις αυτή θα είναι τὸ μὲν τακτική, τὸ δὲ έκτακτος. Τακτική, δι' έκχωρήσεως σεβαστοῦ ποσοστοῦ εκ του τιμήματος έκάστης αδειας θήρας από μέρους του Κράτους, του οποίου και το στενὸς έννοούμενον συμφέρον συνήγορει υπέρ τουτου.

Διότι αν τὸ Κράτος, έκχωροῦν 20 δραχμάς παραδείγματος χάριν εκ του τέλους έκάστης αδειας θήρας, επιτύχει δια του μέσῳ αὐτῶν πολλαπλασιασμοῦ των θηραμάτων, τὸ ρίξιμον και 30 έστω φυσιγγίων επιπλέον κατά κυνηγόν και έτος, θα έχη δι' άλλης οδοῦ, της του φόρου επί των φυσιγγίων και μόνο, πολὺ μεγαλύτερον έσοδον.

Η έκτακτος ένίσχυσις θα ορίζεται κατ' έτος υπό του τοπικοῦ σωματείου και θα συνεισπρίττεται με

Σε όλα τα πολιτισμένα κράτη που λειτουργούν Νόμοι περί Θήρας, επιτρέπεται ολοχρονικά τὸ κυνήγι των επιβλαβών, για να προστατεύεται τὸ ένδημικὸ θήραμα. Εμείς στην Ελλάδα προστατεύουμε και τα επιβλαβή έξη μήνες, τὸ χρόνο και μάλιστα στην αναπαραγωγή τους. Τροποποιήσατε τὸν άκατανόητο κώδικά μας.

τὸ τίμημα της τοπικής αδειας θήρας, ως και σήμερα συμβαίνει. Ο έχόμενος όμως εξ άλλου μέρους κυνηγός, κάτοχος γενικής αδειας ή άλλης, πρέπει να καταβάλει εις τὸ τοπικὸν σωματείον πολὺ μεγαύτερον ή οι έντόπιοι, ποσόν. Διότι είναι άκατανόητον άλλοι να μοιθοῦν δια τὸν πολλαπλασιασμόν και να πληρώνουν, και άλλοι να έχωνται να απόλαμβάνουν δωρεάν.

Τὸ θέμα όμως αὐτό, των άδειών θήρας γενικῶς, εύρὸ και απαιτοῦν έκτενεστέραν ανάπτυξιν και συζήτησιν, δὲν είναι του παρόντος. Διότι κατά την γνώμην μας και εις τὰς τοπικὰς αδειὰς πρέπει να ύπὸρχει διάκρισις και άλλο ποσόν να πληρώνη ὁ έξερχόμενος μόνον Κυριακάς και έορτάς, άλλο ὁ έλεύθερος εις καθημερινὰς έξόδους. Εις τὸ Βέλγιον έθεσπίσθη έσχάτως τύπος αδειας ισχύων μόνον δια τὰς

Τὸ διαβολοζούλαπο, ή νυφίτσα, ρίχνεται στη ράχη και του λαγού ακόμα, καρφώνει τὰ δόντια της στο σβέρκο του ενώ αὐτὸς τρέχει τρελλὰ και περιμένει να πέσει εξαντλημένος από την αιμορραγία, για να τὸν ξεκάνη.

Κυριακάς και έορτάς. ὠρίσθη δε βαρεία εισφορά δια τὸς συστηματικούς κυνηγούς και τὸς εξ έπαγγέλματος.

Άλλα ἐπ' αὐτῶν άλλοτε.

3) Υποχρέωσις δια κάθε κυνηγόν να εξοντώνη εντὸς έκάστης κυνηγετικῆς περιόδου ὠρισμένον αριθμόν επιβλαβών ζώων, αποφασιζόμενον έκαστοτε από τὸ τοπικὸν συμβούλιον θήρας. Η εξόντωσις θα πιστοποιηται με μιαν άλλην άλλ' ασφαλή διαδικασίαν. Έτσι, αναλόγως των τοπικῶν έκασταχού συνθηκών, κάθε κυνηγός θα υποχρεοῦται να εξοντώνη π.χ. είτε δύο άλεπουδες ή πέντε νυφίτσες ή δέκα γεράκια ή είκοσι караκάδες και καθεξής.

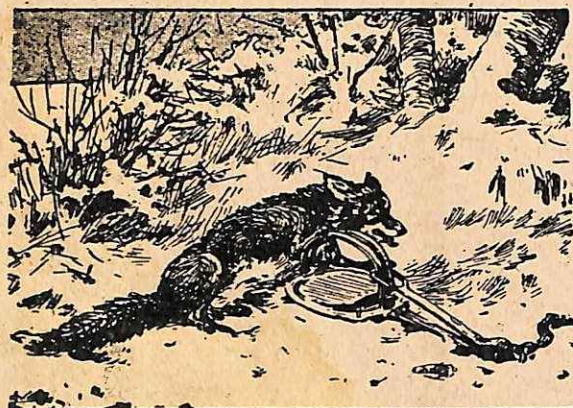
Όποιος δια τὸν ένα ή τὸν άλλον λόγον δὲν επιτύχει τὸν ὠρισμένον αριθμόν, ή και καθόλου, θα υποχρεοῦται και θα ὀφείλῃ να καταβάλῃ εις τὸ Ταμείον θήρας αντίστοιχον πρόσθετον ποσόν. Τὴν αὐτήν υποχρέωσιν θα έχη και ὁ έχόμενος να κυνηγήσῃ εις τὸν τόπον ξένος κυνηγός, άσχετως αν θα κυνηγήσῃ επί ημέρας μόνον. Δια τὸς συστηματικούς και επαγγελματίας κυνηγούς θα καθορίζεται βεβαίως ὁρ τιμὸς επιβλαβών πολὺ μεγαλύτερος.

4) Κάθε τοπική κυνηγετική ὁργάνωσις θα διαίρεση την περιφέρειάν της σε τμήματα έκτάσεως αναλόγου προς τὰς τοπικὰς και άλλας συνθήκας και σε κάθε τμήμα θα αναγνωρισθοῦν επισήμως ή διορισθοῦν τῇ προτάσει της, εις ή δύο θηροφύλακες, πρόσωπα έμπιστοσύνης και άνεγνωρισμένης κυνηγετικής πείρας.

Η μηνιαία άμοιβή των ή βαρύνουσα άμέσως τὸ ταμείον θήρας δύναται να είναι πολὺ μικρά ή και καθόλου, διότι δὲν είναι σκόπιμον να άμοιβῶνται δια τακτικοῦ άλλῶς μισθοῦ οι θηροφύλακες. Αί απολαυαί των πρέπει να προέρχωνται εκ της εργασίας των και να είναι ανάλογοι προς την δραστηριότητά

των. Καί θα είναι αἱ ἐξῆς: Ὁρισμένον σεβαυτὸν ποσὸν διὰ κάθε σύλληψιν καὶ καταγγελίαν λαθροθήρα ἢ μὴ ἐφωδιασμένου διὰ κανονικῆς ἀδείας, ξένου κυνηγοῦ κλπ.

Ἀλλὰ κυρίως θὰ εἶναι αἱ ἀμοιβαὶ των διὰ τὴν ἐξόντωση των ἐπιβλαβῶν. Θὰ δοθῇ εἰς αὐτοὺς καὶ μόνους ἡ ἐντολὴ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ κυνηγίου των ἐπιβλαβῶν καθ' ὅλην ἀπεριορίστως τὴν ἀπηγορευμένην κυνηγετικὴν περιόδον, μὲ κάθε δὲ μέσον καί, προπάντων, μὲ παγίδας καὶ δόκανα, διότι αὐτὰ εἶναι

Οἱ θηροφύλακες πρέπει νὰ ἐξοντώνουν τὰ βλαβερά ζουλάκια αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, μὲ τὰ δόκανα.

ὁ πρακτικώτερος καὶ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος ἐξολοθρεύσεως καὶ αὐτοὺς εἶναι ἐν ἐφαρμογῇ εἰς ὅλα τὰ Κράτη τοῦ κόσμου πλὴν τοῦ ἰδικοῦ μας.

Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι τῶν περισσοτέρων ἀγριμικῶν ἡ ἀποτελεσματικὴ συστηματικὴ ἐξόντωση εἶναι ἀνέφικτος μὲ τὸ ὄπλον. Ὑπάρχουν δὲ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνεγνωρισμένοι τύποι δοκάνων καὶ παγίδων διὰ τὰ διάφορα ἕκαστος εἶδη τῶν ἐπιβλαβῶν, ἐντελῶς σχεδὸν ἀκίνδυνοι διὰ τοὺς λαγοὺς καὶ λοιπὰ καὶ διὰ τὰ ἡμερὰ ζῶα.

Οἱ θηροφύλακες ἄλλως τε θὰ ὑπέχουν εὐθύνην διὰ κάθε ζημίαν ἐξ ἀμελείας των, υποχρεούμενοι νὰ λαμβάνουν κάθε πρόνοιαν διὰ τὴν ἀποφυγὴν βλαβῶν.

Αὐτὰ ἄλλως τε εἶναι λεπτομέρειαι πού δύνανται εὐκόλως νὰ ρυθμισθοῦν, ὅπως ἔχουν ρυθμισθῇ σὲ ὅλα τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης ὅπου σήμερα, δὲν ὑπάρχει κυνηγός τοπος πού νὰ μὴν τὸν ἐπιβλέπουν θηροφύλακες ἐξωπλισμένοι μὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τις παγίδες, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Χωρὶς αὐτὴ τὴν προϋπόθεσιν δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ νὰ νοηθῇ κυνήγι.

Τὸ Τοπικὸ συμβούλιο θὰ ὀρίσῃ κατ'εἶδη τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς τῶν θηροφυλάκων γιὰ κάθε ἐξοντῶμενο ἐπιβλαβὲς ζῶο, σταθμίζοντας ἐκάστοτε τοὺς τοπικοὺς ὄρους καὶ συνθηκὰς καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα του. Ἀρκεῖ κατ' ἀρχὴν οἱ ἀμοιβῆς νὰ εἶναι σχετικῶς γενναῖες, μεγαλύτερες ἀπὸ τὴν τυχὸν ἀξία τοῦ δέρματος τοῦ ἀγριμοῦ τὸ χειμῶνα καὶ τοὐλάχιστον τριπλάσιες γιὰ τὰ γκαστρομένα θηλυκά.

Γιατὶ ὁ θηροφύλακας δὲν θὰ τὰ κυνηγήσῃ μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο ὅταν ξέρῃ ὅτι σκοτώνοντάς τα τὴ χειμερινὴ περίοδο, θὰ πάσῃ περισσότερα λεφτὰ ἀπὸ τὴ γούνα τους, ὅτε θὰ βιάσῃ νὰ ἐξοντῶσιν μὰ γκαστρομένη μάννα ἂν δὲ θάνατο ἐλκυστικὴ ἢ ἀμοιβή. Θὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ γεννήσῃ πρῶτα, ἐλπίζοντας νὰ σκο-

τώσῃ ἔπειτα περισσότερα κεφάλια καὶ νὰ πάρῃ περισσότερες ἀμοιβῆς.

Στὸ μεταξὺ ὅμως δὲν εἶναι διόλου βέβαιο ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξοντῶσιν ὅλα τὰ μικρά, ὅτι δὲ θὰ τοῦ ξεφύγουν μερικὰ καὶ δὲ θὰ ἐξακολουθήσουν λυμαινόμενα τὴν περιφέρεια.

Κατὰ τὴ χειμερινὴ περίοδο ὁ θηροφύλαξ θὰ πληρώνεται γιὰ κάθε ἐξοντῶμενο ἀγριμικὸ, ἴσο ποσὸν μὲ ἐκεῖνο πού θὰ ἔχη ὀρισθῇ ὡς υποχρεωτικὴ εἰσφορὰ κάθε κυνηγοῦ, λαμβανομένης ὅμως προνοίας νὰ τοῦ ὀρισθοῦν πολὺ μεγαλύτερες ἀμοιβῆς γιὰ ζῶα δυσκολοκυνήγητα, ἀγριόγατους, μεγάλα ἀρπακτικά γεράκια, μεγάλους μπούφους καὶ τὰ τοιαῦτα.

5) Ἕνας ἄλλος μέγας ἐξοντῶτης τοῦ κυνηγίου εἶναι τὸ τσοπανόσκυλο καὶ κάθε ἀλγυτεύων σκύλος τῶν χωρικῶν, πού μὴ τρεφόμενος ἀρκετὰ οἶκαδε, συμπληρώνει τὸ μενοῦ του μὲ κυνήγια, λαγουδάκια, φωλιές, περιφερόμενος ἐλεύθερος αὐτὸς εἰς τὴν ὑπαιθρὸν, σὲ κάθε ὥρα τοῦ ἔτους, ἀπαγορευμένη ἢ μὴ.

Ἐπιβάλλεται νὰ ληφθοῦν καὶ ἐδῶ ἄμεσα μέτρα περιορισμοῦ τῶν σκυλιῶν τῆς κάθε στάνης καὶ τοῦ κάθε χωριοῦ, μάλιστα κατὰ τὴν ἀπηγορευμένην περίοδο τῶν ζευγαρωμάτων καὶ τῆς ἀναπαραγωγῆς. Εἶναι ἀπίστευτες καὶ οἱ ἐντεῦθεν ζημιές.

Πρέπει νὰ θεσπισθοῦν γενναῖα πρόστιμα γιὰ τοὺς ἀφεντικοὺς τῶν ἐπικινδύνων αὐτῶν λαθροθηρῶν, πρόστιμα διατιθέμενα ἐξ ὁλοκλήρου ἴσως ὑπὲρ τοῦ καταγγέλαντος θηροφύλακος.

Μόνον μὲ τὰ μέτρα αὐτὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος ὅτι κατὰ ἀρχίσαιμε καὶ μεῖς νὰ κάνουμε γιὰ τὸ ὠραῖο κυνήγι μας, γιὰ τὴ διατήρησιν καὶ ἀναπλήρυσή του. Οἱ θηροφύλακες δὲν θὰ καταντήσουν ἀργόμισθοι καὶ πεδίο ρουσφετολογικῶν διαμαχῶν ἀλλά, ἔπειδὴ τὸ ἀγῶγι ξυπνάει τὸν ἀγωγιάτη, θὰ παρὰ-

Στὴν Ἀρκαδίᾳ, στὴ Μακεδονίᾳ, στὴν Ἠπειρῷ, οἱ λύκοι ἀφανίζονται τὰ πρόβατα, οἱ Κοινότητες ζητᾶνε ἄδειες νὰ τοὺς κυνηγήσουν, ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖο Γεωργίας τοὺς τὴν ἀρνεῖται, προστατεύοντας ἔτσι τ' ἀρπακτικά. Θαυμάσατε Νόμους! ὕπερ τῶν ἀγριμικῶν καὶ ἐναντίον τῶν φορολογουμένων!!!

σχουν ὑπηρεσίαις ἀνεκτίμητες, ὅπου ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ ἐπιβλεψὶς θὰ εἶναι στὸ ὕψος τους.

Ὅσοι θέλουν νὰ ἐργασθοῦν, θὰ μπορέσουν νὰ ἐργασθοῦν. Τότε ἡ τεχνητὴ ἐκτροπὴ θὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ, καὶ καταφύγια θὰ ἔχουν λόγο νὰ ὀργανωθοῦν καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα. Μόνον τότε.

Μόνον ὅταν ἐπιστρατευθῇ ὁλόκληρος ὁ κυνηγετικὸς μας κόσμος, ὀργανωθῇ καὶ κηρύξῃ ἐξοντῶτικὸ καὶ ἀπηνῆ πόλεμο ἐναντίον τῶν ἀσυνδότην σήμερα λυμεῶν τῆς ὑπαιθροῦ.

W

Ο ΒΡΕΤΤΑΝΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΕΝΑΣ ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΕΣΤΕΜΜΕ- ΝΟΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ

να μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν τὸ Ἰωβηλαῖον τοῦ λαοφιλοῦς βασιλέως του, οἱ ἄγγλοι κυνηγοὶ ἔχουν διπλὸν λόγον ἐορτῆς.

Τὸ ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν εἶνε μόνον δι' αὐτοὺς ὁ μονάρχης, ἀλλ' εἶνε ὁ σύντροφος, ὁ σύντροφος ὁ ἐγκαταλείπων μαζί μὲ τὸ στέμμα εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀνακτόρου του ὅλην τὴν ἀναγκαστικὴν σβάρρότητα καὶ καθιστάμενος ὁ ἀπλούστερος καὶ ὁ ἐγκαρδιώτερος σύντροφος, μόλις εὗρεθῇ μὲ τὸ ὄπλον ἐπ' ὧμου εἰς τὴν κυνηγετικὴν συντροφίαν.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κυνήγι εἶνε κληρονομικὴ διὰ τὸν βασιλεύοντα Οἶκον τῆς Ἀγγλίας. Ἀπὸ τοῦ Δουκὸς Γουλιέλμου τῆς Νορμανδίας καὶ τοῦ Δουκὸς τῆς Ὑόρκης, τὸ κυνήγιον ἦτο πάντοτε μία προσφιλεὴς ἀσκήσις διὰ τοὺς Ἀγγλοὺς πρίγκιπας.

Μολονότι ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἐλάχιστα ἐνδιέφερετο διὰ τὰς ἀσκήσεις τοῦ ὑπαίθρου, ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῆς ὁ Ἐδουάρδος ὁ 7ος ὑπῆρξεν ἕνας μανιώδης κυνηγός, χωρὶς ὅμως νὰ εἶνε καὶ ἕνα τουφέκι ἰδιαίτερος ἀξιοπαράτητος.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ φαινόμενον, εἶνε ὅτι ὁ νῦν βασιλεὺς Γεώργιος χωρὶς οὐδεμίαν ἐξάσκησιν εἰς τὸ κυνήγι, ἰδίως τοῦ καρτεριοῦ, κατώρθωσε νὰ θεωρηθῇ μεταξὺ τῶν καλλιτέρων σκοπευτῶν τοῦ κόσμου.

Σημειωτέον ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἐστεμμένων μοναρχῶν τοῦ αἰῶνος μας, βασιλευντων σήμερον ἢ καὶ βιαιευσάντων, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ πέμπτος, τοῦ ὁποίου μὲ τόσῃ μυθικὴν λαμπρότητα ἐώρτασε τὸν παρελθόντα μῆνα τὸ ἀργυροῦν Ἰωβηλαῖον ἢ χώρα του, κατέχει ἀναμφιβόλως ὡς «τουφέκι», ὡς κυνηγός, τὴν πρωτίστην καὶ ἐξέχουσιν θέσιν.

Τὸ καρτέρι, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς προτιμώμενους τρόπους τοῦ κυνηγίου τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τῆς Ἀγγλίας

Μετ' αὐτὸν ἤρχετο ὁ ἀποθανὼν Κάρολος τῆς Πορτογαλίας, καὶ ἀκολούθως, τρίτος εἰς τὴν κατάταξιν, ὁ ἐκπτωτος βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος.

Ὁ Κάρολος τῆς Πορτογαλίας ἦτο ἀναντιρρήτως ἐξάισιο «τουφέκι» καὶ ὁ καθεὶς ἐξεπλήσσετο βλέπων αὐτὸν νὰ ἐπωμίζῃ μὲ ἴσῃν εὐχερείαν καὶ ἀπὸ τοὺς δύο βραχίονας εἰς τὰ δύσκολα κυνήγια περδίκων. Ἦτο ἐπίσης ἐκ φύσεως καὶ πολὺ στιβαρὸς καὶ ἡδύνατο νὰ πυροβολῇ τοὺς φασιανοὺς εἰς τὰ χαμηλά, χειριζόμενος τὸ ὄπλον του μὲ ἕνα μόνον χέρι.

Παρ' ὅλα αὐτὰ εἶναι γεγονός ὅτι οὔτε προσήγγισε κἄν ποτὲ τὰ ὕψη κυνηγετικῆς δεξιότητος τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἔχει ἐπιδείξῃ.

Εἰς τὰ πρῶτα του χρόνια πού ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἰδίως ἕως τὴν ἡλικίαν τῶν 30 ἐτῶν, ὑπῆρξε σχετικῶς δύσκολον ἂν μὴ ἀδύνατον εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιον νὰ ἐξασκηθῇ εἰς τὸ κυνήγι, μολονότι ὁ πατὴρ του ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ὠργάνωνε συχνότατα κυνήγια εἰς τὸ Σάντριχαμ.

Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 30—40 ἔτους ἐπεδόθη μὲ μανίαν εἰς τὸ κυνήγι, καταλαβὼν θέσιν μεταξὺ τῶν πέντε πρώτων σκοπευτῶν καὶ κυνηγῶν.

Ἡ Α. Μ. ἔχει ἰδέας ὁρισμένας διὰ τὴν σκοποβολὴν καὶ κινήσεις ἀπολύτου ἀκριβείας.

Ὁ τρόπος τῆς σκοπεύσεώς του εἶνε σχεδὸν μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του. Ἐκτείνει τὸ χέρι του τὸ ἀριστερὸ ἐντελῶς κατ' εὐθείαν καὶ κρατεῖ δυνατὰ τὴν κάννην ὅσον τὸ δυνατόν μακράν, ἔχων ταχυτάτην τὴν σκόπευσιν εὐρίσκεται ἀμέσως μετὰ τὸ πούλι ἐμπρὸς εἰς τὴν μίαν.

Εἰς τὰ κυνήγια τὰ ὁποῖα συνήθως γίνονται διὰ τοὺς ἐστεμμένους, δηλαδὴ εἰς κλειστοὺς χώρους κυρίως γιὰ φασιανούς καὶ περδικές, προτιμᾷ τὰ πλάγια τίρα, ἔξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀντιθέτως καὶ ἀποφεύγει τὴν σκόπευσιν τῶν πρὸς αὐτὸν ἱταμένων θηραμάτων.

Μία ἐνδιαφέρουσα λεπτομέρεια εἶναι ὅτι ὁ Γεώργιος παραμένει πιστὸς εἰς τὰ μετὰ σφύρας ὅπλα, μὴ μεταχειρισθεὶς ποτὲ γάμμερλες. Οἱ Ἕλληνες συνάδελφοι—καὶ καθὼς γνωρίζομεν εἶναι πολλοὶ—ποὺ ἐπιμένουν εἰς τὴν αὐτὴν ἰδιοτροπίαν, ἃς γνωρίζουν ὅτι ἡ προτίμησις των συμπίπτει μετὰ τὴν τοῦ βρεταννοῦ ἀνακτος.

Πρὸ τινῶν ἐπίσης ἐτῶν, ἡ μεγαλειότης του, ἀφῆκε τὰ ὅπλα τῶν 12 καλὶμπρων τὰ ὁποῖα συνήθιζε διὰ τὰ 16, προφανῶς διὰ τὸ μικρότερον βάρος των. Δὲν ἐβροᾶδυνεν ὅμως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς παλαιὰς του συνηθείας, μετὰ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ὅπλα κατασκευασταὶ του, ὁ φημισμένος ἀγγλικὸς οἶκος Purdey, τοῦ κατασκευάσαν δωδεκάριον ἐλαφρότερα, βραχύνοντες κάπως τὶς κάννες.

Ἐλάχιστοι εἶναι στὸν κόσμον οἱ κυνηγοὶ ποὺ χτυποῦν (μετὰ πιθανότητα ἐπιτυχίας ἐννοεῖται) ζαρκαδία, ἐλάφια, ἀντιλόπες στὸ τρέξιμον, μετὰ καραμπύνα, δηλαδὴ μετὰ μονόβολον. Ἄριστοι κυνηγοὶ δὲν ἔχουν στὸ

χτύπημα αὐτὸ παραπάνω ἀπὸ μιὰ ἐπιτυχίαν στὶς τρεῖς βολές.

Γιὰ τὸ βασιλεῖα Γεώργιον, αὐθεντικὴς μαρτυρίης πιστοποιοῦν πὼς οἱ ἐπιτυχίαι του εἶναι δύο στὶς τρεῖς. Ἐννοεῖται ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία βαρύτατη ἀσθενεία του δὲν ἔχει πιά τὴν εὐχέρεια νὰ ἀσκή τὸσο ὅσο ἄλλοτε τὸ ἀγαπημένον του σπόρ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ σήμερον ἀκόμη παραμένει ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα τουφέκια καὶ στὸ δίκαννον καὶ στὰ μονόβολα, καὶ στὸ λιανὸ καὶ στὸ χοντρὸ κυνήγι.

Μένει ἄλλωστε ἱστορικὸν, γιὰ βασιλεῖα μάλιστα καὶ ὄχι γιὰ κυνηγὸν μαθημένον στὴ ζούγκλα, τὸ γεγονός ποὺ ὁ Γεώργιος, ἀφῆκε ἐπὶ τόπου χωρὶς πνοὴν μετὰ καλὴ σφαίρα, μιὰ τίγρη, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ πηδοῦσε ἓνα ρέμα.

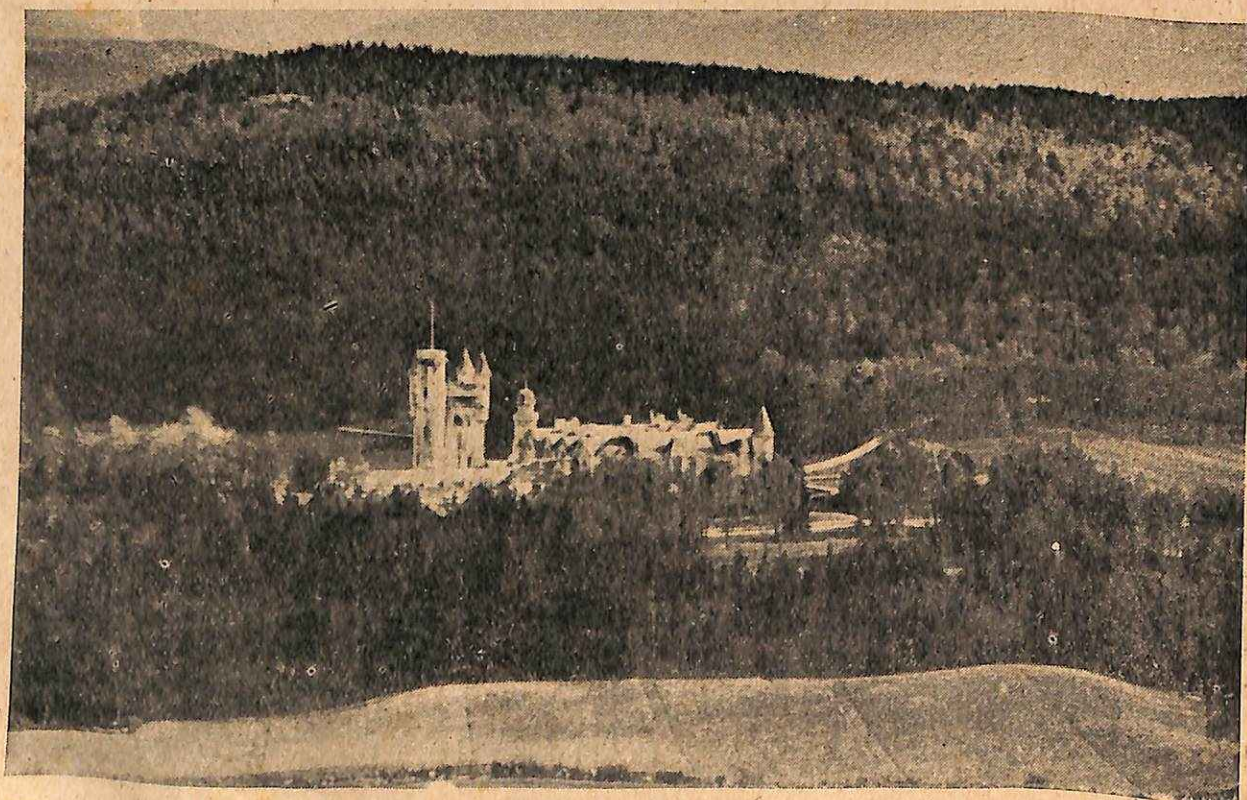
Γιατὶ ἔχει κάμη καὶ χονδρὸν κυνήγι ἡ Μεγαλειότης του.

Στὰ 1911, ποὺ πῆγε στὶς Ἰνδίες καὶ ἐστέφθη αὐτοκράτωρ, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ κάμῃ μιὰ δεκαήμερον κυνηγετικὴ ἐκδρομὴ στὴ φημισμένη γιὰ τὰ κυνήγια τῆς Νεπάλῃ, τὴ μεταξὺ συνόρων Ἰνδιῶν καὶ Κίνας χώρα.

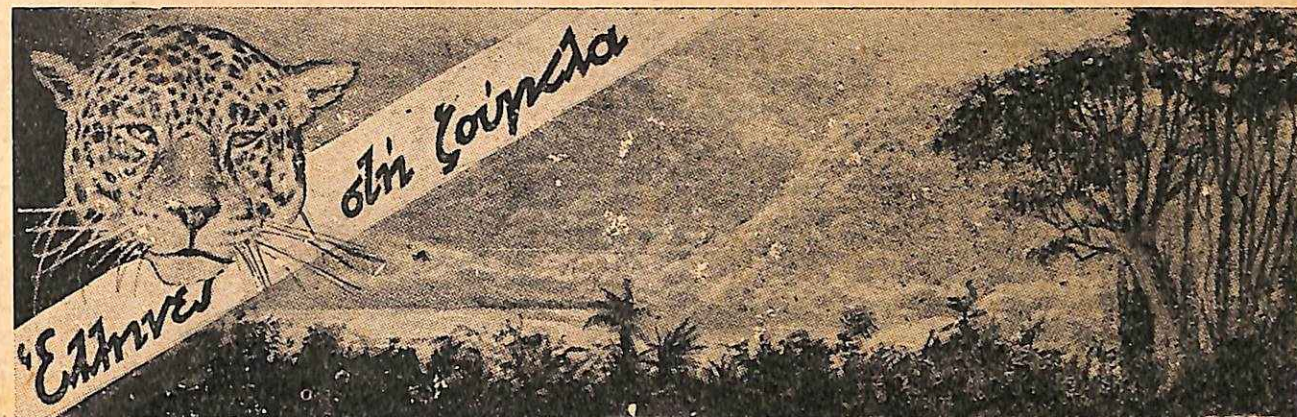
Τὴν πρώτην τοῦ τίγρη, αὐτὴ ποὺ ἀναφέραμε, τὴ χτύπησε ἐπὶ «στὸ φτερό» τὴν πρώτην μάλιστα ἡμέραν τῆς ἐκδρομῆς του, στὶς 18 Δεκεμβρίου 1911.

Πάνω ἀπὸ 600 μεταγωγικοὶ ἐλέφαντες καὶ 14.000! πρόσωπα περίπου καλεσμένοι, παγανιστάδες, ἀχθοφόροι, ἀκόλουθοι, ἀσφάλεια, ἔλαβαν μέρος στὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνον κυνήγι, ποὺ ὁ ἀπολογισμὸς του ἦταν 39 τίγρεις, 18 ρινόκεροι καὶ τέσσαρες ἀρκτοῦδες τῶν Ἰμαλαίων.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 333)

Τὸ φημισμένον κυνηγετικὸν πάρκο Μπάλμοραλ μετὰ τὸ βασιλικὸν παλάτι. Ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καλεῖ τοὺς ἐκ τῶν τιτλούχων του κυνηγοὺς καὶ διοργανώνει κατ' ἔτος θαυμάσια κυνήγια

ΤΖΙΜ ΔΗ ΓΚΡΗΚ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

VIII

Πρωτόγονος ἀρχιτεκτονικὴ στὴ Ζούγκλα.—Ἀπροσδόκητες νυκτερινὲς ἐπισκέψεις.—
Μιὰ λέαινα μαχμουρλὸν.—Τὰ πιδ αἰμοβόρα ἀγριμικὰ μέσα στὶς μάντρες
τῶν ἀρνιῶν μου.—Λεοπαρδάλεις, τσίτες, κυναῖλουροι.

Τὸ Φεβρουάριον καὶ τὸ Μάρτιον ποὺ μᾶς πέρασε εἶχα, μᾶς γράφει στὸ τελευταῖον γράμμα του ὁ Τζιμ Δὴ Γκρῆκ, μεγάλες ἀνησυχίες καὶ δοσοληψίες μετὰ τὶς λεοπαρδάλεις. Τόσα χρόνια ἐδῶ στὴ «Δήμητρα Φάρμ» συνεχίζει, δὲν μοῦχε ποτὲ ἄλλοτε συμβῆ νάρχωνται ἴσα μέσα στὰ μαντριά, νὰ μοῦ κόβουν τὰ πρόβατα. Πάω νὰ πιστέψω πὼς ἀρχισαν νὰ μὴ με σέβονται.

Ἀλλὰ νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ μετὰ τὴ σειρά. Μπαίνοντας ὁ Φλεβάρης, μετὰ τὶς μεγάλες ἐδῶ ζέστες του, εἶχα ἀρκετὲς ζημιὲς στὰ κοπάδια μου ἅμα τὰ βγάναν οἱ μαῦροι μου στὴ βοσκὴ γύρω στὴ φάρμα, ἀπὸ τὰ λιοντάρια καὶ τὶς λεοπαρδάλεις. Εἶχα μπὴ σὲ μεγάλη ἐγνοία. Τὴ νύχτα τὰ κλείνουμε πάντα στὶς μάντρες, γιὰτὶ ἀλλοίμονο ἂν τὰ ἀφήσουμε ἔξω.

Οἱ μάντρες μου εἶναι καμωμένες ἀπὸ γερούς κορμούς δέντρων ποὺ μπήζουμε κοντὰ—κοντὰ τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλο στὴ γῆς καὶ τοὺς δυναμόνουμε καὶ μετὰ πλατὴνὰ ξύλα, δένοντάς τα μετὰ σκοινιά ποὺ μοῦ φτιάχνουν οἱ μαῦροι ἀπὸ ἵνες δέντρων. Ἔτσι ἔχω

φτιάσῃ ἄλλως τε καὶ τὴν κατοικίαν μου ἐδῶ καὶ ὅλα τὰ παρὰσπιτα τῆς Δήμητρας Φάρμ. Ἐχὼ γίνει βλέπετε, θέλοντας καὶ μὴ, μηχανικὸς καὶ ἀρχιτέκτων μόνος μου.

Σᾶς στέλνω μιὰ φωτογραφία ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχτιζα τὴν κατοικίαν μου, γιὰ νὰ ἰδῆτε καὶ σεῖς καὶ νὰ καταλάβετε τὴν κατασκευὴν τῆς. Εἶναι καμωμένη ὁλόκληρη κατ' αὐτὴν μετὰ ἄγρια ξύλα τῶν λόγγων μας καὶ δὲν ἔχει πούθενά καρφί, ὅλα τὰ ξύλα εἶναι δεμένα τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο μετὰ σκοινιά ἀπὸ φυτικὰς ἵνες. Ἀποπάνω τὴ σκεπάζουμε μετὰ παχὺ στρώμα χόρτου, ποὺ βαστάνε περίφημα καὶ στὶς βροχὲς καὶ στὴ ζέστη.

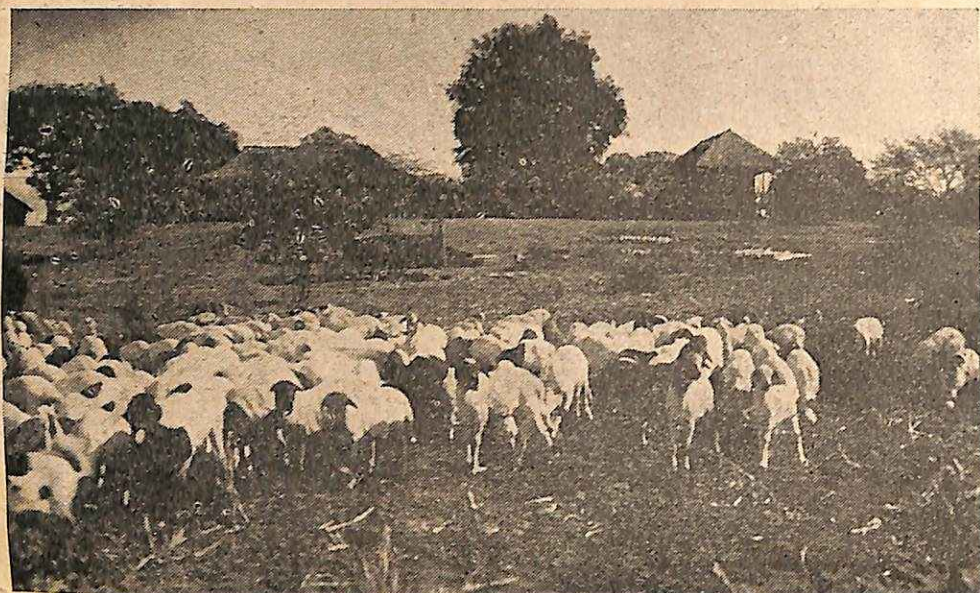
Ἐχει, καθὼς βλέπετε, καὶ βεράντα γύρω, γύρω καὶ περιστῶλο! Τί νὰ γίνῃ. Ἡ ἀνάγκη τέ-

Ἐνα περίπτερον τῆς Δήμητρας Φάρμ ἐπὶ ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ Τζιμ

χνες κατεργάζεται.

Στὶς 10 λοιπὸν τοῦ περασμένου Φλεβάρη, τὴ νύχτα, ἀγνωστο πὼς, τὰ καταφέρνει ἓνα θηλυκὸ λιοντάρι καὶ μοῦ μπαίνει ἴσα μέσα στὴ μάνδρα. Ἀκούσαμε τὴ φασαρία καὶ τὸ κακὸ ποὺ κίνανε τὰ

Φετεινά αρνάκια
του γάλακτος, των
μεγάλων κοπαδιών
της Δήμητρα Φάρμ,
που τα εδεκάτισαν
φέτος ή λεοπαρ-
δάλεις

πρόβατα, βάλαμε τις φωνές με τους μαύρους μου και τρέξαμε προς τα κεί με προφύλαξη, κι' ενώ το λιοντάρι δε θάχε μείνη ούτε δέκα λεπτά όλα, όλα μέσα στη μάνδρα, βρίσκουμε κομμένα δεκαοχτώ κεφάλια πρόβατα, από τα καλλίτερά μου.

Μ' έπιασε μια λύσσα, που δε λέγεται. Πρωί, πρωί μόλις άρχισε να φέγγη, παίρνω το Μπόμπ, το σκύλο μου, και δυο μαύρους κι' πιάνω από κοντά το ντορό της. Ήτανε πολύ φρέσκος και τον ακολουθήσαμε χωρίς δυσκολία. Δεν είχαμε προχωρήσει παραπάνω από μισή ώρα δρόμο και μια στιγμή νάσου την και την βλέπω να σηκώνεται ορθή, ήσυχα, ήσυχα, πέρα σε κάτι ψηλά χόρτα, καμμιά πενηνταριά μέτρα μπροστά μας.

Καλοχորτασμένη φαίνεται, είχε στρώσει εκεί το γιατάκι της, μελετώντας βέβαια νέα επίσκεψη στα τρυφερούδια της μάντρας μου τη νύχτα. Καλό μεταλλείο είχε βρή. Μας άκουσε φαίνεται που σιμόναμε και άνασηκόθηκε μαχμουρολό να ιδή τί τρέχει. Άλλα στη στιγμή, καθώς είχα τα μάτια μου τέσσαρα, της έστειλα μια καλή σφαίρα στο κεφάλι, που την άφησε στον τόπο και μās γλύτωσε από κάθε άλλη τρεμούλα και περιπέτεια.

Δεν είχε περάσει ένας μήνας και μια νύχτα πάλι, στις 4 άκριβως Μαρτίου, ακούω πάλι θόρυβο και κακό σε μιάν άλλη μάνδρα μου έδω στη φάρμα. Παίρνω το φως και το τουφέκι μου να ιδώ τί τρέχει και βρίσκω κομμένα είκοσι άκριβως κεφάλια πρόβατα πάλι. Το άγρίμι, ότι ήτανε, με είδε με το φως που πήγαινα και έξηφανίσθη προτού να το πάρω χαμπάρι.

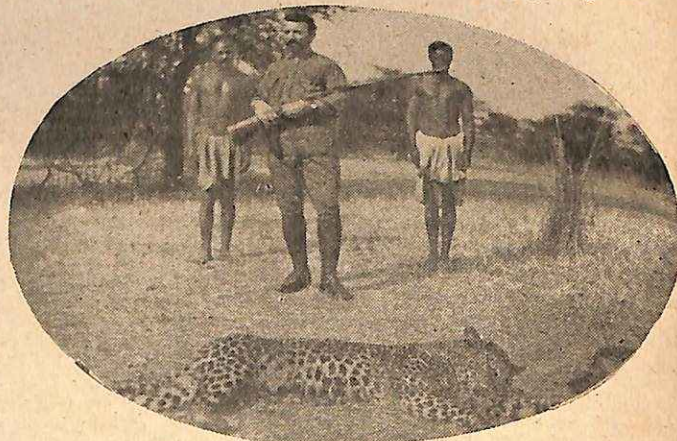
Πρωί, πρωί που σηκώθηκα, έφερα μια βόλτα γύρω στη μάντρα κι' από τα χνάρια είδα πως ο έπισκέπτης αυτή τη φορά, ήτανε μια λεοπαρδάλεις με δυο μικρά μαζί της, άρκετά ανεπτυγμένα. Παίρνω το Μπόμπ πάλι και πιάνω το ντορό της. Τραβήξαμε κάμποσο δρόμο, όπου μια στιγμή, βλέπω το Μπόμπ κι' άλνυχτάει με σηκωμένες τις τριχες του μπροστά σε μια πολύ πυκνή τούφα.

Σίμωσα λίγα βήματα με μεγάλη προφύλαξη και μέσα στο πυκνό σά να πήρε μια κάποια κίνησι το

μάτι μου. Χωρίς να χάσω καιρό ρίχνω μια στο μέρος που είχα ιδή την κίνηση κι' ακούω ένα άγριο σκούξιμο. Στάθηκα λίγο και περίμενα ενώ ο Μπόμπ εξακολουθοῦσε να άλνυχτάει πιό σιμά στην τούφα. Κοίταξα από δω, κοίταξα από κεί, με πολλή προσοχή, και είδα πληγωμένο χάμω το ένα από τα δυο μικρά. Τουρριξα άλλη μια και το άποτελείωσα.

Η μάννα με το άλλο μικρό της, είχε φύγει από την αντίθετη διεύθυνση μέσ' άπ' τα πυκνά και είχε τραβήξει βαθειά στο λόγγο χωρίς να την πάρω χαμπάρι. Γύρισα στη Φάρμα φουρκισμένος που δεν είχα σκοτώσει τη μεγάλη.

Άλλα εκείνο που δεν το περίμενα καθόλου, είναι ότι την παράλλη μέρα είχε το θράσος να μου κάνη και νέα επίσκεψη και μου κόβει άλλα όλτω κεφάλια πρόβατα. Σκύλιασα κυριολεκτικά. Τέσσερες μέρες έφαγα τον κόσμο να τη βρω και δεν έστεκα στιγμή από το πρωί που θάφεγγε ή μέρα, ως το

Ο Τζιμ δὴ Γκρήκ εἶναι πολὺ χαρούμενος ὅταν
ξεπαστρεύει μιὰ λεοπαρδάλη

βριδν που σουρούπωνε. Και τη νύχτα παραφύλαγα απόξω εκεί στη μάνδρα, χωρίς να κλείσω μάτι από το κακό μου. Το τί τραβήξα να την βρω δε λέγεται.

Την τέταρτη ωστόσο μέρα το πρωί, στις 11 Μαρτίου, βρίσκω με το Μπόμπ φρέσκο το ντορό της και τον παίρνω από κοντά. Παιδέφτηκα ίσαμε δυο ώρες μέσα στον άγκαθόλογγο και στα πυκνά δπου, σε μια καθαροτοπιά καμμιά ώρα δρόμο από τη Φάρμα, τη βλέπω χωρίς να με πάρη χαμπάρι, καθισμένη άπάνω σε μια μεγάλη μερμηγκοφωλιά. Το μικρό της ξαπλωμένο άπο κάτω έπαιζε σά γατι με την ούρα της και με τα πόδια της. Της έριξα μια με όλη μου την άνεση και την άφησα στον τόπο. Ούτε γκίχ δεν έκαμε.

Ήσύχασε ή καρδιά μου που είχα βγάλη το άχτι της. Είκοσιοχτώ κεφάλια πρόβατα μέσ' άπ' την μάντρα δεν είνε μικρή δουλειά. Ήρθανε δυο μαύροι μου, όλο χαρές που είχα ξεκάμει τον επικίνδυνο έπισκέπτη, δέσανε τα πόδια της με δυο βουρλόχορτα, την περάσανε σ' ένα μακρύ ξύλο και την κουβαλήσανε εν πομπή και παρατάξει στη Δήμητρα Φάρμ.

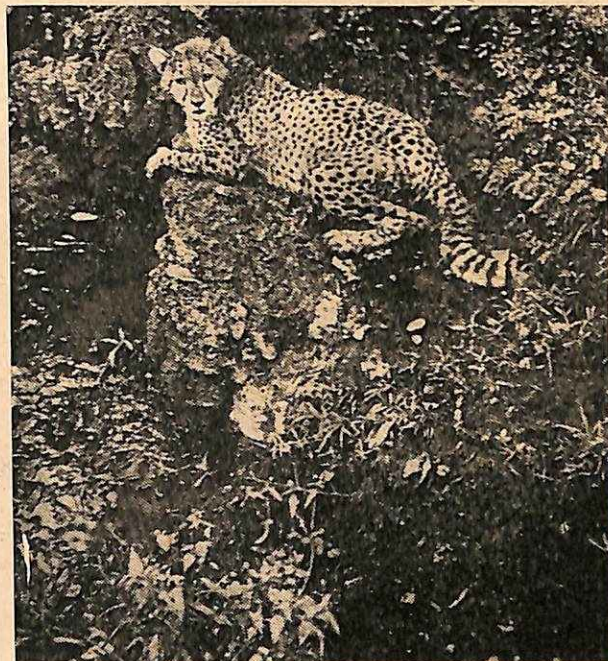
Κατά τις 11 το μεσημέρι που έφτασα κι' εγώ στη Φά μα, κατακουρασμένος και ξεθεωμένος από τους μπελάδες και τη φούρκα των τεσσάρων ήμερών, κάθισα απόξω, είπα στο μαύρο μου να μου κάμη ένα τσάι κι' έβγαλα εκεί μια φωτογραφία, — τα τελευταία «Κυνηγετικά Νέα» που είχα λάβει, ή λεοπαρδάλη, ο Μπόμπ, ή καραμπίνα μου κι' εγώ — και σās τη στέλνω, μαζί με τους θερμούς χαιρετισμούς μου.

Πολλές λεοπαρδάλεις φέτος. Άπό την ήμέρα που χτύπησα το θηλυκό λιοντάρι που σās είπα πιό πάνω, έχω χτυπήσει τέσσερες και τριγυρίζουν κι' άλλες γύρω στη Δήμητρα. Είναι από τα πιό αίμοβόρα και πιό επιθετικά θεριά της Άφρικής. Δε ρίχνεται μόνο όταν πεινάει, όπως άλλα, μα ρίχνεται και σκοτώνει σε κάθε ευκαιρία, έτσι για γούστο.

Προτιμώτερο να ανταμωθ ή κανείς με λιοντάρι πληγωμένο, παρά με λεοπαρδάλη. Το λιοντάρι τέλος πάντων, έχει μια περηφάνεια στα φερούματά του, ενώ αυτή, πονηρή και ύπουλη σά γάτα, σκοτώνει, ό,τι της βρεθ ή μπροστά, σκύλο, γάτα, γουρούνι, κόττα. Άν πής για μαύρους, κάθε λίγο τους άρπά-

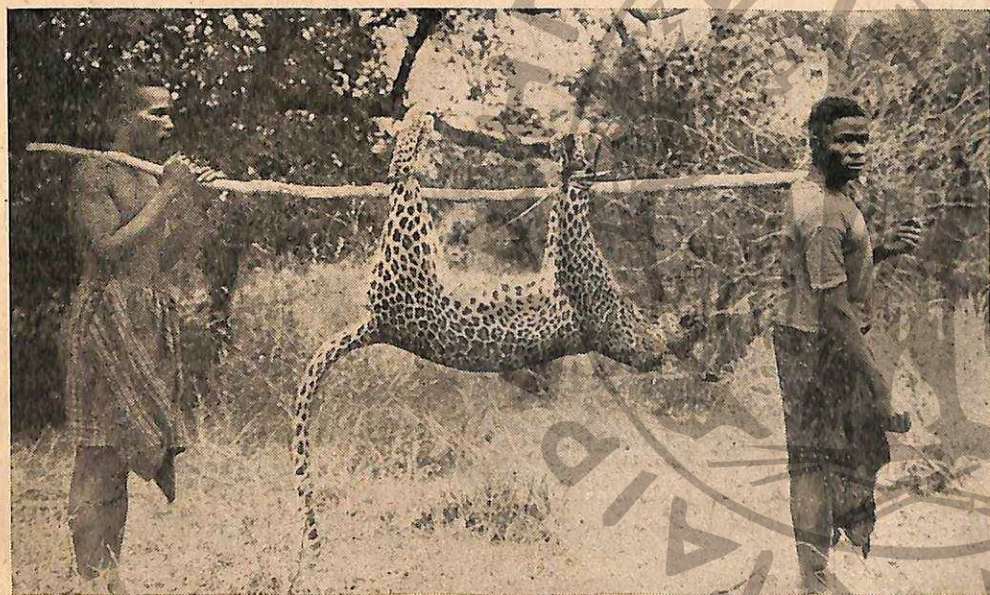
ζουν και κανένα παιδί τους. Έγώ στα χρόνια μου έδω, πολύ περισσότερα πρόβατα έχω χάσει από αυτές παρά από τα λιοντάρια.

Δεν κυνηγούνε ποτέ πολλές μαζί, όπως συνειθίζουν τα λιοντάρια, που πάνε κι' έξη κι' όκτώ μαζί,

Μία πόζα της Τσίτας, μέσα στην
Άφρικανική Ζούγκλα

άλλα πάντα μόνες τους. Κι' άμα πέσουν μέσα σε πρόβατα δεν παίρνουν ένα ή δυό, αλλά άρχίζουν και τα κόβουν άράδα, ως που κουράζονται. Κι' έπειτα παίρνουν ένα και φεύγουν. Έδω και τρία χρόνια είχα τραβήξει πάλι το διάβόλό μου ως που να καταφέρω να σκοτώσω μια, που είχε γλυκαθ ή και κάθε

Τὴν περάσανε σ' ἓ-
να μακρὸ ξύλο καὶ
τὴ φέρανε στὴ Δὴ-
μητρα Φάρμ

τόσο αρπάζει από ένα μαυράκι από τα κονάκια των μαύρων έδω γύρω.

Έχω σκοτώσει πολλές, πάρα πολλές, κι' ακόμα

Η τελευταία φωτογραφία του Τζίμ δη Γκρήκ, ύστερα από την εξόντωσι των άγριων. Δίπλα του ο Μπόμπ και πάνω στο σκαμνί τα τελευταία «Κυνηγетικά Νέα»

υπάρχουν άφθονες. Είναι τριών λογίων. Η μιά, ή βουνήσια, είναι μικρόσωμη και οι χρωματισμοί της

λεροί. Η άλλη, ή ποταμήσια είναι μεγάλο ζώο, με πολύ όμορφη, βουλωτή προβιά, καθαρή στα χρώματα.

Το τρίτο, διαφορετικό λιγάκι, το λένε **Τσίτα**, επισημονικά **Κυναίλουρος**. Πολύ όμορφο ζώο, πολλές φορές μεγαλοσωμότερο από την καθυπό λειοπάρδαλη την ποταμήσια, με ψηλότερα πόδια απ' αυτή και μπόι. Τα νύχια της όμως αυτής δεν είναι σαν της άλλης, σαν της γάτας, είναι σαν τα νύχια του σκυλιού, γι' αυτό φαίνεται την ονομάσανε και Κυναίλουρο. Έχει και στο χρωματισμό διαφορά, γιατί ενώ οι βούλες της λειοπάρδαλης είναι τρεις—τρεις, σμιχτές, αυτήνης είναι μιά, μιά, ξέχωρες.

Στόν άνθρωπο δεν επιτίθεται ποτέ και γενικά δεν είναι επικίνδυνο ζώο, εξημερώνεται μάλιστα, λένε, εύκολα. Αλλά είναι πολύ λίγες και δεν τις συναντάς συχνά γιατί αυτές δεν επιτίθενται σε οικιακά ζώα, αλλά μένουν κρυμμένες στα δάση όπου κυνηγούν μόνο για το φαί τους και όχι σαν τις άλλες για γούστο.

Μιά έχω χτυπήσει και τη χτύπησα κι' αυτή γιατί δεν ήξερα τότε πως δεν είναι επικίνδυνη στόν άνθρωπο. Σαν έχει κέφι να κυνηγάει κανείς, έχει να κυνηγάει τις άλλες, τις απαίσιες, που κάνουν σ' ανθρώπους και σε ζώα, του κόσμου τις ζημιές με την αίμοβορία τους.

Κάθε φορά που γδέρνω καμμιά καλή, συλλογούμαι να ήτανε τρόπος να σάς στείλω το δέρμα της, να το έχετε αυτού στα γραφεία του περιοδικού μας, να σάς θυμίξη το Ζαμπέξη, τη Δήμητρα Φάρι και το φίλο σας Δημήτρη Βλαχάκη.

(Στο επόμενο ή συνέχεια)

ΟΤΙ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Του συνεργάτου μας κ. ΒΑΣ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ο ΚΟΥΚΟΣ

(*Cuculus canorus canorus L.*)

Συνέχεια και τέλος

Πάμπολλες είναι οι ανάλογες παρατηρήσεις διαφόρων ξένων επιστημόνων.

Συνήθως οι κούκοι βάζοντας στην ξένη φωλιά το άβγό τους, φροντίζουν να πετούν από μέσα ένα, καμμιά φορά και δυό, από το νόμιμα, ίσως για να μπλέξουν τους νοικοκυραίους στα νούμερά. Συμβαίνει όμως να μην πετούν και κανένα. Σημειωτέον δε ότι αν τύχη και βρεθούν δυό ή τρία άβγα κούκου στην ίδια φωλιά, πράγμα σπάνιο, δεν τάχει βάλει ποτέ ή ίδια μάννα, αλλά άλλη το ένα, άλλη το άλλο. Η κάθε κούκισσα, απαράβατα, μόνο ένα άβγό της βάνει σε κάθε ξένη φωλιά.

Τέλος πάντων έτοποθετήθη το άβγό. Συμπλήρωσε ή νόμιμη νοικοκυρά της φωλιάς τη γέννηση των άβγών της και άρχισε το κλώσσημα, δίχως βέβαια να υποψιάζεται ότι κάτω από τη μητρική της ζεστασιά, εκκολάπτεται ένας παρείσακτος, ένας ξένος γόνος, ο οποίος όχι μόνο θα της στοιχίση σωρό μεπελάδες να τον αναθρέψη, αλλά θα της στοιχίση και πολύ τραγικότερα πράγματα. Ας πάρουμε τη συνειδησμένη περίπτωση της ομαλής εκκολάψεως των άβγών, νομίμων και ξένων, αφήνοντας κατά μέρος την άλλη, την επίσης όχι σπάνια, του να εκκολαφθούν συντομότερα τα νόμιμα που χρειάζονταν λιγότερο ζέσταμα και να μείνη στη μέση να πάη χαμένο το παρείσακτο.

Η μάννα την πρώτη, την δεύτερη κιόλας μέρα

της εκκολάψεως βλέπει, όχι ίσως δίχως εκπληξη, μιά τεράστια διαφορά στο σώμα του ενός παιδιού της, προ πάντων μιά τεράστια διαφορά στο στόμα του.

Αρχίζουν οι ταλαίπωροι γονείς, δυό τρυποκαρυδάκια ή δυό φουκαράδες κοκκινιστήθιδες να πούμε, αρχίζουν τα πετάματα πέρα δώδε ν' αρχάξουν κανένα έντομο να το κουβαλήσουν στη φωλιά, αγωνίες και τρεχάματα, και κάθε φορά που γυρίζουν με καμμιά μύγα, καμμιά πεταλούδισσα στη μύτη και θέλουν να τη μοιράσουν με δικαιοσύνη και ισότητα, με τη σειρά σ' ένα, ένα στα παιδιά τους, — όρθώνεται, σωστή χαράδρα, άβυσσος άπύθμενη και άχόρητα, το τεράστιο σχετικά στόμα του μικρού παρείσακτου, που με ελάχιστες μέρες είναι ήδη μεγαλύτερος από τους θετούς γονείς και που δεν έννοει με την άκατασίγαστη λαιμαργία του ν' αφήση άλλο ομογάλακτο αδέρφι να φάη

Συχνά την τρίτη, τέταρτη μέρα, το πιο αδύνατο, το πιο λίγο καπάτσο νεοσσάκι, μέσα στη φωλιά, υποκύπτει στην άσπια. Αλλά δεν είναι αυτό το τραγικότερο. Ο άναγκαστικός θετός γυιός είναι έξω νου έγωιστής και άπαιτητικός, χοντραίνει ώρα την ώρα, σχεδόν ξεχειλίζει μέσ' απ' την τσσηδούλα φωλιά, — τί διάβολο θέλουν κειμέσα και τον ένοχλούν εκείνα τα μεζιάρικα, — βάνει τον ώμο του άποκάτω από ένα, το άνασηκώνει στο χέιλος της φωλιάς κι' ένω το κακότυχο αυτό αγωνίζεται με τις ελάχιστες δυνάμεις του να συγκρατηθί, αυτός δυνατός και τεράστιος, άνηλεής και δίχως οίκτο, το γκρεμίζει έξω άλύπητα.

Θα μείνη έτσι άνήμπορο κάμποσες ώρες άποκάτω από το κλαδάκι που είναι ή μητρική φωλιά και δεν θ' άργήση να ψυφήση, έρημο από κάθε βοήθεια, όρφανεμένο από κάθε μητρικό φίλτρο.

Στο μεταξύ αυτό τί κάνουν οι πραγματικοί γονείς του παρείσακτου, οι κούκοι, που έχουν άκούσει τόσα και διά μέσου των αιώνων, που έχουν άκούσει τον έξαψαλμο από όλους τους παλαιούς γράφοντας, την άχαρακτηρίστη αυτή άποφυγή των κόπων για την άχαρακτηρίστη αυτή άποφυγή των κόπων της μητρότητας, για την έγκληματική αυτή μέσα στο κόσμο των ζώων διαγωγή τους;

Ός τελευταία άκόμη έπιστευόταν ότι ή μόνη τους φροντίδα, ή μόνη τους άπασχόλησις ήταν πώς να καταφέρουν να τρυπώσουν λαθραία το άβγό τους στη ξένη φωλιά και ν' άπαλλαχτούν από κάθε πρίν και μετά σκουτούρα.

Μα δεν είναι έτσι. Με άγωνία παρακολουθούν κι' αυτοί την εξέλιξη και την πρόοδο του μικρού τους, τριγυρίζουν όλοένα γύρω εκεί στις φωλιές που άφησαν άβγα κι' άδημονούν πότε θα πάρουν φτερό τα ξεπεταρούδια τους, να τα φροντίσουν κι' αυτοί και να τα διαπαιδαγωγήσουν, διδάσκοντάς τα τότε

όλα τα μυστικά της ζωής των κούκων. Άρα δεν τους λείπει το μητρικό φίλτρο και δεν είναι άξιοι της τόσης κατακραυγής από μέρους των ήθικολόγων.

Μα τότε λοιπόν γιατί δεν πιάνουν κι' αυτοί να κάνουν φωλιά και να αναλάβουν μόνοι τους τις τεράστιες ευθύνες του κλωσσήματος και της άνατροφής; Για να μη το κάνουν, αλλά να φορτώνουν με τα μεγάλα αυτά βάρη κοκκινιστήθια, και τρυποκαρυδάκια, πάει να πη πως είναι άνήθικοι, φυγόπονοι, κι' ή πράξη τους δαχτυλοδειχτούμενο έγκλημα, μοναδικό μέσα στο βασίλειο των ζώων.

Μα είναι τέτοιο; Είναι άνήθικη φυγοπονία και άφροντισιά; — Έτσι πίστευε διά μέσου των αιώνων ο κόσμος. Η φύσις όμως, καθώς ξέρουμε, δεν κάνει άκατανοησίες στους νόμους της, κι' αν κάτι μās φαίνεται έμās των ανθρώπων άκατανόητο, ίσως είναι έπειδή δεν έχουμε κατορθώσει να έμβαθύνουμε στο άπόκρυφο νόημά της, στο μυστήριό της.

Έτσι και με τον κούκο. Τώρα τελευταία μόνο καταφέραμε να πληροφορηθούμε με την έπιστημονική παρατήρηση, τί δράμα κρύβεται μέσα σε όλη αυτή την περίπλοκη ιστορία του κούκου και μόνο τώρα είδαμε ότι αυτό που καταδικάζαμε ως έγκλημα, δεν είναι παρά συγκινητικό φίλτρο, μυστηριακή διαταγή της διαιωνίσεως των όντων — μια άκόμη θανυστή οικονομία των νόμων του παντός:

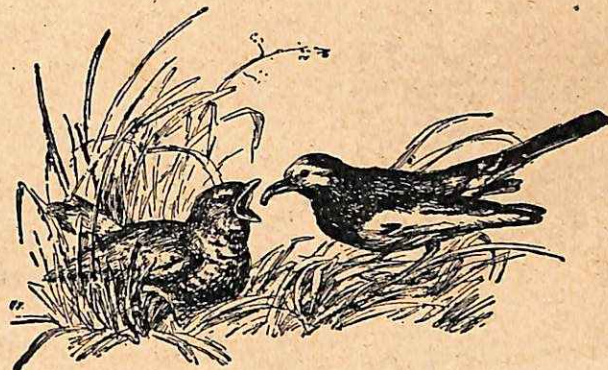
Ο κούκος τρέφεται άποκλειστικά σχεδόν με κείνες τις άποκρουστικές, μαλαρές, κάμπιες, που βλέπουμε στα πεύκα και τα άλλα κλαδιά και που κατά κανόνα είναι φαρμακερές. Κανένα σχεδόν άλλο που-

λι δεν τολμάει να τις άγγίξη και μόνο αυτός είναι άκαταμάχητος έξολοθρευτής τους. Γι' αυτό και ή μύτη του έχει μιάν ιδιαίτερη κατασκευή, είναι πολύ κατάλληλη στο να τσακώνη αυτές τις φαρμακερές κάμπιες, αλλά πολύ άκατάλληλη να πιάνη άλλα ζουζουνάκια και μικρά έντομα.

Το άμαθο, τρυφερό στομαχάκι του νεοσσού κούκου θα ήταν όχι μόνο άδύνατο να τις χωνέψη, αλλά θα έδηλητηριαζόταν άμέσως, θα ποφούσε. Και με τέτοιους όρους, θα ήταν άδύνατο φωλιά μικρών κούκων να άνατραφή. Το γένος των κούκων θα έσβηνε από το πρόσωπο της γής.

Αλλά ή Φύσις, μέσα στην πάνσοφη και μυστηριακή οικονομία της, δε θέλησε να εξαφανιστή από τη γή: το γένος των κούκων. Το θέλησε να ύπαρξη και να φρενάρη τον πολλαπλασιασμό της άποκρουστικής μαλλιαρής κάμπιας, και δίδαξε στο χαρόμυσσο άγγελό της άνοιξης μās, ένα σοφό, όσο και συγκινητικό τρόπο να εξασφαλίση τη διαιώνισή του είδους του.

Έξω από την Άμερική, στην όποια δεν υπάρ-

Μία συγκινητική σκηνή. — Ένα άπίστευτο όσο και άδυστοχο περιστατικό. Ο μικρός κούκος γκρεμίστηκε από τη θετή φωλιά του και έπεσε κάτω στο χώμα. Ανίσχυρος άκόμη να κινηθί ή να πετάξη έμεινε εκεί, ζητιανεύοντας έλεημοσύνη με το διαρκώς όρθάνοικο στόμα του. Η θετή του μητέρα, μιά σουσουραδίτσα εξακολουθεί και εκεί να τον ταΐζει, κουβαλώντας τον σκουληκάκια και έντομα.

χει είδος του γένους των κούκων, σὸν ἄλλο κόσμῳ ὑπάρχουν πολλὰ πολλὰ εἶδη, ἀπὸ τὰ ὅποια ἓνα μόνον ἀπαντᾷται στὴν Εὐρώπῃ, ὁ δικός μας ὁ γνωστός. Ἐξω ἀπὸ τὴ γενικὴν του αὐτῆς, πανελληνιον ὀνομασία, ὑπάρχουν καὶ ἄλλες κατὰ τόπους.

Στὴ Μάνη τὸν λέμε κατσοῦλα, στίς Κυκλάδες τὸν ξέρουν ὡς φασσοτρούγονο.

Τὸ ἀνάστημά του παίζει ἀπὸ 32 ἕως 36 πόντους. Φτεροῦνι 216—221 χιλιοστά, οὐρὰ 165—180. Οἱ ταρσοὶ εἶναι σκεπασμένοι μὲ πούπουλα κατὰ τὰ δύο τρίτα.

Τὸ φτέρωμά του, ἀποπάνω μολυβογάλαζο μὲ ποικιλία ἀποχρώσεων στὰ ἀρσενικά, κεραμιδι στὰ θηλυκά μὲ σκουρὲς πιτσιλάδες, παρουσιάζει παραλλαγὰς σκουρότερες ἢ ἀνοιχτότερες. Ἡ κοιλία καὶ τὰ μερὰ ἀσπρεῖ-δερά μὲ μαυροειδερὲς ρίγες. Ἡ οὐρὰ σκουρόμαυρη μὲ ἀσπριλάδια. Ἰρις, ματόγυρος, πόδια κίτρινα. Τὸ στομάχι του εἶναι πολὺ μεγάλο, πολὺ μεγάλη καὶ ἡ ὀρεξὶ του.

Γεννᾷ ἤδη ἀπὸ τὰ τέλη Ἀπριλίου, καθὼς εἴπαμε, ἀλλὰ κυρίως τὸ

Κράνος, ὁ πρωτοξάδερφος τοῦ κούκου, ποὺ σπάνιος ἀπαντᾷται στὴν Ἑλλάδα

Μαίη. Ἐποφελεῖται ἐπίσης τῆς δευτέρας γέννας διαφόρων μικρῶν ὠδικῶν, ποὺ γεννᾷ Ἰούνῳ μὲ Ἰούλιο, καὶ γεννᾷ καὶ αὐτὸς ξανά τότε. Τὰ μικρὰ ἀναπτύσσονται ταχύτατα καὶ μένουν στὴ θετὴ φωλιά 19 ἕως 20 μέρες.

Πετοῦν γοργά, ἴσα, ἀθόρυβα, ξεμοναχιασμένα. Μόλις φθάσουν στὰ μέρη μας τὴν ἀνοιξὴ ἀκούγεται ἀμέσως τὸ λάλημα τοῦ ἀρσενικοῦ, τὸ γνωστὸ κούκου, τριπλὸ συνήθως, ἢ καὶ ἓνα: *κλά κουκου*. Τῆς θηλυκῆς ἡ φωνὴ εἶναι ἓνα βαθύ, ἡχηρὸ Κι-κι-κι.

Πρωτοξάδερφος τοῦ κούκου, μᾶς ἔρχεται τὴν ἀνοιξὴ ἀπὸ τὴν Ἀφρική, τόσο λιγοστὸς ὅμως καὶ σπάνιος ποὺ ἐλάχιστα τὸν ξέρουν, ὁ *Ὁξύλοφος* ὁ *δρυοφίλος* (*Clamator glandarius* L.)

Ἡ δημοτικὴ μας γλῶσσα τὸν ξέρει μὲ τὸ γραφικὸ καὶ ἀρχαιοπρεπὲς ὄνομα *Κράνος*, ὀφειλόμενο βέβαια στὸ λοφίον του, ποὺ μοιάζει πραγματικὰ μὲ περικεφαλαία καὶ κράνος. Αὐτὸς εἶναι κατὰ πολὺ μεγαλειότερος ἀπὸ τὸν κούκο (45 πόντοι ἀνάστημα) καὶ διακρίνεται ἀμέσως καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθός του καὶ

ἀπὸ τὸ λοφίον του, μυτερὸ καὶ γερτὸ πρὸς τὰ πίσω, ἀπὸ σκληρὰ πούπουλα.

Τὰ φτεροῦνιά του εἶναι πιτσιλωτά, τὸ στήθος κρέμ, ἡ ἱρις κίτρινη ἀλλὰ τὰ πόδια ὑποπράσινα. Γεννᾷ καὶ αὐτὸς σὲ ξένες φωλιές, ἀλλὰ σὲ πουλιῶν ἀναλόγων μὲ τὸ δικό του μπόι, σὲ κορακοειδῆ πάντα, —καρακάξες, κοιροῦνες, κίσσες κ.λ.π.

Γεννᾷ καὶ ἡ ἴδια μάννα πολλὰ ἀβγά στὴν ἴδια ξένη φωλιά, φροντίζοντας νὰ πετάξῃ ἔξω ἰσάριθμα νόμιμα. Τὰ ξεπεταροῦνδια ὅμως τῶν Κράνων δὲν γκρεμίζονται ἔξω τοὺς ὁμογάλακτους ἀδερφούς τους καὶ ἀνασταίνονται ὅλα μέσα στὴ φωλιά ἐν ὁμοσίᾳ καὶ συμπνοίᾳ. Δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο ἂν γεννᾷ στὰ μέρη μας ποὺ ἔρχεται νὰ παραθερίσῃ, γιὰ αὐτὸς γεννᾷ συνήθως στὸ χειμαδιό του, στὴν Ἀφρική. Πιθανώτατα ὅμως κίνει καμμιὰ δευτέρη γέννα καὶ στὰ μέρη μας.

Θὰ ἦταν ὥρα καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ διαπιστώσῃ κανεὶς συνάδελφος ἓνα τέτιο πρᾶγμα.

Ἀμα ἀκούσῃς ἓνα παραξένον, δυνατό χουγιατὸ σὲ καμμιὰ δασερὴ ρεματιά, σὲ κανένα λόγγο, ἓνα ἡχηρὸ καὶ μακρόσυρτο *Ἑέ-οοοοο*, αὐτὸς εἶναι ὁ Χουγιαχτάρης, ὅπως τὸ λέει καὶ τὸ λατινικὸ του ὄνομα (*Clamator*), αὐτὸς εἶναι ὁ σπάνιός μας ὁ Κράνος.

Βασίλ. Δασκαλάκης

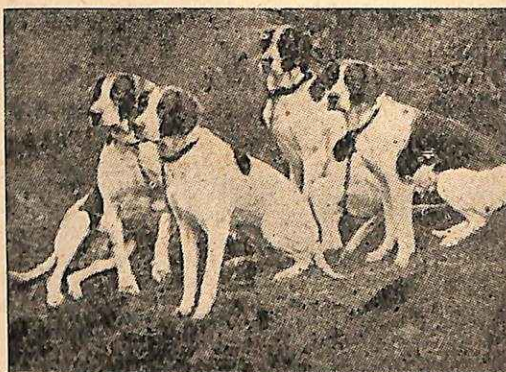
ΜΕΓΑ ΚΥΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΚΥΕΡΟΥ GASTON R. S. DE SALIGNAC

Μοναδικὸν Γαλλικὸν ἐκτροφεῖον σκύλων

Ἐπανειλημμένως βραβευθὲν εἰς Δ. Εκθέσεις

ΣΧΟΛΗ ΕΚΓΥΜΝΑΣΕΩΣ ΣΚΥΛΩΝ

Πώλησις κηδευκίμων σκύλων φέρμας—
ἰχνηλατῶν—Φυλάκων καὶ πολυτελείας

Πώλησις κουταβίων καὶ γυμνασμένων
σκύλων καὶ ἀποστολὴ τούτων ἀσφαλῶς εἰς τὸ ἐξωτερικόν

Διὰ καταλόγους καὶ πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε:

Mr GASTON R. S. de SALIGNAC

Propriétaire—Éleveur

Le Guéroy de Mornac (Charente) France

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ Τ' ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

Ἐδῶ καὶ εἴκοσι μέρες, ξαφνιάσθηκα πρῶτ-πρῶτ Δευτεριάτικα. Ὁ φίλος μου Βλασίδης μόλις μπῆκε στὸ Γραφεῖο μὲ ῥώτησε:

—Πόσα τρυγόνια ἔκανες ἔχτες;

—Τρελλάθηκα Βλάση; Δὲν ξέρεις ὅτι τὸ ἀνοιξιάτικο κυνήγι ἀπαγορεύεται στοὺς Ἕλληνες, ποὺ τὸ χωριὸ τους δὲν βγάζει Ὑπουργὸ Γεωργίας;... —Κοροϊδεύεις ἀδερφέ; Χτὲς εἴχαμε πάει ἐκδρομὴ στὴ «Παναγίτσα τῶν Κιούρκων», καὶ ἀκούγαμε ὅλη μέρα ντουφεκιές!!!

Ἀρπαξὰ τὸ τηλέφωνο καὶ ρώτησα ὅλους τοὺς ὀπλοπώλας, μήπως καὶ ἐπετράπησαν τ' ἀνοιξιάτικα... Μοῦ εἶπαν νὰ «ρίξω νερὸ στὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ ξυπνήσω ἂν ὀνειρεύομαι...»

Κατάλαβα τότε τί τρέχει. Ὅλα τ' ἀρβανιτοχόρια λαθροκυνηγᾶνε, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ καλαμαράδες φουρνίζουμε μάταια ἀναφορὲς ἐπὶ ἀναφορῶν γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτρέψουνε «νόμιμα» νὰ χτυπήσουμε ἀπὸ ἓνα ἢ καὶ κανένα τρυγόνι τὶς τέσσερες Κυριακάδες ποὺ θὰ μᾶς ἄφιναν νὰ ξεσκιάσουμε καὶ νὰ χαροῦμε λιγάκι τὴ φύση.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ πεισθῶ μόνος μου γιὰ αὐτό. Καὶ ἔτσι μιὰ μέρα καθημερινὴ καβαλλήσαμε νύχτανύχτα μ' ἓνα φίλο μου σηναγὸ τῆς μοτοσυκλέτας του καὶ δὸς τον γιὰ τὸ Μενίδι.

Φτάσαμε σκοτάδι ἀκόμα καὶ πιάσαμε...τὸ κότερι μας. Εἴχαμε τὴν ψευδαίσθησι ὅτι κρατάγαμε στὰ χέρια μας τὶς λατρευτότερες ἐρωμένες μας «τὰ ὄπλα μας» —παρακαλῶ μήπως σὰς σοκάρη τὸ «οὐδέτερο γένος» —καὶ περιμέναμε μὲ χτυποκάρδι τὸ γλυτοχάραμα ποὺ δὲν ἄργησε καὶ πολὺ...

Εἴμαστε κάμποση ὥρα κοιμήμενοι στὰ στάρια, ὅταν ἀκούμε τὴ πρώτη ντουφεκιά...Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἐλῆες, προβάλλει φοβισμένο ἓνα μπουλονάκι τὶς ἐλῆες, προβάλλει φοβισμένο ἓνα μπουλονάκι ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταριά τρυγόνια. Χτύπησε ἡ καρδιά μας στὸ ἀντίκρουσμά τους... Ἰσαμε νὰ φτάσουν στὴ Βαρυμπόμπη ποῦχαν βάλει πλώρη, φέγγανε ἄλλες τέσσερες ντουφεκιές...

—Τὴν Π...του! βρυχήθηκε ὁ σηναγός...πᾶμε νὰ τοὺς πιάσουμε!..

—Μὴ βιάζεσαι, τοῦ εἶπα. Ἄν' ἔχη πέραςμα, θὰ γλεντήσουμε γιὰ καλὰ.

Καὶ πραγματικὰ εἶχε πέραςμα γιὰτὶ ἀκούγαμε διαρκῶς κλούβιες ντουφεκιὲς κλάφ! κλάφ! ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές. Μακρὰ ἀπὸ τὸν Πύργο τῆς Ἀμαλίας, ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο, ἀπὸ τὶς Κουκουβάουνες μέχρι τὴ Βαρυμπόμπη. Ὅλα τὰ γύρω χωριά ἦταν στὸ καρτέρι.

Σὲ λιγάκι βλέπουμε ἓνα ἄλλο μεγάλο μπουλουῖκι ἀπὸ καμμιὰ τριανταριά πουλιά. Σὲ διακόσια μέτρα δεξιὰ μας, διακρίνουμε ἓνα σκοῦφο νὰ σηκώνεται μέσα στὰ στάρια καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀκούμε ἓνα ντουμπλέ. Πεταχτήκαμε τότε ἀπὸ τὴ φυλάκτρα μας καὶ τρέξαμε στὸ μέρος ποῦδαμε τὸ σκοῦφο. Ἐαπλωμένο μέσα στὰ στάρια, βουτήξαμε ἀπὸ τὸ γιανὰ ἓνα χωριατόπουλο δεκαεφτά—δεκαοχτὼ χρονῶ, ποῦχε σκοτωμένα 6 τρυγόνια καὶ τᾶχε χωμένα στὴ πουκαμῖσα του. Μὲ τρία—τέσσερα ἀγριοχάστουκα ὁ σηναγός ἦταν μὲ τὴ στολή του — τοῦ πήρε τὸν ἀέρα.

—Ἐχεις ἄδεια ρε ποὺ κυνηγᾷς; Πᾶμε μέσα... Ἐβαλε τὰ κλάματα:

—Ρε μπάριμπα, ὅλοι οἱ χωριανοὶ μου βαρᾶνε τὰ τρυγόνια. Ἄσε με καὶ δὲν ξανακυνηγᾶω. Νὰ! πᾶρε τὰ πουλιά καὶ ἀφήστε με...

Τι νὰ κάναμε; Νὰ πλήρωνε ὁ ἀλάνης αὐτὸς τὶς ἀμαρτίες τῆς πληθώρας τῶν λαθροκυνηγῶν; Τοῦ.... κατασχέσαμε τὰ τρυγόνια (ἀπὸ πείσμα..), καβαλλήσαμε τὴ μοτοσυκλέτα καὶ γυρίσαμε στὴν Ἀθήνα.

Θέλαμε νὰ πᾶμε σ' ἀστυνομίες, σὲ Ὑπουργεῖα, σὲ...Κυβερνεῖο, νὰ καταγγείλουμε κείνα ποὺ εἶδαμε. Ποιὸς θὰ μᾶς ἀκούγε; Προτίμησα νὰ τὰ γράψω στὰ «Κυνηγετικά Νέα» καὶ νὰ παρακαλέσω μέσφ αὐτῶν τὸν κ. Ὑπουργόν μας, νὰ πάρῃ (τοῦ χρόνου βέβαια πειὰ — ἂν ζοῦμε — καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀπαγορεύῃ τ' ἀνοιξιάτικο κυνήγι) κανὰ πρωτόν τ' αὐτοκίνητό του καὶ νὰ πάρῃ περίπατο ἴσαμε τὰ χωριά ποῦ γράφα πάρα πάνω.

Τότε ἐκτός ἀπὸ τὶς ντουφεκιὲς ποὺ θὰ ἀκούῃ κάθε λεφτό, — ἂν ἔχη βέβαια πέραςμα — θὰ μάθῃ ὅτι τῶντας τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο, (ὅπως κάναμε καὶ ἡμεῖς), πῶς τὴν τάδε μέρα στὸ χτήμα Γιάννιτζεκα στίς Κουκουβάουνες σκοτώθηκαν γιὰ μιὰ ὥρα καμμιὰ ἐξηνταριά πουλιά, καὶ στὸ Μενίδι ἄλλα τόσα.

Κι' ἔτσι θὰ πεισθῇ ἴσως, πῶς μόνον οἱ χωριάτες χαίρουνται τὸ κυνήγι, ποὺ κυνηγᾶνε καὶ χωρὶς καν ἄδεια,.... εἴκοσι τέσσερις μῆνες τὸ χρόνο (γιὰτὶ κυνηγᾶνε καὶ τὶς νύχτες, τοὺς λαγούς, τὰ κουνάβια, τὶς πάπιες κλπ.) ἐνῶ ἡμεῖς οἱ καλαμαράδες ὅλες-ὅλες καμμιὰ δεκαριά Κυριακὲς, ἀφοῦ τὶς ἄλλες ἢ θὰ βρέχῃ μὲ τὸ τουλούμι ἢ δὲ θάχῃ φτερό....

Καὶ τότε ἴσως ν' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ ἐπιτρέψῃ καὶ στοὺς «νομοταγεῖς» κυνηγούς νὰ δύνουν καμμιὰ δεκαριά ντουφεκία τὶς τέσσερες Κυριακάδες ποὺ θὰ ἐπιτρέψῃ τ' ἀνοιξιάτικο κυνήγι....

ΑΛ. Η. ΠΕΤΡΟΥΛΙΑΣ

Οι στρατιωτικοί της Μακεδονίας ἐπιδίδονται με ἐπιτυχίαν στὸ κυνήγι. Ἐξ ἀριστερῶν : Β. Ζαφειρίου, Κ. Πα-
ναγιωτόπουλος ἀνδρῆς, Ἰω. Παπαγεωργίου Ὑπὺγος
καὶ Βασ. Δεληβοργιάς ἀντισ/ρχης

Πειραιεῖς κυνηγοὶ στὸ Σοῦλι.
Ἐξ ἀριστερῶν : Εὐάγγ. Συνοδινός, Π. Γουνελάς καὶ
ὁ ἰατρός κ. Γ. Κατσαφάδος

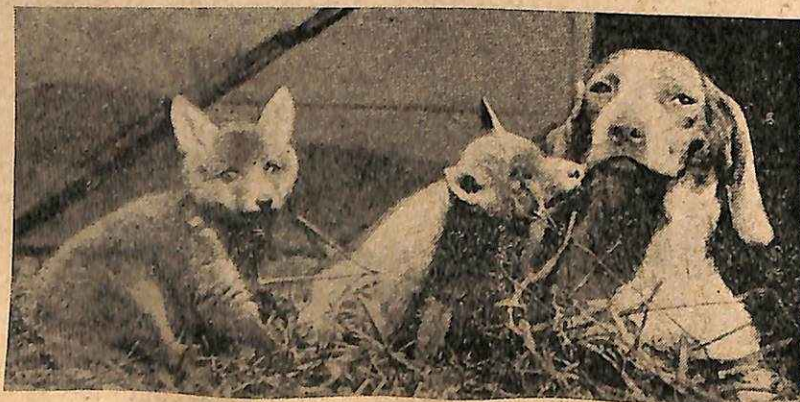

Κυνηγοὶ Θεσσαλονίκης στὸ Νιχτερμί.
Καθήμενοι ἐξ ἀριστερῶν : Λ. Κόντος, Ἀν. Μεταξᾶς, Γασ. Γασπα-
ριᾶν καὶ εἰς τὸ μέσον ὄρθιος ὁ γνωστὸς Μπαρμπα-Τσακμάκης

Μία ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία—60 μπεκάτσες—
στὸ Παπαπούλι, παρὰ τῶν κ. κ. Μολπούργκο
καὶ Γ. Γασπαριᾶν

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ μητρικὸ φίλτρο ὑπερίσχυσε σὲ ἓνα Ἀγγλικὸ Φόξ-χάουντ
καὶ ἐδέχθη νὰ θηλάσῃ δυὸ ὄρφανὰ ἀλεπούδια

Στὸ κῆπο ἑνὸς Ἀγγλοῦ γαιοκτήμονος, συ-
χνὰ ὁ σκύλος του συντροφεύεται ἀπὸ ἓνα
πελώριο Μπούφο

Μία φωτογραφία τοῦ Ἀγγλου Ἀνακτοῦς πρὸ
ἑτῶν σὲ κυνήγι περδίκων, εἰς τὸ θαυμασιό
πάρκον Μπάλμοραλ. Ἐκεῖνο ποῦ ἐνθουσιάζει
τὸν Βασιλέα, εἶναι τὸ κυνήγι τῆς μπεκάτσας

Ἡ σκοπευτικὴ δεξιότης τοῦ Βασιλέως τῆς
Ἀγγλίας εἶναι φημισμένη. Ταχύς καὶ εὐκί-
νητος, χειρίζεται με ἰκανότητα καταπληκτι-
κὴ τὰ μετὰ σφυρῶν ὅπλα του

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κυνήγι τῶν ἀγρίων θηρίων εἶχε περιφήμους ἐπιτυχίας ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος τῆς
Ἀγγλίας, ὅστις διακρίνεται εἰς τὴν ἄνω εἰκόνα περιεργαζόμενος τὴν μεγαλυτέραν τίγριν ποῦ ἐσηό-
τωσεν ὁ ἴδιος στὴ Νεπάλη τὸ 1911. Ἀριστερὰ του ὁ Μαχαρραγιᾶς τῆς Νεπάλης

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΜΕΛΕΤΗ

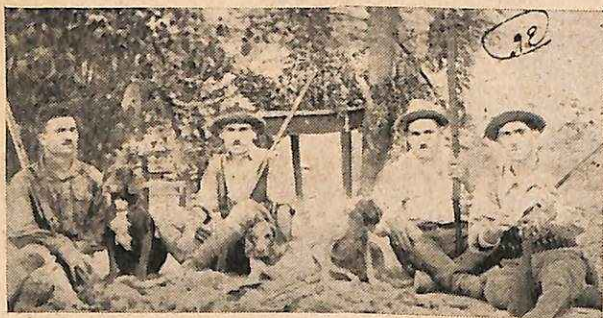

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΣΩΤ. ΜΑΡΚΙΑΝΗ

‘Αγρινό, το στολίδι του Κυπριακού δάσους.— Τα κερατίσματα των φτερόποδων άντεραστών.— Μια ωραία περιγραφή έκδρομής προς τον ‘Αη-Νικόλα.— ‘Η παγάνα του ‘Οσμάν Μπέη στην ανατριχιαστική «σούβα»

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ

Τὰ τέσσερα πού ἀνάφερα στο προηγούμενο τεύχος, λαγός, αἰγάρης, ἀλεπού και κάπρος, ἀποτελοῦνε τὸ ἅπαντον τοῦ κυνηγίου τῶν τετραπόδων σὲ νησί μας, καὶ ἄσπιν Μεγάλη ‘Ελληνική ‘Εγκυκλοπαίδεια νὰ γράφῃ, οἱ, «‘Απαντῶσι ὁ λύκος... ὁ κόνικλος κλπ». ‘Ιχθες, καλοὶ μου φίλοι δὲν βρίσκονται οὔτε ἅπ’ τὸν ἕνα οὔτε ἅπ’ τὸν ἄλλον.

Κυνηγοὶ τῆς Πάφου: ‘Εξ ἀριστερῶν: Νικ. Ψιλογύνης, Λοῖζ. Εὐσταθίου, Μιχ. Ζαμπιρίνης, ‘Αγγ. Εὐσταθίου

Τώρα βέβαια ἤμεροι κόνικλοι κατὸ ἑκατοντάδες τρέφονται σὲς αὐλὲς μερικῶν σπιτιῶν, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ φουκαράδες κάθε ἄλλο παρὰ ἀγριοκόνικλοι μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν, κ’ ἔτσι νὰ ποζάρουν στὴν ὑποδιάρκεια τοῦ κεφαλαίου τῆς ‘Εγκυκλοπαίδειας **Πανίσκη** «‘Αγρια σαρκοφάγα, καὶ μὴ». ‘Ετσι ὁμῶς κάποτε γράφεται ἡ... ζωολογία, ἡ ἱστορία παρ’ ὀλίγον νὰ πῶ. Λοικόν.

1) **Λαγός.** Τὶ νὰ γράψω πού δὲν τὸ ξέρετε; ‘Ομοῖος κ’ ἀπαράλλακτος μὲ τοὺς συνοπίτες σας ἐκεῖ κάτω. Τὰ ἴδια συστήματα ζωῆς καὶ ἡ ἴδια... παλληκαριά μὲ τοὺς δικούς σας.

Εἶνε χρονιᾶς πῶχουμε πληθὺς κ’ εἶναι τόποι (‘Ακάμα, Ραντίδι, Σουσιόη τῆς Πάφου, Κορμακίτης τῆς Καρύνειας, Κόρνο, Ποδιᾶς τοῦ Σταυροβουνίου τῆς Λάρνακος καὶ Λευκωσίας, Δορά, Πισσοῦρι, Τριμίκλην τῆς Λεμεσοῦ) πού σὲς ἀρχὲς τῆς περιόδου δηλ. ἀπὸ τῆς 11 Σεπτεμβρίου ἕως τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἕνας προσεκτικὸς καὶ ὑπομονητικὸς κυνηγὸς μὲ γερὸ σκυλί, δὲν εἶνε παράξενο νὰ κἀνῃ 5-6 τὴν ἡμέρα.

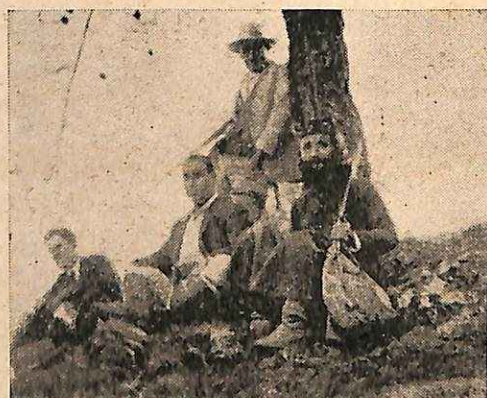
2) **‘Αγάρης.** (‘Αγρινό, ‘Αρχόκλιμαρο, τὸ ἀρσενικό, ‘Αρχοκούελλο, τὸ θηλυκό). ‘Αγριοκάτσικο τοῦ γένους τῆς αἰγός. Τὸ ἀρσενικό μὲ περὶ φανα πρὸς τὰ πίσω κερατὰ, καὶ τὸ θηλυκὸ χωρὶς τέτοια. ‘Ενα στολίδι καὶ μιὰ χαρὰ τοῦ δάσους. Στὴ ράχη καὶ στὸ σβέρκο κοκκινόξανθα, μ’ ἄσπρη τὴν κοιλιά καὶ τὰ πεινά. Τὰ μεριά ἀπὸ μέσα ἄσπρα καὶ τ’ ἄκρα τῶν κονδυλίων ποδιῶν.

Μιὰ καφὲ στενὴ γραμμὴ ἀπὸ τὸ μέσο τοῦ σβέρκου ὡς

τὸ μέσο τῆς ράχης, πού ἐκεῖ στρογγυλεῖται σὲ μιὰ βούλα καφέ. ‘Εκεῖ πού ἀρχίζει ἡ κοιλιά ὡς ἐμπρὸς καὶ πίσω στενὴ κορνίζα καφέ. Αὐτιά κ’ ἄκρη μύτης κοκκινόξανθα ἀνοιχτά. Στὸ ἀρσενικό κατ’ Αὐγουστο τὴν ἐποχὴ τοῦ ζευγαρώματος, δύο βούλες λερωμένου ἄσπρου στὸ μέσο τῆς ράχης. Εἶνε τότε κατὰ τὴν λαϊκὴ ἐκφράσι «ζωνιάς» (φοράει δηλ. ζώνη).

‘Οπου κορφή κ’ ὅπου δροσιά, κ’ ὅπου πυκνὸ ρουμάνι στὸ δάσος Πάφου Κύνκου, ἔχουν τὰ λημέρια τους, οἱ οἰκογένειες τῶν ‘Αγρινῶν. Κ’ ἦταν πολλὰ πάρα πολλὰ πρὶν. Τώρα ὁμῶς κτύπησε καὶ γιὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ δάσους, ἡ καμπάνα τοῦ ἐξολοθρεμοῦ. Πολλὰ χωριά, κοντὰ καὶ μέσα, στὸ δάσος, στέλλουνε τοὺς ἀθλίους λαθροθῆρες τους καὶ κτυπᾶνε ἀλύπητα τὰ ἀριστουργήματα αὐτὰ τῆς ἀρμονικῆς γραμμῆς, τῆς γοηγοράδας καὶ τῆς ἐξυπνάδας, κ’ ἔτσι ἐκεῖ πού πρὶν βόσκανε ἀγέλες ἀπὸ 20-40 κομμάτια, τώρα πού καὶ πού φαίνεται κανένα, ἡ δὲ στατιστικὴ τοῦ Δασονομείου πού γίνεται κάθε χρόνο μὲ πολλὴ προσοχή, μᾶς γράφει ὅλο καὶ λιγώτερα.

Φοβοῦμαι δὲ πῶς σὲ λίγο ξεκληρίζονται κ’ ἐκεῖνα πού ἀπόμειναν, χάρις στὴ βαρβαρότητα μερικῶν χωρικῶν καὶ τὴν ἀδιαφορία τῆς Κυβερνήσεως πού δὲν κατώρθωσε ἴσα μὲ σήμερα νὰ πιάσῃ παρὰ ἐλάχιστους ἀπὸ τοὺς ὑπανθρώπους πού τὰ κυνηγᾶνε κ’ ἔτσι πέρνει θάνατος ὅλο αὐτὸ τὸ σκυλόδοι, καὶ καταστρέφει, μονάχα γιὰ τὸ χατήρι τοῦ στομαχίου του, μιὰ δροσιά καὶ μιὰ ὁμορφιά τοῦ βουνοῦ.

Στὴ κορφή τοῦ «Καππάρι» γιὰ πέρασμα φασσῶν. Οἱ κ. κ. Σ. Μαρκιάδης, Ζήνων Νικολαΐδης καὶ ὁ Νικόδημος ἱερομόναχος τοῦ μοναστηρίου τῆς Παναγίας Χρυσορροιάτισσας

Πολυγαμικὸς ὁ ἀρσενικός, μένει μὲ τὸ κοπάδι τῶν θηλυκῶν του κ’ εἶνε ὁ γενάρης καὶ ὁ δόνητος. ‘Ενα εἶδος ἄγριο Γκεσέμ, ὡς τὴν ὥρα πού θ’ ἀναγκασθῇ νὰ ὑποχωρήσῃ μπροστὰ στὰ κέρατα κάποιου νεώτερου καὶ δυνατώ-

τερου ἀτόμου, μὲ τὸ ὅποιο θὰ καλαίψῃ ἐπικίνδυνα, μέχρι τέλους. ‘Αντηχοῦνε οἱ κρότοι τοῦ κερατίσματος τῶν σὲς πλαγίε, καὶ δὲν εἶνε σπάνιο νὰ βρεθῇ σκοτωμένο κανένα στὰ βάθη ἀπόκημης χαράδρας, ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τρμεροῦ τσακώματος γιὰ τὸν ἔρωτα τὸν ἀκαταμάχητο.

Φυτοφάγο. Φιλόπομπο καὶ γρήγορο σὰν ἀστραπή, πετάει μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς τρώγοντας τὴν ἀπόστασι, κ’ ὅταν κάποτε μοῦ εἴπῃς πηγαίνοντας κατὰ τὸ «Σταυρὸ τῆς Ψώκας» στὴ καρδιά τοῦ δάσους, νὰ ἰδῶ κοπάδι ξαφνιασμένο ἀπὸ 4-5 κομμάτια, δὲν ἐβλεπα σὰς διαβεβαίω τὰ πόδια τους γ’ ἀγγίζον τὴ γῆ, παρὰ μονάχα μιὰ γραμμὴ μετώπῃ ἀπὸ ὠραιόσωμα ζῶα, νὰ πετάῃ ἀνάμεσα στὰ πεῦκα καὶ τὰ ἀγριοδενδρά τῆς ἀπότομης πλαγιάς. Ζωτανὸ κ’ ὠραιότατο θέσμα.

Γιὰ νὰ κυνηγήσῃ κανεὶς ‘Αγρινό, χρειάζεται εἰδικὴ ἄδεια ἀπὸ τὸν Κυβερνήτην, πού τὴν πληρώνει 5 λίρες. ‘Ισχύει αὐτὴ γιὰ ἕνα χρόνο καὶ γιὰ νὰ τουφεκίσῃ μονάχα ἕνα καὶ τοῦτο ἀρσενικό.

Λίγα ἄτομα ὑπάρχουνε, καὶ στὸ δάσος Τρόδος «Κυπριακὸς ‘Ολυμπος».

Γεννάει ἕνα ἢ τὸ πολὺ δύο, τέλη Νοεμβρίου ἀρχὲς Δεκεμβρίου. Κ’ ὅσες φορὲς βοσκοὶ τοῦ Βασιλικοῦ Μοναστηρίου τοῦ Κύνκου, πιάσανε κανένα, τὰ κατάφεραν, γιὰ τὴν ἡ μάννα περικυκλωμένη ἀπὸ βοσκούς καὶ σκύλους μέσα σὲς ἑκατοντάδες τὰ γίδια τοῦ Μοναστηρίου, πού τὰ μαζεύουν γιὰ νὰ τὰ μανδρίσουν τὴν ἐποχὴ τοῦ γένου, ἦταν κ’ αὐτὴ ἐτοιμόγεννη, κ’ ἔτσι μόλις τῶβγαζε στὸ φῶς, τὰ σκυλιὰ κ’ οἱ ἀνθρωποὶ τῶβπαζαν, γιὰ τὴν ἂν τὸ ἄφιναν νὰ σηκωθῇ στὰ πόδια του, ὅσο κ’ ἂν ἦταν τῆς ὥρας γεννημένο, δὲν τοὺς πιανότατε.

Πιάσανε 3, 4 φορὲς στὸ Μοναστήρι. Τὰ μεγάλωσαν, ἀλλὰ ἡ θὰ πέθαιναν σὰν γινόντουσαν ἑνὸς ἐνάμισι χρόνου, ἡ θὰ τοὺς ἐφρυγαν, ὅπως τοὺς τὸ ἔκαμε ἕνα ἀρσενικό πρὶν 3-4 χρόνιο, πού τὸν Αὐγουστο ὅταν ἔγινε σχεδὸν χρονιάριο, τῶσκάς γιὰ νὰ ζευγαρώσῃ, πέρνοντας μαζί του καὶ τὸ κουδοῦνι πού τῶχαν περασμένο στὸ λαιμό.

‘Εκεῖνο πούχαν ὡς προχθές, καὶ πού ἐδημοσίευσαν τὰ «Κυνηγετικά Νέα» τὴν εἰκόνα του πρὸ μηνῶν, μὲ πληροφορήσαν πῶς πέθανε τελευταία. Λίγος θαρρεῖς πῶς εἶνε ὁ σκληρὸς καὶ μὸς τῆς σκληρίας;

Αὐτὰ τὰ λίγα γιὰ τὸ φημισμένο μας ἀγρινό τὸ ὠραιότατο ἀπὸ τὰ τετράποδά μας κυνήγια.

3) **‘Η ‘Αλεπού.** (ὁ ‘Αλουπός) ‘Η κυρὰ Μύρω τοῦ μύθου. Λίγες ἔχουμε ἔδω κάτω μὲ περιζήτητα δέρματα ἀπὸ τὸ Νοέμβριο ὡς τὸν ‘Απρίλη. ‘Η καταστροφή πού κάνει τὸ τετράποδο αὐτὸ στὰ πουλιὰ γενικά, σὰς εἶνε γνωστὴ. Καταστρέφει ἀκόμη σὲ μᾶς ἔδω, ἐκτὸς τῶν πουλιῶν τῆς πέρδικας ὅταν εἶνε μικρά, κ’ ἑκατοντάδες τ’ αὐτὰ τῆς, ὅπου τὰ βρῇ. Καὶ ψάχνει μὲ φανατισμὸ γιὰ νὰ τὰ βρῇ. Τὺς λαγούς τοὺς ρημάζει. Καὶ γενικά δὲν ἐσπληρώνει τὴν καταστροφὴ πού κάνει, μὲ τὸ νὰ προσφέρῃ κάθε χρόνο λίγους ὁμοίους τῆς, στόχο στὰ σκάγια μας.

Πέρνει, στὸ ὑπόμνημά μου πού ὑπέβαλα στὸν Κυβερνήτη τοῦ νησιοῦ, γιὰ τὴν προστασία τοῦ κυνηγίου, ἐπρότεινα μέσα στ’ ἄλλα νὰ κανονισθῇ ὥστε κάθε κυνηγός, καὶ δὲν εἴμεθα λίγοι, —κάπου 6-7 χιλιάδες ἐν ἐνεργείᾳ— νὰναι ὑποχρεωμένος νὰ παρουσιάσῃ, δύο κεφάλια ἀλεπούς καὶ ἕξ κεφάλια ἀρπακτικῶν πτηνῶν ἢ κορακοειδῶν (καρκαλάξας, κόρακος, κορώνης) γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πέρνῃ ἄδεια κυνηγίου. Δὲν μ’ ἀκούσανε ὁμῶς κ’ ἔτσι ὁ τρμερὸς αὐτὸς ληστὴς ἐξακολουθεῖ νὰ ξεθεώῃ τὸ τετράποδο καὶ φτερωτὸ κυνήγι, μὲ τίς ντουζίνες.

4) Καὶ τελευταίον, ὁ **Κάπρος** (‘Αγριογούρουνο ‘Αρχόσθιορος). Διηλ. γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, Κάπρο τοῦ ἀγρίου γένους, δὲν ἔχουμε στὸ τόπο μας.

Πρὶν πολλὰ, πάρα πολλὰ χρόνια, σπιτίσια γουρουνία κ’ ἀπὸ τίς μάνδρες τῶν βοσκῶν τοῦ ‘Ακάμα καὶ τοῦ Ραντίου ἐξεκόφανε μέσα στὰ ρουμάνια. Χάσανε κάθε πειθαρχία, καὶ δημιουργήσανε ἕνα εἶδος δικό τους, πού οὔτε

τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου εἶχε πιά, οὔτε συντροφιά μαζί του ἔκινε. Γεννοβολοῦσαν ἐλεύθερα καὶ ἀνυπάκουα τριγυρίζοντας στὰ πυκνὰ καὶ κατάλληλα γι’ αὐτοὺς ρουμάνια, τῆς περιφέρειας, πλούσια σὲ τροφή, μὲ ἀγριοβαλανίδι καὶ κόκκο τοῦ σίνου καὶ τῆς τοικουδιάς πληθῶς. Κρομίδες ἀπὸ ἀσφοδέλους καὶ ρίζες (βολβούς) ὅλων τῶν εἰδῶν σὲ ἀφθονία. Νεράκια δὲ τρεχούμενα εὐλογία Θεοῦ. Νά λοιπὸν πῶς δημιουργήθηκε τὸ Κυπριακὸ ἀγριογούρουνο.

Τώρα στὸ Ραντίδι, ἡ πουθενά ἄλλου δὲν ὑπάρχουνε, γιὰ τὴν φαγώθηκαν πρὶν χρόνια. Μονάχα στὸν ‘Ακάμα εἶνε

‘Ο Κυπριακὸς αἰγάρης. Εἶδος τὸ ὅποιον τείνει νὰ ἐκλείψῃ ἕνεκα τοῦ ἀτελοῦς τρόπου τῆς νομοθετικῆς προστασίας του καὶ τῆς ἀσυνειδησίας τῶν λαθροκυνηγῶν χωρικῶν. ‘Ελάχιστα ἄτομα διατηροῦνται εἰς τὸ δάσος Πάφου-Κύνκου

μερικά, ὅπου ζοῦν ἀκόμη ἄτομα πολλῶν χρόνων πού τὰ ὑπολογίζου 100 καὶ 120 ὀκάδες τὸ ἕνα.

Δὲς ὁμῶς ἡ μητέρα φύσις πῶς φρόντισε γιὰ τὸ ζῶο αὐτό. Πῶς εἶναι ὁ γενάρης ὁ σπηλαιὸς χοῖρος, ἕνας ὄγκος ἀπὸ σάρκες δυσκίνητος καὶ ἡλίθιος, καὶ πῶς κατήντησε τὸ σημερινὸ ἀγριογούρουνο τοῦ ‘Ακάμα.

Σπανὸς ὁ γενάρης, δασύτριχο καὶ σκληρότριχο αὐτό. Μικρὴ ἐκεῖνου ἡ κεφαλὴ, ὅμοια στὸ ὕψος τὰ μπροστὶνὰ μὲ τὰ πεινὰ σκέλια, κεφάλια τοῦτον ἔδω καὶ τὰ πεινὰ χαμηλά, ἐνῶ τὰ μπροστὶνὰ ψηλά. Σπύγια μὲ τίς ὀκάδες ὁ ἕνας, καθόλου ὁ ἄλλος. Μούγκουλα ἀγνωστα στὸ πρῶτο, ὅλο τέτοια ὁ δεύτερος. Μύτη σκληρὴ μὲν, ἀλλὰ ὄχι πέρα ὁ γενάρης, πέτρα πραγματικὴ ὁ διογκώμενος. Δυσκίνητος καὶ βαρεσιὰ ὁ σπιτικός, γοηγοράδα καὶ σβελτοσύνη ὁ ἀγρίος. Πού δόντι τὸ γουρουνὶ τοῦ σπιτιοῦ; Δοντάρες ὁ ἀρσενικὸς ἄγριος, πού βγαίνουνε σχεδὸν μιὰ σπιθαμὴ ἀπὸ τὴ ρίζα τους, ψηλά πρὸς τὸ ἄνω σαγῶνι.

«Έτσι έγινε το Κυπριακό αγριογούρουνο μοιάζοντας σε όλα με τη ράτσα του καθ' αυτό Κάπρου. Τώρα γιατί ή φύσις το μετέβαλε έτσι, το ξέρετε καλλίτερα από εμένα εσείς. Για να μπορέση να βαστάξη στον άγωνα μιάς ζωής, που δεν περιμένει πια από κανένα τρίτο (τόν άνθρωπο) βοήθεια. Γι' αυτό τώκανε τέτοιο.

Χρώμα κλπ. όπως του Κάπρου.

Χρόνο με τό χρόνο λιγοστεύουν κι' αυτά, κι' έφθα-

[Κυνηγετικό γλέντι στο «Καλαμοῦλλι» της Πάφου. Διακρίνονται οι κ. κ. Κονιόπουλος, Βρυωνίδης, Αργύρης, Παπαδόπουλος, Κυριάκος κλπ. κυνηγοί της Δεμεσοῦ.

σαν φέτο να μετρήσουν σ' όλη την περιοχή καμιά πανηγυρία.

Στόν 'Ακάμα δεν πολυπηγαίνουν κυνηγοί για το κυνήγι τους. Έγώ μονάχα μιά-δυο φορές πήγα και στράφηκα με άποτυχίες.

Δεν βρήκα τη πρώτη ούτε ίχνος, ενώ τη δεύτερη μονάχα τα σημάδια στο χώμα από τις χηλές και από τη μύτη ενός «Μονιά» των 100 οκάδων, συνητήσαμε.

Δεν είναι άσκοπο να σάς διηγηθώ τη δεύτερη κυνηγετική μας έκδρομή που άναφερω, γιατί έχει κάποιο γούστο.

* * *

Ήταν Γενάρης του 933. Σκληρός χειμώνας τότε και τα βουνά της Καραμανιάς κάπου 40 μίλια μακριά κι' άπέναντι στόν 'Ακάμα που θα κυνηγούσαμε τα γουρουνία, σκεπασμένα με όλοσπορο σεντόνι, το χιόνι.

Η παρέα που αποτελέσθηκε από τους άγαπητούς μου φίλους Ζήνονα Νικολαΐδη δικηγόρο και άριστο κυνηγό, Νικόλαο Νικολαΐδη, ένα ωραιότατο τύπο καλόκαρδου σύντροφου, με σιγανό χαρακτήρα και σιγανότερο βήμα κατά τις παγάνες, έμένα, και τα σκυλιά μας Φόξ και Λύγξ, ξεκινήσαμε με αυτοκίνητο από το απόγευμα του Σαββάτου για την κομφοπολι «Πόλις της Χρυσόχοῦς» την πρωτεύουσα του διαμερίσματος όπου κι' ο 'Ακάμας με τα ρουμάνια του.

«Α! Έξασα να σάς πω, πώς πήραμε και... φωτογράφο μαζί μας, για ν' αποθανάτηση το μελλούμενο τροπάιο, του σκοτωμένου γουρουνιού ή γουρουνιών, με μās κρατώντας τα τουφέκια άκουμπισμένα στα σαγόνια τους, και το δεξί μας πόδι πατημένο στη κοιλιά τους. Έτσι βλέπετε είνε ή τάξις της... Ιπποσύνης και των κυνηγετικών ήρω-ισμών.

Φθάσαμε στη Πόλι. Και τύχαμε φιλοξενείας βασιλικής από το Δήμαρχο και άγαπητό μας συνάδελφο κ. Παύλο Γεωργίου δικηγόρο, στο ταυφλίκι του όποιου «'Αη Νικόλας» που βρίσκεται στην καρδιά του 'Ακάμα, θα γινότανε την επομένη το κοσμοϊστορικό γεγονός του κυνηγιού των γουρουνιών.

Άγρυπνοι όλο το βράδυ τρώγαμε και πίναμε γλεντώντας. Κατά τις 3 μετά τα μεσάνυχτα πήραμε και τόν ευγενικό 'Οσμάν Μπέη μαζί μας, φοβερό πραγματικά κυνη-

γό της περιοχής, που τούτυχε κι' άλλοτε να κυνηγήση τα γουρουνία, μαζί και τους χουγιαχτάδες και ξεκινήσαμε για το λιμάνι του Λατσιού, γιατί θα ταξιδεύαμε ως τη παραλία του 'Αη Νικόλα, από θάλασσα.

Κρύο τσουχτερό όσο πέρναι. Κουκουλωμένοι στις κάπες μας, κάναμε τη διαδρομή και φθάνοντας στην άποβάθρα βρήκαμε τα τρία παιδιά του Φράγκου, ξακουστούς λεβεντοφαράδες του 'Ακάμα, να μās περιμένουν μέσα στη καινούργια τους πάσαρα για να μās πάρουν.

Σκοτάδι, πίσσα. Ένα φανάρι κουνιέται στο κατάρτι από το σκαμπανέβασμα της πάσαρας, και ρίχνει το τρεμάμενο φως του, ζωντανεύοντας λίγο τα σχήματα και χρο-κοκινίζοντας λίγα μέτρα πάρα πέρα, το μελάνι του πελάγου.

Μπήκαμε. Συρθήκαμε από κάτω στις δυο κουπαστές, πρύμα—πρώρα, και σε λίγο το σιγανό κούνημα της βάρκας, το τριξίμο των σκαριών και το πλιν-πλιν των 3 κουπιών, που ανάδευαν τα μολυβένια νερά, μās αποκοίμιζαν. Το σκυλί μου, ο Λύγξ, χρονιακό τότε κι' άσυνειθιστο σε τέτοιες... έκστρατείες, κουλουριάστηκε κολλη-τά στο κεφάλι μου, που τώχα γεμμένο άπάνω στη «βούρκα μου» (κυνηγετικός σάκος) και σιγοχλαίγοντας κάπου, κάπου, μώγλυφε το μέτωπο με τη μαλακή του γλώσσα, ως που κι' αυτό κοιμήθηκε.

Κι' όταν σε μιά—μιάμισυ ώρα ξυπήσαμε και προβάλαμε τα κεφάλια μας για να ιδούμε πού είμαστε, εκείνο που άνείκρυσαν τα μάτια μας, δε θα το ξεχάσω ποτέ στη ζωή μας.

Από άνατολή κι' άπάνω από τα βουνά της Τυλληριάς, έσκαζε ένα χρυσό φως. Δεν ήταν ο ήλιος, αλλά το προμύνημά του. Τα νέφη γύρω σκάσανε κι' άφου χρυσώθηκαν οι άκρες τους άφηναν ένα κομμάτι καθάρου ουρανού άνάμεσά τους να φλέγεται. Ο κόλπος από μελανός άρχισε να πετάη από τα βάθη του ως την επιφάνεια των νερών του χρυσές σπίδες, τα κυματάκια, ως πέρα στην άκρη του κάβου είχαν χρυσή χαίτη, και το άκρογάλι όλο γύρω, εκεί άκριβώς που φιλιότανε με το κύμα, θαρρούσες πώς τίνιζε στον ουρανό, θυσία, χρυσούς άχνούς.

Μέσα σε μιά χρυσαφένια αποθέσει λάμνανε τα κουπιά τα παλληκάρια, και μεις βωβοί και έκθαμβοι ρουφούσαμε με όλες τις αισθήσεις μας το θαῦμα που γινότανε μπροστά μας.

Έσχιζε ή βάρκα το θησαυρό αυτό του λυωμένου πο-

Κυνηγοί της Δεμεσοῦ, θηρεύοντες στη περιφέρεια της Πάφου. Έξ άριστερών: 'Ο περίφημος Ι. Βρυωνίδης, ο Ν. Πιεράκος γερό ντυφέκι, ο Βύρων Παπαδόπουλος τρομερός Νεμερῶδ και ο άσύγκριτος 'Ηρ. Αργύρης

λύτιμου μετάλλου και σε λίγο άραξε εκεί παρακάτω στους άχνους μέσα, για να βαρβαλλήσουμε στους όμους των φαράδων μας και να πατήσωμε σαν ναρκωμένοι από θαυμασμό, τη γή.

Μπροστά στα μάτια μας εξακολουθούσε να χρωματίζεται πειδ ζωηρή ή πανώρη εικόνα, αλλά το κρῦο της αύγης δεν έπαιζε, κι' έτσι και μεις άνάψαμε ξερόκλαδα πλήθος, και κάναμε αντίπραξη στο ροδοχάμα, χρωματίζοντας κόκκινα τα νερά ως όπου έφθανε ή αντίφεγγιά της φωτιάς μας.

Κι' ενώ ζεσταινόμαστε κι' ψήναμε έληές και φρυγανιές στη θράκα, ένα σχήμα φάνηκε από μακριά ναρχεται προς έμάς. Σε λίγο κουκουλωμένος μέσα στο «ίχράμι του» (μάλ-λινο τραχὺ σεντόνι) ένας γέρω Τούρκος βοσκός έφθασε, για να καλημερίση τους έξερευνητές της παραλίας του, που τους είδε από μακριά να σχηματίζονται γύρω από την πελώρια φωτιά.

Άφου γνωριστήκαμε, τούψαμε την αίτια του έρχομού μας, για να άκούσωμε εκπληκτοι τα παρακάτω... ευχαρί-στα, από το γεροντικό στόμα του γερωβοσκου, με το βαρύ Κυπριακό ιδίωμα, που αν τα έπαναλάβω όπως τάπε, δε θα καταλάβετε λέξι. Σας δίνω λοιπόν κατά... μετάφρασιν την έννοιαν.

—Είπατε, έλεγε, τυχεροί, γιατί άκριβώς ψές, έδω παραπάνω στη πρώτη «σοῦβα» μακριά άπάνω κάτω 1000 μέτρα άπ' έδω πούμαστε, ήλθε κι' έμεινε ο περίφημος «Μονιάς» του 'Ακάμα. Χοίρος τών... 200 οκάδων. Με κάτι δοντάρες μιάμισυ σπιθαμή έξω άπ' το στόμα του. Θάξη στο κορμί του άπάνω, παιδιά μου, περισσότερα από 2-3 οκάδες μολύβι. Γιατί έρχονται κάτι ατσινιούδια (κυνηγού-δια, νσαροί κυνηγοί) από το Νσιόχωριο, τόν κτυποῦν με σκάγια, κι' εκείνες μουγκρίζοντας γυρίζει τα βλέπει με μάτια αίματωμένα από μάνητα, και τα βάζει μπροστά. Για να γλυτώσουν δε τα κακόμοιρα, σκαρφαλώνουν άπάνω στους «άόρατους» (είδος κυπαρισσιού όπου μένουν μετώ-ρα, όπου να θελήση το τρομερό θηρίο να φύγη και να τ' άφιση να κατέβουν. Αν πής για τα σκυλιά τους, δεν περνάει φορά που να μη τους ξεκοιλιάση και κανένα».

Αυτά μās είπε. Βωβοί γυρίσαμε και κοιτάξαμε ο ένας τόν άλλο.

Κι' ο ήλιος άνάτειλε μεγάλοπρεπος. Οι έτοιμασίες του ξεκινήματος έγιναν, πολλές δε φρυγανιές κι' έληές μείνανε στη φωτιά, προσφορά κι' όλοκαῦτωμα στη θεά του κυνηγιού 'Αρτεμι, γιατί ή σκέψη μας, που στρεφότανε στο παραμῦθι του γερωβοσκου, δεν άφινε στο στομάχι μας... όρεξι.

Ο 'Οσμάν Μπέης ήταν ο καπιτάνος της παγάνας. Οι σφυρίκτες έτοιμες, τα σκυλιά κοντά μας—τα κακόμοιρα, σκυλιά ίχνηλάτες και της φέρας—και τα φυσίγγια στα διπλά μας τών 12 καλιβρών με σκάγια Ζέρο.

Ο καπιτάνος κρατάει τα ψηλά, παρακάτω ο Ζήγ-νας, έγώ άκολουθώ στη σειρά και τελευταίος ο Νικόλας.

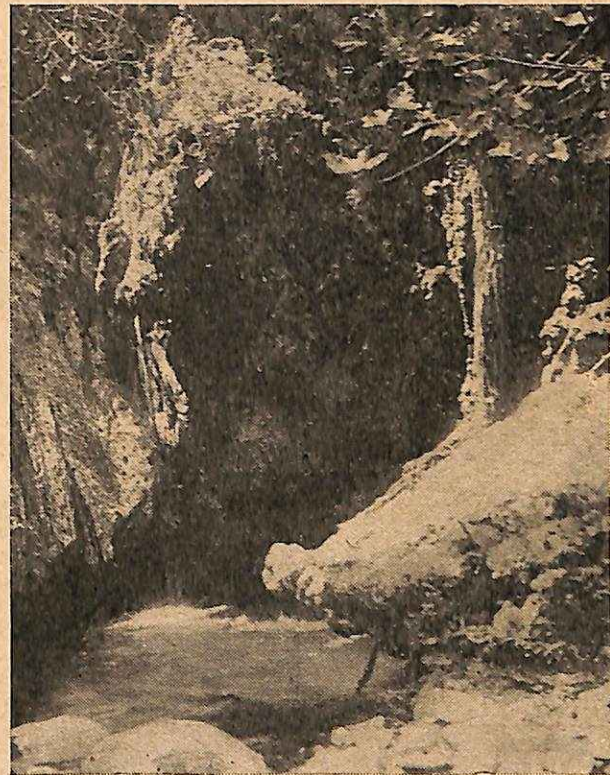

Το «Νησί του Λιγνή» παραλία του 'Ακάμα, από πάνω το ταυφλίκι «'Αη-Νικόλας, όπου και ή περίφημη «Φοντάνα 'Αμορόζα». Σταθμός για το κυνήγι των γουρουνιών. Έπαρξία Πάφου-Κύπρου

Περπατάμε με ιερή προσοχή, έννευριμένοι πραγμα-τικά, γιατί δοκιμάζουμε για πρώτη φορά τη συγκίνησι μιάς άγνωστης περιπέτειας, ως τη στιγμή που έγώ είδα χάμω κάτι σημάδια του γουρουνιού που πέρασε.

Ρίξες άσφοδέλων πεταγμένες σε άκτίνα 4-5 μέτρων,

το χώμα σκαμμένο σαν από δυνατό τσαπλί σε βάθος 30-40 πόντων και τα ίχνη του δίχτηλου ζώου μεγάλα σαν έκείνα ενός περιεργου δίχτηλου γαιδάρου, στην ύγρη γή.

Η «Φοντάνα 'Αμορόζα» πηγή τών ερώτων, τραγου-δημένη και από τόν άσύγκριτο 'Αρίστο. Στόν 'Αη Νικόλα του 'Ακάμα, όπου τώρα τσαλαβουτούν και ποτίζονται τ' αγριογούρουνα του 'Ακάμα.

Κάλεσα όλους γύρω κι' είδαμε... έντρομοι αυτή τη φορά, με τι έχθρο θα πολεμούσαμε. Σαν ύπνωτισμένοι πειά προχωρούσαμε προς τη «σοῦβα».

Είνε δε «Σοῦβα» βαθύ ρυάκι με κοφτές σχεδόν πλευ-ρές, που φθάνει ως τη θάλασσα από την κορφή της πλα-γιάς, με βαλτωμένη κοίτη γεμάτη αγριοφλουδο, και σκα-πασμένο από πάνω, έτσι που να σχηματίζεται σχεδόν μιά γαλαρία, από γεριούς κλάδους πύκτων από αιώνώβιες μυρσινιές.

Ένα μονοπάτι, γιδίσιο στη μιά πλευρά της, όσο που να χωράς να πατήσης, άρχιζε και τούτο από πάνω, και κρατούσε όσο κι' ή Σοῦβα ως κάτω στη παραλία. Νάμας που λέτε παιδιά κοντά στη σοῦβα.

Ο 'Οσμάν Μπέης σφυρίζει, άπαντούμε με τη σειρά μας έμεις, κι' οι χουγιαχτάδες μας άρχίζουν τις φωνές και τη τενεκεδοκουσία.

Και πρόπει να κατέβουμε μέσα στη σοῦβα. Και να σταθούμε άπάνω στο μονοπάτι, κι' έτσι να αντιμετώπι-σουμε το θηρίο, που θα κατεβαίνη ξαφνιασμένο από πάνω κάτω.

Έκει μέσα μισοσκόταδο. Το μονοπάτι γλιστρισμένο γλιστράει. Το σκυλί μου όσμίζεται παράξενες κι' άγνω-στες μυρωδιές. Σιγομουγκρίζει άνάτριχο και τυλίγεται μέσα στις γάμπες μου. Άκούεται υπόκοφος ο θόρυβος των χουγιακτάδων κι' ο νους μου έπίμονα εξετάζει άπ' ό-λες τις μεριές το ζήτημα, πώς θα αντιμετώπισω ένα όγκο σάρκινο 200 οκάδων, που θα καταρρακλή από πάνω κάτω, και που θα πρέπει να περάση από το ίδιο μονο-πάτι που δεν χωράει τα δικά μου πόδια, αν δεν τόν στο-ματήση ή ντουφεκιά μου ; »

Και που να ιδής, και που να τουφεκίσες εκεί μέσα!! Έβλεπα με το νου μου, τόν έαυτό μου με το κεφάλι βυθισμένο στο βούρκο της κοίτης και τα πόδια μου άπά-νω, από το σπρώξιμο της κεφαλής του Μονιά κι' έβγαζα

τὸ συμπέρασμα πὼς δὲν θάταν καθόλου ἀναπτυκτικὴ αὐτὴ ἡ στάσις.

Καὶ τότε... πα-
ρακάλεσι τὴν Πα-
ναγιά-ὅπως δὲ μού-
παν ὑπερὰ καὶ οἱ
ἄλλοι φίλοι τὸ ἴδιον
ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ—
νά... μὴ βρεθῇ τὸ
γουρουνὶ ἐκεῖ μέσα.

Φαίνεται πὼς εἰ-
σακούσθηκα ἡ πα-
ράκλησίς μας, γιατί
σὲ λίγο, ἄλλο σφύ-
ριγμα τοῦ Ὁσμάν
Μπέη μᾶς πληρο-
φοροῦσε πὼς πέγα-
σε ἀντίπερα ὁ ἴδιος,
ἀπόδειξις πὼς δὲν ἦ-
ταν ὁ χοῖρος ἐκεῖ
μέσα.

Περάσαμε ἐκεῖ-
θε τρικλίζοντας, καί
ὄχι μὲ ὥραία ὄψη

γιατί θυμᾶμε πὼς ὅταν ὁ φωτογράφος μας, ζήτησε νὰ μᾶς
τραβήξῃ μιὰ πλάκα ὅταν μαζώχτήκαμε στὴν ἄλλη μεριά,
ὁ φίλος μου Ζήνωνας τοῦ εἶπε :

—Στάσου βρε ἀδελφέ, μὴ τραβᾷς τώρα γιατί δὲν θὰ

Σεκράσμα στὴν ἀμμονδιά τοῦ "Αἰ-Νικόλα ὕστερα ἀπὸ τὴ πα-
γάνα τοῦ κάπρου τοῦ Ἀκάμα. Διακρίνονται οἱ Ὁσμάν Μπέης, Ζ.
Νικολαΐδης, Σ. Μαρκίδης, Π. Γεωργίου, Ν. Νικολαΐδης κλπ.

βγοῦμε ὥρατοι.

Ἐγὼ δὲ καθι-
σμένος σὲ κάποια
πέτρα πάρα πέρα
ἀνέπεμψα ὑποκά-
ριον πρὸς τὸν "Υ-
ψιστον εὐχήν, μὲ
ἓνα «Δόξα σοι ὁ
Θεὸς ποὺ δὲν ἐ-
βλέθηκε» εὐχὴ ποὺ
δὲ θάλεγα ποτέ,
οἱ ἀξιοῦμαι γου-
ρουνοφάδες συνά-
δελφοί κ. κ. Φω-
τεινός, Δροσόπου-
λος καὶ Κριεζής.

Αὐτὰ πάθαμε ἐ-
μεῖς οἱ ἄγνωστοι
κυνήγοι τῶν γου-
ρουνῶν ἐδῶ κάτω.

Νομίζω πὼς ἐ-
πεπε νὰ σὰς διη-
γηθῶ τὴν... τραγική
μας αὐτὴ κυνηγετι-
κὴ περιπέτεια, κλεί-
νοντας τὴν ὑπο-

διαίρεσι περὶ Τετραπόδων ποὺ εἶνε καὶ τὸ τέλος τοῦ
πρώτου κεφαλαίου τῆς μελέτης μου.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Σ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ
Δικηγόρος

Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν "Υδρα

Ἡ μοιραία ἔμπνευσις τοῦ Εἰρνοδίκη

Εἴκοσι χρόνια τὸ εἶχε, τὸ ρημάδι, κρεμασμένο
στὸ ντουλάπι. Ὁ πατέρας του νὰ σηκώνονταν ἀπὸ
τὸν τόπο, δὲν θὰ τοῦ ἴδινε. Τοῦ Εἰρνοδίκη ὅμως
πὼς νὰ τοῦ τ' ἀρνηθῇ; Πὼς νὰ τοῦ πῇ ὄχι;

"Ἀνοῖξε τὸ ντουλάπι, τὸ ξεκρέμασε, δοκίμασε
τὰ κοκκόρια του, τῶβανε στὸ σημάδι, πῆρε ἓνα βα-
θρὸ ἀναστεναγμὸ καὶ ἔπειτα τὸ κρέμασε στὸν ὅμο
καὶ κατέπλευσε μὲ τὸ σούρουπο στὴ ταβέρνα τοῦ
Καλαφάτη, σέροντας τὰ πόδια του στὸ μουράγιο,
κατὰ τὸ γνωστὸν ἰδιότυπο τρόπο ποὺ τὰ σέρουν
ὅλοι οἱ πιασμένοι σφουγγαριῶδες.

—Βρε καλῶς τὸ Ζαχαρία, ἔλα κάθησε.

Ὁ Ζαχαρίας πῆρε θέσι στὴ συντροφιά μας καὶ
ἀφοῦ τραβήξε τὸ πρῶτο του κατοστάρικο ποτηρί,
παρέδωκε στὸν Εἰρνοδίκη τὸ πελώριο δίκαν-
ιό του.

—Κὺρ Νεροδίκη μου, ὄχι νὰ σὲ παινερῶ,
καρδοῦλα μου, τοῦτο τὸ ντουφέκι ὅταν ἴφρεγα ἀπὸ
τὴν Ἀμερικὴ τὸ κύτταζαν ὅλοι οἱ Ὑδραῖοι σὺν
χάνοι. Σωρὸ κατέβαζε τὰ πουλιὰ ἀπ' τὸ βουνό.
Πόδι... Μάτι... "Ὁχι ποὺ τὸ λέω ἐγώ, ἔχει νὰ
μολοῖται ὅλη ἡ Ὑδρα, ἀπὸ Ζούρβα μέχρι Δοκό...
"Ἀχ καὶ ἀνάθεμά σε Μπενγκάζα, π' ἀνάθεμά σε Μπαρ-
μαριά... Μ' ἔφαγε ἡ μηχανή, βλέπεις, τὸ σφουγ-
γάρι... Εἴκοσι χρόνια πιασμένος....

"Ἐχω ἀκούσει ἀπὸ πολλὰ καμπαναριά, ρολόγια,
νὰ σημαίνουν τίς ὥρες καὶ στὸν τόπο μας καὶ σὲ

Πολιτεῖες μακρυνὲς συννεφιασμένες καὶ πάντα οἱ
ἥχοι τους ἐγέμιζαν μελαγχολίᾳ τὴ ψυχὴ μου. Τὸ
ρολόγι ὅμως τῆς Παναγίας τῆς Ὑδρας, σημαίνει
τόσο χαρούμενα, σημαίνει τόσο γλυκά.

Σὰν κοπάδι χαρούμενα πουλιὰ ξεχύθηκαν οἱ ἥχοι
του ἀπὸ τὸ καμπαναριό, φτερουγίσαν γοργὰ-γοργὰ
ἐπάνω ἀπὸ τίς στέγες τῆς κοιμισμένης χώρας, μὲ τὰ
ρεπινόμενα καὶ ἄδεια, σὰν κουφάρια, ἀρχοντικά καὶ
ἔσβυσαν σιγὰ-σιγὰ στὰ βράχια ποὺ ὀλόγυρα τὴ ζω-
νουν, ὅπως ἔσβυσε καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἀρχοντιᾶς ποὺ
πέρασε ἀπ' τὰ στενά δρομάκια τοῦ ἡρωϊκοῦ νησοῦ.

Τέσσαρες ἐτήμας, σκοτάδι ἀκόμα καὶ νά! τὰ
γαϊδουράκια μας, τὸ ἓνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο μᾶς με-
ταφέρουν στὸ βουνὸ γιὰ τὸ κυνήγι μας. Σὲ μισή
ὥρα φθάσαμε στὸ Βλιχό, τὸ λιτὸ μὰ πάντα γρη-
τευτικὸ τοπεῖο, ποὺ τὸ παραστέκει μιὰ παλητὴ ἐρει-
πωμένη γέφυρα.

Σὲ ἄλλη μισή ὥρα, νὰ ὁ Παλαμηδᾶς. Μιὰ μι-
κρὴ βαθειὰ κοιλάδα ποὺ τὴ φρουροῦν δυὸ πέτρι-
νοι Γίγαντες, ἀπ' τὸνα μέρος ἡ Μπρίνια καὶ ἀπὸ
τὸ ἄλλο τὸ περδικοτρόφο Ζάστανι ποὺ ξεπετιέται
παλληκαρίσια ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ὀρθώνεται περή-
φανο καὶ ἀπειλητικὸ ὡς ἐκεῖ πάνω. Στὰ πόδια του
τραγουδάει τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς ἡ θάλασσα καὶ
ἀπὸ τὴν κορφὴν τοῦ ἡ πέρδικος κάθε αὐγὴ χαιρε-
τοῦν τὸν ἀγερνὸ ποὺ προβάλλει πίσω ἀπὸ τὸ
Προφήτη Ἡλία.

Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος, λέει ὁ θρύλλος, ξεμπαρ-

κάρισε μιὰ μέρα, ἐδῶ καὶ διακόσια πενήντα χρό-
νια, ἓνας Μπέης καὶ ἑκατὸ σκλάβοι ποὺ ἔσεργε
κοντὰ του. Καὶ ἀρχίσανε μονομιᾶς καὶ δουλεύανε,
μέρα νύχτα, χωρὶς ἀνάπαυση. Καὶ ἀνοίξανε πηγά-
δια, καὶ κόβαε τὴ πέτρα ἀπὸ τὰ γύρω βουνὰ καὶ
τὴ πελεκούσανε καὶ ἔχτισαν αὐτὸν τὸν περίφημο
Πύργο ὀλόκληρο ἀπὸ πελεκημένη πέτρα, μὲ μεγά-
λες καμάρες, μὲ τεράστιες αἰθουσες, στρωμένες μὲ
μαῦρο καὶ ἄσπρο μάρμαρο, καὶ μὲ ζουνάρια ἀπὸ
κόκκινη γυαλιστερὴ πέτρα.

Καὶ δουλεύανε οἱ μαῦροι σκλάβοι μέρα νύχτα,
χωρὶς ἀνάπαυση, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Μπέη, ποὺ
πάντα κρατοῦσε ἓνα μαστίγιο γιὰ κείνους ποὺ ἀπρό-
θυμα δούλευαν. Καὶ ἔφιαζαν ἀκόμη καὶ συντριβά-
νια καὶ κρυψῶνες καὶ βούσες καὶ στέγες πέτρινες
καὶ γοῦρνες μαρμαρένιες. Καὶ ὀλόγυρα ἐφύτρε,
ληόδεντρα καὶ χουρμαδιές, ἀραποσυκιές καὶ μυγδα-
λιές καὶ λεμονιές ποὺ μοσχοβόλαγε ὁλος ὁ κόσμος
γύρω. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μάντρωσε μὲ μιὰ μάντρα,
πανύψηλη ἀπὸ πελεκημένη πέτρα καὶ αὐτὴ.

Τὶ τὰχα ἔσπρωξε, τὸ παράξενο αὐτὸ Μπέη καὶ
ἦρθε σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο καὶ ἄγριο μέρος νὰ χτίσῃ
τὸν Πύργο του; Εἶχε μήπως χαρέμια παραμυθί-
ας ὁμορφιάς καὶ πλοῦτη καὶ θησαυροὺς καὶ ἦρθε
ἐδῶ νὰ τὰ κρύψῃ ἀπὸ τὰ ζηλόφθονα μάτια τοῦ
κόσμου, ἢ ἦθελε ν' ἀκούῃ τὴν ἀρμονίαν τῆς σιγῆς,
τὸ τραγοῦδι τὸ αἰώνιο ποὺ λέει ἡ θάλασσα στὰ πό-
δια τοῦ Ζάστανι καὶ τὸ ἀγινὸ κελάδημα τῆς πέρ-
δικας; Ἡ παράδοσι, ὁ θρύλλος δὲν λέει. Ὁ Πύρ-
γος τώρα εἶναι ἰδιοκτησία ἐνὸς τσοπάνη, τοῦ Στα-
μάτη Βουλγαρη. Ἀπὸ τὸν περίφημο κῆπο, μόνον
λίγες μυγδαλιές καὶ λίγιες ἐλῆες, ρίχνουν ἐδῶ, ἐκεῖ
τὸ διαφανὴ τους ἴσκιον, ὁ μανδρότοιχος σωρια-
σμένος καὶ τὰ χοντρά δοκάρια τοῦ πύργου ξεκοιλιά-
ζουν τοὺς τοίχους του, ποὺ ἔκρυψαν τόσο ζηλό-
τυπα τὸ μυστικὸ τοῦ παραξένου Μπέη.

Ἄς προχωρήσουμε ὅμως, θὰ μᾶς πάρῃ ἡ μέρα
καὶ ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ὁ δρόμος μας εἶναι δύσκο-
λος, ἀνηφορικὸς. Θὰ μᾶς συνοδεύσῃ ὅμως ἡ μυρουδιά
τοῦ πεύκου καὶ τοῦ θυμαριοῦ, τῆς φασκομηλιάς

καὶ τοῦ σκίνου. Λίγο ἀκόμη καὶ νά, φθάσαμε.

Χαρούμενο καὶ φιλόξενο, τὸ ἔρημο τσοπανόπι-
το, τοῦ Λεμπέση, μᾶς ὑποδέχεται καὶ μὲ τὰ δυὸ
φύλλα τῆς πόρτας του ἀνοίχτα. Καλόβολο καὶ πα-
στρικό. Στὴ μέση ἓνας χαμηλὸς σοφρὰς ὀλοστρόγ-
γυλος, γύρω 5—6 σκαμνάκια ξύλινα καὶ σὶς τοῖχο
δυὸ κάδρα ἀνεκτίμητα. Τὰ δυὸ παράθυρά του ποὺ
βλέπουν κατὰ τὸ γυαλό.

Καὶ ἐνῶ ὅλα βολευτήκανε καλὰ, μόνον ὁ Εἰρη-
νοδίκη δὲν ἤξερε ποὺ καὶ πὼς νὰ βολέψῃ τὴ ντου-
φέκα τοῦ Ζαχαρία καὶ ἡ κακότυχῃ ἡ Ἰρμα μου
ποὺ ἀγωνιζότανε ἀπεγνωσμένα νὰ κατοχυρώσῃ ὀρι-
σμένο σημεῖον τοῦ σώματός της, πεισμονῶς ἐνο-
χλοῦμετον ἀπὸ τὰς διαρκεῖς καὶ ἀλλεπαλλήλους
δοσιμῆς τῶν ἐξ ἀρρένων ὁμοφυλῶν της.

Ὅταν τὰ δυὸ αὐτὰ εὐπαθῇ σημεῖα τῆς συντρο-
φιάς μας ἐτακτοποιήθησαν, ἡ εὐτυχία μας ὑπῆρξε
πλήρης.

Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἐβγήκαμε στὸ βουνό
καὶ κυνηγήσαμε ἐκείνην τὴν ἡμέρα, ὡς τὸ βράδυ.
Τῆς πέρδικας καὶ τοῦ λαγοῦ τὸ πέταγμα μᾶς χάρι-
σαν τὴ συγκίνησι ποὺ κάθε κυνηγὸς ποθεῖ καὶ τὰ
ὀρτύκια ἐν ἀφθονίᾳ μᾶς ἀποζημιώσανε γιὰ τοὺς
κόπους μας καὶ ἐκατοποίησαν τὸν ἐγωισμὸν μας.

Τὸν εἰρνοδίκη ὅμως καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς
ἡμέρας δὲν τὸν εἶδαμε καθόλου. Τὸ βραδάκι ποὺ
γυρίσαμε, τὸν βρήκαμε καθισμένο στὴ πόρτα τοῦ
σπιτιοῦ καὶ μόλις μᾶς εἶδε ἔσπευσε νὰ κάμῃ ἔλεγχον
στὶς τσάντες μας καί... κριτική.

—Βρε Χριστιανέ μου, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος,
μέλος τῆς συντροφιάς-δὲν ἀφίνεις τὴ κριτικὴ καὶ
δὲ μᾶς λές, τί ἔκαμες ἐσὺ ποὺ χάθηκες ὅλη τὴν
ἡμέρα;

—Ἐγώ; Ἐγὼ δὲν ἐκυνήγησα. Ἀπορῶ μάλιστα
πὼς μὲ κάνει αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν, ἀφοῦ γνωρίζ-
εις ὅτι δὲν ἔχω ἄδεια καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν Εἰρη-
νοδίκη ἐγώ, νὰ παραβῶ τὸ Νόμον καὶ νὰ ἐκθέσω
ἐσένα εἰς τὰς ἐπικρίσεις τοῦ κόσμου.

Ὅλοι ἀποκαλυφθήκαμε πρὸ τῆς νομιμοφροσύ-
νης του καὶ τῆς τουφέκας του καὶ πιάσαμε νὰ ἐτοι-

—Καλὰ καὶ ὁ σκύλος σου ποὺ
εἶναι;

—Τὸν νρεσσάρισα νὰ κρατᾷ μιὰ
ἀπόστασι εἴκοσι βημάτων ἀπὸ πί-
σω μου. Εἶναι μέτρο προνοίας, γι-
ατί μὲ τὰ νέα ὅπλα μας δὲν ἀργεῖ
ν' ἀρθῇ ἓνα ἀτύχημα....

Ἡ σὺ ζῇ ὁ γος:—Μπα! Ἐνας
ἀστακός! Καλὰ αὐτὸ πέτυχες σήμε-
ρα στὸ κυνήγι σου;

Ὁ σὺ ζῇ ὁ γος:—Μαριουλά μου
τί νὰ γίνῃ. Τὰ κυνήγια φέτος εἶναι
πολὺ ἀκριβά....

Παραπένεις, ἐὲ Νικολάκη, καὶ
δὲν θὰ βλέπεις τὰ πουλιὰ...

—Κορόϊδο!... Ἰσα ἔσα ποὺ θὰ τὰ
βλέπω διπλά καὶ θὰ χαίρεται ἡ
ἡ καρδιά μου.

μάσουμε το φαγητό. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐδέχθη νὰ βοηθήσῃ διότι, ὡς εἶπε, ὑπάρχουν στὴ συντροφιά εἰδικοί, ὁ Γιωργὸς καὶ ὁ Ἀστυνόμος. Ὁ πρῶτος ἔχει εἰδικευθῇ ἀποφιλῶνων τοὺς πελάτας του καὶ ὁ δεύτερος, ὡς διατελέσας κατ' ἐπαλήθευ ἀποσπασματάρχης.

Μέσα σὲ λίγη ὥρα, μιὰ θανμασία μακαρονάδα καὶ δυὸ σουβλάκια ἀπὸ δορυκία ἐτοιμοετήθησαν ἐπὶ τοῦ σοφρά, πλησίον τοῦ ὁποίου εἶχε πάρει ἤδη θάσιν ὁ Εἰρηνοδίκης, ὅστις τὴν σιγμὴν ἐκείνην, ἐπέταξε τοῦ κοπρίτη τοῦ ἑνα κομμάτι ψωμί. Θανάσιμος ἔμπνευσις. Τὸ μοιραῖον ἐπῆλθε ἀμέσως. Καὶ τὰ ἐπὶ σκυλιὰ γινέκανε ἕνα κουβάρι, κυλιστήκανε πάνω στὸ σοφρά, ἀνέτρεψαν τὸ φανάρι καὶ ἀλληλφηγαυθήκανε εἰς τὸ σκότος, χωρὶς κανεὶς ἀπὸ μᾶς νὰ τολμᾷ νὰ τὰ πλησιάσῃ.

Ὅταν ἠρέμησε ἡ κατάσταση καὶ ἀνάψαμε τὸ φῶς, ἐγὼ ὑπελόγιζα ὅτι δὲν θὰ εὕρισκαμε πλέον

ἀπὸ τὰ σκυλιὰ μας, παρὰ τὶς οὐρὲς τους. Γελάσθηκα. Τὰ σκυλιὰ ἦσαν περίφημα εἰς τὴν ὑγείαν τους καὶ μόνον ἡ ἀχνίζουσα μακαρονάδα εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ πᾶν ὅτι ἐδώδιμον ὑπῆρχε ἐπὶ τοῦ σοφρά.

— Ἀνδρῶπε τοῦ Θεοῦ, εἶπε ὁ Ἀστυνόμος ἀποτεινόμενος στὸν Εἰρηνοδίκην εἰς τόνον ἀφάτου συντριβῆς καὶ ἀπελπισίας. Κυνηγὸς δὲν εἶσαι, ὡς τὸ λαιμὸ ὑποχρεώθηκες στὸ Ζαχαρία γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ τὸ παληοτούφεκό του, ἄδεια δὲν ἔχεις, ποῖος Διάβολος σ' ἐσπρωξε νὰρθῇς μαζί μας;

Ὁ Εἰρηνοδίκης, μὲ ἀπόλυτον ἀταραξίαν καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε ἀπολύτως, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ σκυλιὰ πὺν γλυφόντουσαν ἀκόμη θορυβωδῶς καὶ τοῦ εἶπε

— Καὶ μένε Γιάννη, τὸ τσανάκι τῶν σκυλιῶν εἶναι ξερό, δὲν τοὺς ρίχνεις λίγο νερὸ νὰ πιοῦνε....

Σ....ς

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΑΙΜΑ ΣΤΟ ΧΑΝΙ

Αὐτὰ πού θὰ σᾶς διηγηθῶ δὲν εἶνε καμμιά ἱστορία ἀπὸ κείνες πού διηγοῦνται οἱ συνάδελφοί μας οἱ κυνηγοί. Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία, ἕνα γεγονός.

Βεβαίως καὶ σ' αὐτὸ ἡ φαντασία ἔπαιξε ἀρκετὸ ρόλο, μὰ ἀκριβῶς χρειαζότανε καὶ αὐτὴ, γιατί ἀλλέως δὲν θὰ γινότανε αὐτὸ πού ἔγινε. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ἡ φαντασία ἦτο ἄδελη, γέννημα τῆς νύχτας καὶ τῆς παραζάλης τοῦ ὕπνου.

Εἰς τὰ 1895 ἐξοῦσα στὴ Βράτσα, τῆς Βόρειας Βουλγαρίας, χωριὸ μεγάλο ἀπὸ 12—15 χιλιάδες κατοίκους καὶ ἀρκετὰ συμπαθητικό. Λέγεται Βράτσα γιατί εἶνε κτισμένη μπροστὰ στὴ βραχὴ εἴσοδο τῶν στενῶν, τὰ ὁποῖα φθάνουν ὡς τὴ Σόφια καὶ ἡ ὁποία εἴσοδος σχηματίζει ἕνα εἶδος πελώριας πόρτας. Ἴσως δὲ καὶ γι' αὐτὸ δόθηκε στὴ πόλιν τὸ ὄνομα αὐτὸ γιατί «βρατσά» βουλγαρικὰ σημαίνει πόρτες.

Στὸ μέρος αὐτὸ ἔζησα δυὸ δόλοκληρα χρόνια καὶ πέρασα ἀρκετὰ εὐχάριστα, ἀφ' ἐνὸς μὲν γιατί εἶχα καλὴ συντροφιά, ἀφ' ἑτέρου δέ, γιατί εἶχε ἀφθονο κυνῆγι ἀπὸ πέρικες, λαγούς, δορυκία, μεκάτσες, τριγόνια κλπ., στὸ βουνὸ δὲ ἐλάφια, ζαρκάδες ἀγριογούρουνα καὶ ἀπὸ θηρία ἀρκοῦδες καὶ λύκους ἀφθονία. Βουνὸ λέγοντας ἐννοῶ τὸν Αἶμο, μὲ ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια.

Κυνηγοὺς δὲν εἶχε πολλοὺς, εἵμεθα καμμιά δεκαπενταριά καὶ οἱ περισσότεροι ἀδέξιοι. Μολαταῦτα εἶχαμε κυνηγετικὸ σύλλογο, σύμφωνα πρὸς τὸν Νόμο περὶ κυνηγίου. Πηγαίναμε λοιπὸν τακτικὰ στὸ

κυνῆγι τὶς γιορτές, γιατί δὲν εἶχαμε καὶ τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμε καὶ πῶς νὰ περάσωμε τὸν καιρὸ μας. Τότε κυνηματογράφοι δὲν ὑπῆρχαν, οὔτε φωνογράφοι οὔτε ραδιόλες.

Στὸ κυνῆγι πηγαίναμε συντροφίες ἀπὸ 2—3 φίλους, ἀλλὰ ἐγὼ, ὅταν δὲν εἶχα δουλειά, ἐπῆγαινα καὶ μονάχος τὶς ἀπογευματινὲς ὥρες, ποτὲ δὲ δὲν ἐγύριζα ἀδειανὸς γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα, τὸ κυνῆγι ἀφθονοῦσε.

Μιὰ ἀπογευματινὴ ἐβγῆκα μόνος μου καὶ τράβηξα κατ' εὐθείαν σ' ἕνα μέρος πού θὰ εἴσοκα ἀπὸ ὅλα. Ἴσως αὐτὰ πού γράφω νὰ φαίνονται σὰν παραμῦθια στοὺς Ἀθηναίους κυνηγοὺς πού βγαίνουν στὸ κυνῆγι καὶ ἐπιστρέφουν μὲ φρέσκο ἀέρα στὴ τσάνσα, εἶναι ὅμως ἀλήθειες, πραγματικότητες, τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ μαρτυρήσῃ ὁποῖος ἐβγῆκε στὸ κυνῆγι στὴ Βουλγαρία. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν μιὰ περὶ ὁχὴ ἀπὸ 2—3 τετραγωνικά χιλιόμετρα ὅλο ἀγκαθιὲς μὲ μικρὲς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πηγὲς νεροῦ, κρυσφύγετο τοῦ κυνηγίου, γύρω δὲ ὅλη ἡ πεδιάδα κατάσπαρτη. Ἦταν ἡμέρα Ὀκτωβρίου ψυχρὴ καὶ ὀλίγον συνεφώδης. Στὸ βουνὸ εἶχε χιόνια ἀρκετά. Ὁ Αἶμος, δὲν παίζει παιγνίδια. Ὁ νοῦς μου πῆγαινε πάντα στίς πέρικες ἢ σὲ κανένα λαγὸ γιὰ νὰ κάμω τὸ κυνῆγι μου καὶ γυρίσω στὴ συντροφιά μου νὰ τοὺς προσφέρω ξαφνικά κυνῆγι.

Μόλις ὅμως ἔκαμα ὀλίγα βήματα ἀνάμεσα στ' ἀγκαθία ἀκούω ἕνα πᾶτ—πᾶτ, πυροβολῶ ἀπὸ ἀπόσταση 3—4 μέτρων καὶ πέρνω τὴν πρώτη μεκάτσα.

Ὀλίγα βήματα μακρύτερα ἄλλη, παρακείθε τρίτη καὶ ἔτσι σὲ ὀλίγα λεπτά ἔκαμα 18 μεκάτσες. Γεμάτος δὲ ἀπὸ χαρὰ ἐπῆρα τὸ δρόμο μου γιὰ τὸ χωριό.

Τὸ τί ἔγινε ὅταν ἐπέστρεψα καὶ ἐπῆγα στὸ καφενεῖο, δὲν περιγράφεται. Οἱ φίλοι μὲ σήκωσαν στὰ χέρια, ὁ ἕνας δὸς μου μιὰ, ὁ ἄλλος ἄλλη, σ' ὀλίγα λεπτά ἐμοίρασα τὶς περισσότερες καὶ ἐκράτησα τὸς μόνον, γιὰ τοὺς συντρόφους μου πού τρώγαμε στὸ ἴδιο τραπέζι τοῦ ἐστιατορίου, ὅπου ἔγινε καὶ τὸ γλέντι.

Τὴν ἄλλη μέρα, χωρὶς νὰ εἰπῶ κανενὸς τίποτε, πῆγα πάλιν στὸ ἴδιο μέρος, ἀλλὰ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀπαγοήτευσίς μου. Ἐκαμα ἄνω—κάτω τὰ ἀγκάθια καὶ μόνον δυὸ μεκάτσες ἔβγαλα καὶ ἐπῆρα, καὶ αὐτές, περίεργο, ἰσχνές καὶ ἀδύνατες, ἐνῶ οἱ τῆς προηγούμενης ἡμέρας ἦσαν μεγάλες καὶ τετράπαχες.

Ἀλλὰ σὰν νὰ μὴ ἦτο ἀρκετὴ ἡ ἀποτυχία μου, ὀλίγο πρὶν ἐκινήσω γιὰ τὴ πόλιν μὲ πιάει μιὰ μπόρα, ἕνας ἀνεμοστρόβιλος, μιὰ χιονιὰ πού τᾶχασα. Στάθηκα πίσω ἀπὸ ἕνα τοῖχο ἐρημωμένου μύλου καμμιά ὥρα μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ περάσῃ ἡ μπόρα, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον, αὐτὴ δυνάμεινε παραπάνω. Ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶχε σκοτεινιάσει ὁ οὐρανὸς σὰν νᾶταν νύχτα καὶ δὲν ἦτο μέρος γιὰ νὰ βραδυασθῇ κανένας. Λύκοι γάρ. Ὁ Αἶμος ἀπεῖχε ὀλίγα λεπτά.

Ἐσκέφθηκα τότε, ἀντὶ νὰ πηγαίνω στὴ Βράτσα πού ἀπεῖχε περισσότερο, νὰ πηγαίνω σὲ ἕνα χάνι πού ἀπεῖχε ἕνα χιλιόμετρο καί, ἡ ἐκεῖ νὰ περάσω τὴ νύχτα ἢ, ἂν εὐρὼ κανένα ἀμάξι περαστικό, νὰ ἐπιστρέψω. Ἔτσι καὶ ἔκαμα. Ἐκίνησα μὲ βῆμα ταχὺ. Δὲν εἶχα ὅμως κάμει πολλὰ βήματα καὶ πετάχθηκε ἕνας λαγός, τὸν πυροβολῶ καὶ τὸν παίρνω. Ἦταν ὁ ἱστορικός λαγός, ὁ ἥρως τοῦ ἀληθινοῦ αὐτοῦ διηγήματός μου.

Μετὰ 10—12 λεπτά, ὅπως πῆγαινα, ἐφθασα στὸ χάνι, γνωστὸ μὲ τὸ χαῦδευτικό του βουλγαρικὸ ὄνομα «Χάντσετο» (τὸ χανάκι). Καὶ ἀληθινὰ χανάκι. Κάτω, στὴ γῆ, εἶχε ἕνα δωμάτιο πού χρησίμευε γιὰ καφενεῖο καὶ μπακάλικο—ὁ Θεὸς νὰ τὸ πῇ μπακάλικο. Εἶχε 137 1/2 δραχμῶν ἐμπορεύματα, νερὸ ζεστὸ γιὰ τσάι ἢ καφέ «ἐκτάκτου» ποιότητος, λίγα ποτήρια κρασιοῦ, ρακίης ἢ οὔζου καὶ στὴ μέση μιὰ σόμπα ἀπὸ λαμαρίνα, κουτσὴ καὶ αὐτὴ.

Παραπλεύρως δὲ ἄλλο ἕνα δωμάτιο πού ἐχρησίμευε γιὰ ὕπνο καὶ τραπέζαρια... Αὐτὸ ἐκράτησα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἐπάνω ἀπὸ αὐτὰ τὰ δωμάτια εἶχε ἄλλα δύο, τὸ ἕνα μισοτελειωμένον μὲ παράθυρα βουλωμένα μὲ χαρτιά καὶ σάκκους, τὸ δὲ ἄλλο ἀτέλειωτο, μὲ παράθυρα χωρὶς χαρτιά καὶ σάκκους, ἐντελῶς ντεκολτέ.

Μόλις ἐφθασα, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦτο νὰ ξεσταθῶ καὶ στεγνώσω. Ἐβγαλα τὴ τσάντα καὶ τὴ φυσιογνωστικὴ καὶ τὰ ἄφησα κατὰ μέρος μαζί μὲ τὸ τουφέκι, τὸ δὲ λαγὸ ἔδωκα στὸ παιδί τοῦ χανιοῦ νὰ τὸν κρεμάσῃ σὲ σίγουρο καὶ ἀνοιχτὸ μέρος. Μισὴ ὥρα ὕστερα ἀπὸ μένα ἦλθε ἕνας χωροφύλακας ἀψηλὸς καὶ χονδρός, κατόπιν δὲ ἀπὸ αὐτὸν καὶ δύο χωρικοὶ φτωχοῦληδες, πού πῆγαιναν στὴ Βράτσα ὡς μάρτυρες μιᾶς δίκης, πού, οἱ ἄτυχοι, ἐμαρτύρησαν πρὶν φθάσουν στὸ δικαστήριον ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸν ἀνεμοστρόβιλο στὸ δρόμο καὶ στὸ δωμάτιο μὲ τὰ χαρτοτσουβαλοπαράθυρα τοῦ χανιοῦ.

Ἀφοῦ ἐπέσθηκα ὅτι δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀναχω-

ρήσω, ἐκάθησα καὶ ἔφαγα δυὸ αὐγά καὶ λίγο κασέρι τὰ μόνα πού εἶχε γιὰ τροφή. Ἡ σόμπα ἦτο ὀλοκόκινη καὶ τὸ δωμάτιόν μου, μὲ ἀνοιχτὴ τὴ πόρτα πρὸς τὸ καφενεῖο, ζεστό. Ἡ πολλὴ ζέστη μοῦ ἔφερε ὕπνο καὶ τὸν ἐπῆρα πάνω στὰ χορταρένια μεντέρι καὶ μαξιλάρι.

Ὁ ξενοδόχος, τὸ παιδί καὶ ὁ χωροφύλακας, κοιμήθηκαν στὸ καφενεῖο, ἐπάνω στοὺς πάγκους, οἱ δὲ χωρικοὶ στὸ δωμάτιο μὲ τὰ τσουβαλένια παράθυρα.

Πόση ὥρα εἶχε περάσει δὲν ξέρω, ὅταν, στὸν ὕπνο μου ἐπάνω ἀκούσα θόρυβο στὸ ἐπάνω δωμάτιο, τὸ ἀτέλειωτο, ὀλίγο δὲ κατόπιν ἀντελήφθηκα τὸ πέσιμο κάποιου βάρους χωρὶς ἐλαστικότητα νὰ σύρεται δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Στὴ παραζάλη τοῦ ὕπνου μοῦ φάνηκε ὅτι ἐπάνω γινότανε πάλιν καὶ τὸ πέσιμο πού ἀκούσα σὰν νᾶταν πέσιμο πτώματος.

Τὴ σκέψιν μου αὐτὴ ἦλθε νὰ συμπληρώσῃ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι, ταυτοχρόνως σχεδὸν ἀκούσα δίπλα μου καὶ ἕνα τὰκ—τὰκ σὸν νὰ ἔσταζε κατὶ ὑγρό. Ἀπλῶν τὸ χέρι μου καὶ τὸ αἰσθάνομαι βρεμμένο. Πετιέμαι πρὸς τὸ παράθυρο, πού ἔφεγγε ἀπὸ τὸ χιόνι, καὶ βλέπω τὰ δάχτυλά μου κόκκινα ἀπὸ αἷμα.

Ἐντρομος μπαίνω στὸ ἄλλο δωμάτιο καί, χωρὶς θόρυβο, ἔμπνω τὸ χωροφύλακα καὶ τὸν ξενοδόχον καὶ τοὺς διηγοῦμαι τὸ πρᾶγμα. Γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν δὲ καὶ αὐτοὶ μπαίνουν στὸ δωμάτιόν μου καὶ βλέπουν νὰ στάξῃ αἷμα ἀπὸ τὸ ἐπάνω δωμάτιο. Ἐκάμαμε οἱ τρεῖς συμβούλιο καὶ ἀπεφασίσαμε νὰ κάμωμε ἐνοπλο ἐφοδὸ γιὰ νὰ μὴ μᾶς διαφύγῃ... ὁ φονιάς!

Μπρὸς λοιπὸν ὁ χωροφύλακας μὲ τὸ περιστρεφόμενόν του χέρι, δεύτερος ἐγὼ μὲ τὸ δίκανο γεμάτο μὲ σκάγια χονδρά, λαγοῦ, καὶ τρίτος ὁ ξενοδόχος μὲ ἕνα ρόπαλο, ἀνεβαίνουμε σιγανὰ τὴ σκάλα. Ἀπὸ τὸ τελευταῖο σκαλοπατὶ διακρίνουμε τὸν ἕνα χωρικὸ δροθιο στὴ πόρτα τοῦ δωματίου ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα του μιὰ πιθαμὴ ἀπὸ χασμουρητὸ, ἤσυχον καὶ ἀτάραχο.

—Στόι, τοῦ λέγει ὁ χωροφύλακας, νὲ μρντὰι! (στάσου μὴ κινῆσαι!).

Ὁ χωρικὸς ξαφνίστηκε, τᾶχασε.

—Τί συμβαίνει ἐδῶ ἐπάνω, τὸν ἐρωτᾷ ὁ χωροφύλακας μὲ τόνον ἀγριεμένο, τί ἐκάματε;

Ὁ χωρικὸς, σὰν ἀθῶος πού ἦταν, τρώμαξε.

—Τίποτε, τοῦ ἀπαντᾷ, τί νὰ κάμωμε; Νά, αὐτὲς ἡ ἄιμες ἡ γάτες δὲν ἠσυχάσαν ἀπόψε, καὶ δὲν μᾶς ἄφησαν νὰ κοιμηθῶμε, ὅλη τὴ νύχτα. Χάλασαν τὸ κόσμον στὸ ἄλλο δωμάτιο...

Ἐπῆγα πρὸς τὴ πόρτα, στὸ ἐτοιμασμένον δηλαδὴ μέρος γιὰ πόρτα, γιατί τέτοια δὲν ὑπῆρχε, τοῦ ἀτέλειωτου δωματίου καὶ τί βλέπουμε;

Ταμπλῶ! Τρεῖς γάτες κουρλιασμένες ἡ καὶ ἑκάστη μὲ μιὰ γωνιά καὶ στὴ μέση... ὁ λαγὸς κατασπαράγμένος!

Τότε ἐξηγήθηκαν ὅλα, τὸ πέσιμο, τὸ στάξιμο, τὸ αἷμα...

Z. X. B.

Τ' ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἱωβηλαίου τῆς Α. Μ. τοῦ Ἑγγλίου Ἀνακτος, τὰ κυνηγετικά περιοδικὰ τῆς χώρας του ἀσχολοῦνται διὰ μακρῶν καὶ περὶ τῶν κυνηγετικῶν σκύλων τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, οἱ ὁποῖοι

νηγῶν μετὰ τὰ σχετικῶς εὖσωμα αὐτὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι κατάλληλα διὰ τὴν ἡλικίαν του.

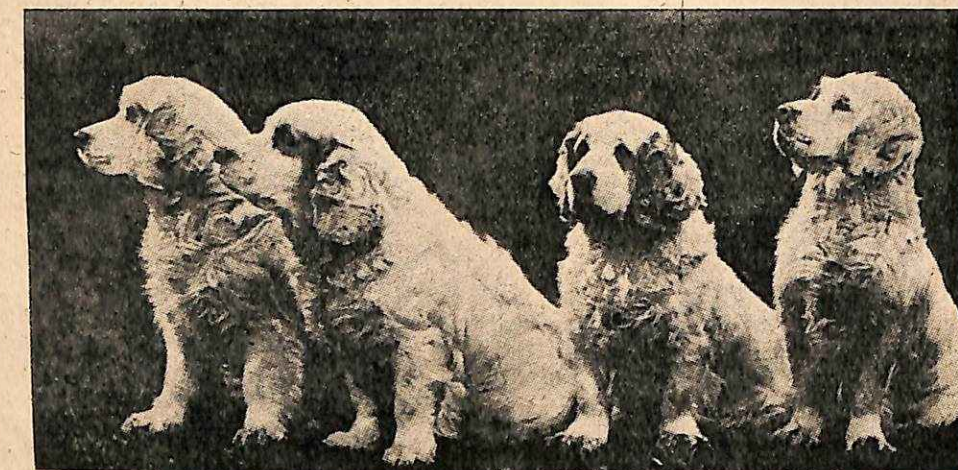
Ἦδη εἰς τὰ κυνοστάσια τοῦ Σάντριχαμ, μόλις περὶ τὰ δέκα τοιαῦτα Σπάνιελ Κλάμπερς ἀριθμοῦνται. Μία ἐπιζωοτία πρὸ διετίας ἐμφανισθεῖσα, ἐστέρησε τὴν Α. Μ. ἀρκετῶν καλῶν συντροφῶν.

Ἐκ παραλλήλου ἀγαπητὰ σκυλιὰ εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον εἶναι καὶ τὰ Λαμπραδὸρ Πετρίβερ τὰ ὁποῖα διατηρεῖ εἰς τὸ Σάντριχαμ.

Τὰ Λαμπραδὸρ εἶναι ἰσχυρὰ σκυλιὰ μετὰ λεῖον τρίχωμα, θαυμάσια διὰ τὴν ἀνίχνευσιν τῶν φονευμένων, τὰ ὁποῖα ἀπορτάρουν εἰς τὸν ἀφέντην των μετὰ ἐξαιρετικὴν χάριν.

Κατὰ τὸ κυνήγι τοῦ Ἀγγλοῦ Ἀνακτος, τὸ ἔργον τῶν Σπάνιελ ἀποπερατώνουν τὰ Πετρίβερ. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ἡ ἀνάμιξις τοῦ ἑνὸς, εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἄλλου.

Ὅπως εἶναι καλὸς κυνηγὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, εἶναι συνάμα καὶ φημισμένος ἐκθέτης καθαροαίμων καὶ ὡραίων σκύλων, εἰς τὰς ἐκθέσεις κυ-

Τέσσερα χαριτωμένα Clumber Spaniels ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν κυνοστάσιον τοῦ Σάντριχαμ. Εἶναι ἀμύμητα γιὰ τὸ κυνήγι τῆς μεκκάτσας

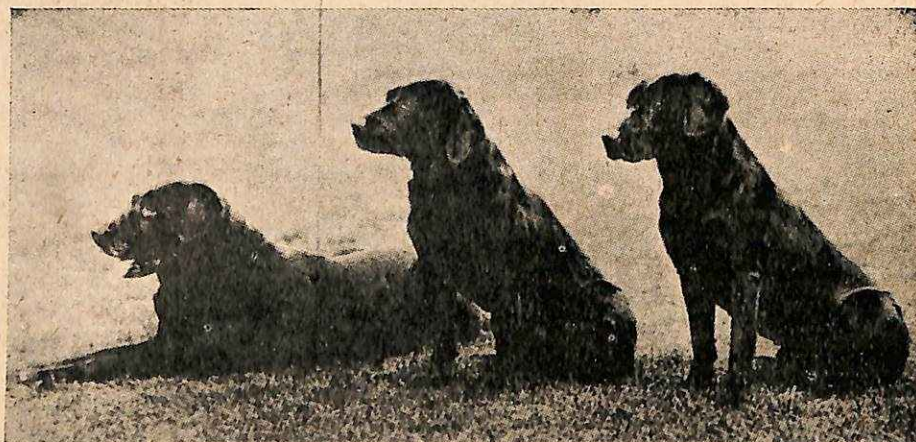
ἐκτρέφονται εἰς τὰ φημισμένα κυνοστάσια τοῦ Σάντριχαμ.

Εἰς τὰς μαγευτικὰς ἐκτάσεις τοῦ κυνηγετικοῦ πάρκου τοῦ Σάντριχαμ, μετὰ τὰ ὑψώματα τὰ κατὰ φύττα ἀπὸ ροδόδενδρα καὶ δάφνες καὶ μετὰ τὰ θέματα τὰ σκεπασμένα ἀπὸ πυκνὰς φτέρες, ἡ Α. Μεγαλειότης εὐχαριστεῖται νὰ παρακολουθῇ τὰς προσπαθείας τῶν ἐξαιρετικῶν σκυλιῶν τοῦ ρετρίβερ Λαμπραδὸρ καὶ τῶν σπάνιελ Κλάμπερ.

Τὰ Σπάνιελ Κλάμπερς εἶναι ῥάτσα ἀναπτυχθεῖσα ἀπὸ δύο περίπου δεκαετηρίδων διὰ καθαροαίμων διασταυρώσεων καὶ ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ βασιλικὸν κυνήγι εἰς τὰ πυκνὰ γιὰ τὴν μεκκάτσας καὶ εἰς τὰ ἐλώδη γιὰ τὰ ἔνυδρα.

Τὰ Κλάμπερς ἔχουν λεπτὴν ὄσφρησιν, φέρονται ὑψηλὰ, εἶναι πειθαρχικά καὶ κυνηγοῦν κατὰ ζεύγη «κάτω ἀπὸ τὸ τουφέκι» κατὰ τὴν κυνηγετικὴν ἔκφρασιν, μὴ ἀπομακρυνόμενα πολὺ ἀπὸ τὸν κυνηγόν.

Φημίζονται διὰ τὸ ψάξιμό των στὰ πυκνά. Γιὰ τὴν μεκκάτσας ποὺ ἀφθονοῦν στὸ Σάντριχαμ εἶναι ἀπαράμιλλα καὶ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος τέρπεται κυ-

Ἐνα θαυμάσιον τριὸν ρετρίβερ, Σιμόν-Σκρόν καὶ Μπόμπ. Τὸ εὐνοούμενον σκυλὶ τοῦ Βασιλέως, εἶναι τὸ μεσαῖον, ποὺ τὸν ὑπηρετεῖ δέκα χρόνια

νῶν. Εἰς τὰς ἐκθέσεις ταύτας μετέχει μετὰ θαυμάσια Μπασέ καὶ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, εἶναι εἰς ἄκρον περιποιητικὸς πρὸς τὰ σκυλιὰ του, αἱ δὲ φράσεις ποὺ ἀπο-

Σπάρκ, ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς Α. Μ. μοναδικὸς γιὰ τὰ πυκνόφυτα τοῦ Σάντριχαμ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πλέον ἀγαπημένα Λαμπραδὸρ ρετρίβερ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας

τείνει πρὸς τοὺς συντρόφους αὐτοὺς τοῦ κυνηγίου του, εἶναι πλήρεις τρυφερότητος καὶ θαυμασμοῦ.

Ἀπὸ τὰ σκυλιὰ του, ὁ πλέον εὐνοούμενός του εἶναι ὁ Scrum, ὁ ὁποῖος ἠργάσθη ἐπὶ ἔτη διὰ τὴν Α.

Μ. καὶ εἶναι ὁ τελειότερος Πετρίβερ μετὰ ἐξαιρετικὴν ὄσφρησιν. Εἶναι μεγάλο καὶ δυνατό σκυλὶ θαυμασίου τύπου καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη σὲ θαυμασίαν φόρμα, καίτοι ἀρκετὰ γερασμένο.

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΣΚΟΠΕΥΤΗΡΙΑ

Σειρὰ ἄρθρων ἀφιερωμένων στῆς Ἑλλάδος
μας τὴν Κυνηγετικὴ Σκοπευτικὴ ἄλχη

Τοῦ κ. ΚΩΣΤΑ Γ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΑΤΟΥ

Γ. ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ & ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΕΔΙΟΥ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗΣ ΒΟΛΗΣ
Τὰ Μηχανήματα Ἐκτοξεύσεως — Οἱ Πήλινοι Δίσκοι

Ἡ τοποθέτησις τῶν μηχανημάτων μας θὰ γίνῃ μετὰ κάθε προσοχὴν.

Ἄς δοῦμε ὅμως τί εἶναι αὐτὰ τὰ μηχανήματα καὶ ποῖον τύπο θὰ προτιμήσουμε νὰ μεταχειρισθῶμε.

Ὑπάρχει ἐν πρώτοις μὴ μικρὴ μηχανή, μετὰ ἑνὸς μόνα ἐκτοξευτικὰ βραχίονα, τὴν ὁποίαν κρατοῦμε στὸ χεῖρ ἐν εἰδεί πιστολίου, πιέζοντας μετὰ τὸ δάκτυλόν τῆς σκανδάλης γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν διπλωμένο βραχίονα, ποὺ ἐκτινάσσεται ὕστερα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δυνατῶν ἐλατηρίων, ἐκσφενδονίζοντας τὸ δίσκον μετὰ περιστροφικὴν κίνησιν πρὸς τὰ ἐμπρός.

Γιὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀτέλῃς μηχανήμα δὲν πρόκειται ν' ἀσχοληθῶμε, οὔτε βέβαια εἶναι δυνατόν νὰ τὸ τοποθετήσουμε στὸ μέρος ποὺ θέλουμε νὰ καταστήσουμε καὶ νὰ τοῦ δώσουμε ὅλας τὰς τιμὰς ἐνὸς πραγματικοῦ Κυνηγε-

τικοῦ Σκοπευτηρίου. Τὸ μηχανήμα ἄλλωστε αὐτό, ἀποτελεῖ τύπον ἀτομικῆς μόνης ἀσκήσεως, ποὺ δὲν διέπεται ἀπὸ τοὺς γενικοὺς τῆς βολῆς κατὰ κινούμενου στόχου κανονισμοὺς, καί, στὴν ὁποίαν ἀσκήσιν, κάθε φίλαθλος σκοπευτὴς μπορεῖ νὰ ἐπιδοθῇ μετὰ τὴν βοήθειαν ἑνὸς φίλου ἢ συναδέλφου του κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ἐξοχικοῦ περιπάτου ἢ ἐκδρομῆς.

Ἐρχονται ἐπειτα τὰ μεγάλα χειροκίνητα ἐπίσης ἐκτοξευτικὰ μηχανήματα, μετὰ ἑνὸς ἢ δύο βραχίονας, ἀναλόγως ποὺ στερεώνονται στὸ ἔδαφος καὶ τὰ ὁποῖα ὅμως παραρτῶνται μετὰ μειονεκτήματα, γιὰτὶ ἀναγκάζουν τὸ χειριστὴ νὰ ὑποβληθῇ σ' ἑνα σωρὸ προσθέτους κόπους καὶ τὸν ἐξαντλοῦν μ' ἐπίμονες προσπάθειες ποὺ καταβάλλει διαρκῶς συμπύσσοντας τὰ ἐλατήρια τῆς μηχανῆς καὶ ὀπλίζοντας τοὺς βραχίονας, τοὺς ὁποῖους ὀφείλει κατόπιν

Τὸ περιώνυμον Σκοπευτήριον Gastinne Renette στὸ Παρίσι, χρησιμοποιεῖ τὸν τύπον τῶν 15 αὐτομάτων μηχανῶν

νά εφοδιάζει με δίσκους και τέλος να τους ελευθερώνει.

Ο χειρισμός αυτός, επαναλαμβανόμενος σε κάθε παρόμοιο γεγονός σκοπευτών απαιτεί μεγάλη απώλεια χρόνου και άργος πορείο σ' έννευριστικό βαθμό την εκτέλεση της βολής.

Τα παλαιότερα μεγάλα σκοπευτήρια συνεπλήρωναν αυτές τις ατέλειες με την τοποθέτησι 15 του είδους αυτού εκτοξευτικών μηχανών, που αντιστοιχούσαν ανά τρεις σε καθ' ένα των πέντε βατήρων και έβαλλαν σε διαφορετική ή κάθε μία των κατευθύνσεων.

Αυτά τώρα τα μηχανήματα ανήκουν πλέον στο παρελθόν, απ' όπου εφευρέθησαν ή αυτόματες ή ημιαυτόματες εκσφενδονιστικές μηχανές, οι οποίες κατασκευάζονται με δύο βραχίονες, οπλίζονται και λειτουργούν μόνες των με τη βοήθεια ενός μοχλού, που κινείται οπισθεν των σκοπευτών. Η διαφορά της αυτόματου και ημιαυτόματου μηχανής είναι, ότι η μόνη πρώτη πέρνει μόνη της και χωρίς καμμία άλλη επέμβασι διαφόρους κατευθύνσεις δεξιά, εμπρός και αριστερά, ενώ η ημιαυτόματος μηχανή στρέφεται από τον ένταταμένο το χειρισμό της χειριστή, ο οποίος ταυτόχρονα την εφοδιάζει με δίσκους κατά τον

Μένει να δώσουμε μιὰ συμβουλή ακόμα για το μηχανήμα που θα προμηθευθούμε. Η βλητική ικανότης του πρέπει να είναι θετική και μεγάλη, ούτως ώστε οι εκσφενδονιζόμενοι δίσκοι να καλύπτουν εύκολα την απόστασι των 45 μέχρι 55 γυαρθών, δηλαδή 41 μέχρι 50 μέτρων και καί, όσην όρίζουν οι Διεθνείς του τίρου κανονισμοί.

Ευθύς μόλις αποκτήσουμε το μηχανήμα μας, θα κατασκευάσουμε στο κατάλληλο σημείο του γηπέδου μας μιὰ τάφρο, μήκους 2 μέχρι 2,12 μέτρων και βάθους 1 μ. 25 με 1 μ. 50, όπου, προστατευόμενος ο χειριστής, από τους πυροβολισμούς των σκοπευτών, θα μπορεί μ' εύκολία να κατευθύνει καθισμένος στη θέση του το μηχανήμα και να το τροφοδοτεί με δίσκους.

Μισό μέτρο ψηλότερα θα τοποθετήσουμε τη στέγη, ή οποία, ύψωμένη προς τα εμπρός, θα κατεβαίνει απαλά μέχρις ότου ένωθι προς τα όπισθεν με τη γη. Πάνω από τη στέγη, που πρέπει να είναι στεγανή έμποδίζοντας να τρέξουν τα νερά της βροχής, θα όίξουμε ψιλό χαλίκια με χώμα, για την όμοιομορφία του εδάφους. Είναι κι αυτό ζήτημα όπτικής όρμονίας, ώστε να μην κουράζονται τα μάτια των σκοπευτών από διαφορετικούς χρωματισμούς ή άλλα τυχόν τοποθετημένα μπροστά τους αντικείμενα.

Η στέγη θα στηριχθι πλαγίως με όρθια δοκάρια, βαλμένα πάντως σε ίκανή απόστασι από το κέντρο, σημείον δηλαδή, όπου θα τοποθετήσουμε στερεά στο έδαφος (αν είναι δυνατόν πάνω σε πλάκα από τσιμέντο) τη μηχανή, για ν' αποφύγουμε τ' άποτομα τινάγματα και τις μετατοπίσεις που θα ύποστη κατά τη λειτουργία της, φροντίζοντας—ώς τόσο—να είναι οι βραχίονές της, τελείως ελεύθεροι και να μπορούν άνετως να διαγράφουν όλόκληρη την τροχιά τους, διαθέτοντας από τις δύο μεριές μεγάλο περιθώριο, για την εύκολη και υπό διαφόρους γωνίας εκσφενδόνισι των δίσκων.

Τέλος, θα μεριμνήσουμε ώστε να υπερέχη της επιφανείας του εδάφους μέρος του σώματος της μηχανής και οι βραχίονές της, για να έχουμε την δυνατότητα επιτυχίας χαμηλών και κατά μήκος του εδάφους, αν θελήσουμε, εκτοξεύσεων, όπως επίσης το άνοιγμα της στέγης προς τα εμπρός θα φροντίσουμε να είναι ανάλογο με την ύψηλότερα δυνατή εκσφενδονιστική της μηχανής μας κλίσι.

Η τάφρος μας, στενότερη προς τα κάτω, θ' άρχισι ύστερα σιγά—σιγά μπροστά μας ν' άνεβαίνει, ως που να φθάσει την επιφάνεια της γης. Καλό θα είναι να προφυλάξουμε το «αβρί» μας από τα νερά, σκάβοντας ένα χαντάκι στο σημείο που άρχίζει ή κατωφέρεια προς την τάφρο.

Από το πίσω μέρος, 30 περίπου εκατοστά του μέτρου κάτω από το χώμα, μιὰ μακρὰ και λεπτή σιδερένια όβδος, 17 έως 18 μέτρων, τοποθετημένη—για να κινηται ελεύθερη—μέσα σε ύπόγειο σωλήνασι ή χτιστό λούκι, θα συνδέη το μηχανήμα μας με τον μοχλό του άφétου χειριστού.

Άλλος πάλι τρόπος προφυλάξεως της μηχανής και του χειριστού της είναι να σκάψουμε άντι τάφρου, ένα κατάλληλο λάκκο με αναλόγους διαστάσεις, χτισμένο έσωτερικώς με τούβλα και τσιμέντο, επάνω από τον όποιον θα στερεώσουμε ένα σιδερένιο κουβούκλιο, που θα κλεινι μπροστά, μετά το τέλος των άσκήσεων ή των άγώνων, με σιδερένια επίσης θυρόφυλλα. Παρόμοιο κουβούκλιο, ύπάρχει στο Σκοπευτήριο του Όμίλου Κυνηγών Πειραιώς. Όφείλουμε όμως, κατά την κατασκευή και τοποθέτησι

του, να λάβουμε ύπ' όψη μας όσα προηγουμένως αναφέραμε περί κανονικής λειτουργίας της μηχανής, μέσα στον περιορισμένο πλέον του κουβουκλίου χώρο και ελευθέρας κινήσεως των βραχιόνων, με δυνατότητα εκτοξεύσεως των δίσκων προς όλας τας κατευθύνσεις.

Αφού εγκαταστήσουμε τη μηχανή μας, θα την όρθμίσουμε καταλλήλως και θα βεβαιωθούμε για την καλή απόλυτως λειτουργία της.

Στ' άγωνίσματα των άπλων δίσκων θ' άρχιστεύσουμε, βγάζοντας άν θέλουμε για περισσότερη εύχέρεια, τον ένα βραχίονα, τον όποιον θα εφαρμόσουμε πάλι στο μηχανήμα, όταν θελήσουμε να εκτελέσουμε διπλές εκτοξεύσεις.

Ίδιαίτερη προσοχή όφείλουμε να δώσουμε στα χερούλια που δέχονται τους δίσκους. Τα μεταλλικά δάχτυλα, που τους συγκρατούν, αποτελούνται (ανάλογως με το σύστημα της μηχανής) από μικρούς περιστρεφόμενους ελεύθερα κυλινδρικούς, που πρέπει, τόσο αυτοί όσο και τα μικρά ελατήρια και λοιπά εν γένει εξαρτήματα που ένωγουν το άνοιχτό χερούλι με τον βραχίονα, να όρθμισθουν, ώστε να μην αφήνουν να ξεφύγη το πιατάκι, πριν ο βραχίον εκτοξεύσεως έκτιναχθι τελείως και αποκτήσι όλόκληρη την ίσχύ του, εκσφενδονίζοντας προς τα εμπρός με δύναμι, από της στιγμής μόνον αυτής το δίσκο, που άλλως κινδυνεύει να εγκαταλειφθι και να πέση σε άποστασι ελαχίστων μόνον μέτρων.

Εάν άντιθέτως τα δάχτυλα και τα χέρια της μηχανής είναι σφιχτά, το πιατάκι μας άσφαλώς θα κομματιασθι μαζί με τον παλμό της εκτοξεύσεώς του.

Τέλος, τα ελατήρια πρέπει να επιθεωρηθουν καλά, οι βραχίονες, όπως και άνωτέρω είπαμε, να δουλεύουν ελεύθεροι, ο μοχλός να κινηται όρθμικά, οι στρόφες προς τις διάφορες κατευθύνσεις εκτοξεύσεως να εκτελούνται μ' εύκολία, γιατί μόνον έτσι, με την άντία δηλαδή εφαρμογή και καλή τοποθέτησι της μηχανής θα εξασφαλίσουμε την κανονική και άπρόσκοπτο εκτέλεσι της βολής.

Έγινεστι ότι έχουμε ύποχρέωσι να δικαιώσουμε το μηχανήμα μας κάθε φορά που πρόκειται να το χρησιμοποιήσουμε, πριν από κάθε άσκήσι ή άγωνα. Περί αυτού όμως θα μιλήσουμε πάλι όταν πραγματευθούμε το ειδικό κεφάλαιο της Διευρυγίας του Σκοπευτήριου.

ΟΙ ΠΗΛΙΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Δεν θα παρίδουμε όμοιως την ποιότητα των πηλίνων δίσκων με τους όποιους θα εφοδιασθούμε.

Ός βάσιν κατασκευής, όπως δείχνει τ' όνομά τους, έχουν τον πηλό άνάμικτο με όρισμένα άλλα συστατικά, από τα όποια κυριώτερο είναι ή πίσσα. Πρέπει συνεπώς

να είναι άρκετά ψημένοι, ώστε να σπάσουν εύκολα, με την ελαχίστη επάνω τους κρούσι των σκαγιών. Οι δίσκοι που τρυπιούνται μόνον χωρίς να σπάσουν, πρέπει ν' άπορριφθουν άμέσως.

Οι καλής ποιότητος δίσκοι δεν επηρεάζονται άπολύτως από την ύγρασία και δεν παθαίνουν καμμία άλλοίωσι, όσο δήποτε κι' αν μείνουν μέσα στο νερό.

Πήλινοι δίσκοι

Η κανονική και συμμετρική κατασκευή των έγγυαται την άρμονική τους πησι. Έχουν, λοιπόν, μεγίστη προς τα κάτω διάμετρο 4,14 ίντρες (10,80 εκατοστά του μέτρου) και όλικό ύψος 1,16 ίντρες (2,70 εκατοστά του μέτρου). Κοίλοι από την κάτω βάση, έχουν σχήμα κυπελλοειδές (ζουλουροκωνικό), ύψώνονται δε σε όμοιοκέντρους κλιμακωτούς γύρους, που παρουσιάζουν έξωτερικώς έντελώς επίπεδες επιφάνειες και όχι καμπύλες, στις όποιες θα μπορούσαν να γλυστορήσουν τα σκάγια χωρίς να επιφέρουν το άναμενόμενο άποτέλεσμα. Το βάρος των Άγγλικών δίσκων «Eley» έχει ύπολογισθι άκριβώς σε 110 γραμμάρια.

Σ' ένα φωτεινόν όρίζοντα θα μεταχειρισθούμε, για να διακρίνουνται, μαύρους δίσκους, σπανιωτάτα δε στην Ελλάδα και κατά τις περιστάσεις μόνον, έφ' όσον ή όρατότης του πεδίου βολής το απαιτήσει, θα χρησιμοποιήσουμε λευκούς.

Μια καλή προσπάθεια κατασκευής Έλληνικών δίσκων έγινε από το φίλο κυνηγό, κ. Παν. Γουνελά, που διατηρεί έργοστάσιο στον Πειραιά και κατασκευάζει επίσης εκσφενδονιστικά μηχανήματα Σκοπευτήριων.

Οι Έλληνικοί αυτοί δίσκοι είναι πολύ καλοί και σπάζουν εύκολα, κατά την διαβεβαίωσι δε του εύγενικού επίσης φίλου και διεθνούς μας σκοπευτού, κ. Γεωργ. Κούση, υπερέχουν από πολλές μάρκες Γαλλικών έργοστασίων.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΑΤΟΣ

Είς το προσεχές; Βατήρες Σκοπευτών, Περίπτερα κλπ.

Ο ΒΡΕΑΤΤΝΟΣ ΑΝΑΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 312)

Ο Βασιλεύς Γεώργιος ήμπορεί να κυνηγηθι ότι είναι ο κυνηγός, ο όποιος έσκότωσε την μεγαλύτερη τίγρι και την μεγαλύτερη λεοπαρδαλιν. Έν τούτοις—μολονότι ένυνήγησε κατ' επανάληψιν και εις Ίνδίας και εις Άφρικήν—ή πλέον έξαιρετική κυνηγετική περιπέτειά του έλαβε χώραν πλησίον του Μπάλμοραλ, του θαυμασίου κυνηγετικού πάρκου της Α. Μ.

Μιάν ήμέρα ο βασιλεύς, ένφ παρηκολούθει ένα κοπάδι ζαρκαδία, έπρδσεξεν ένα ζώον έξαιρετικό, που έφερε επί της κεφαλής του ένα παράδοξο σύμπλεγμα κεράτων...Φαντάζεσθε τη χαρά του βασιλέως. Μετά παρέλευσιν όλίγης ώρας, το ζαρκαδί αυτό δεν έξοϋσε. Και όταν ο βασιλεύς έξήτησε από κοντά τα κέρατά του, είδε ότι το ζώον αυτό είχε.. διπλά κέρατα! Τι είχε συμβη; Άπλούστατα, το ζαρκαδί συνεπλάκη με ένα άλλο ζαρκαδί και του έσπασε

τα κέρατα, τα όποια ένεπλάκησαν εις τα ίδια του! Διά να άπαλλαγι από το ένοχλητικόν αυτό τρόπον, έτριψε τα κέρατά του εις τα σωματοπλέγματα που περιέβαλαν το πάγκο. Το άποτέλεσμα ήτο να προσθήσι εις τα συμπληρωματικά κέρατά του και είκοσι περίπου μέτρα σωματόπλεγμα.

—Να σκοτώση κανείς ένα ζαρκαδί με διπλά κέρατα, είναι βέβαια άσυνήθες, άλλ' όχι και έξωφρενικό—έλεγεν ο βασιλεύς γελών,—άλλά να σκοτώση...είκοσι μέτρα σωματόπλεγμα, αυτό καταντά άνω ποταμών...

Άλλά από όλα τα μεγάλα κυνήγια και από όλα τα άλλα σπόρ, ή Μεγαλειότης του αγαπάει—και τίποτε δεν τον εύχαριστεί περισσότερο—να περνά μερικές ώρες κυνηγώντας μεκαίστες σε χαμηλώματα με νερά και τουφίτσες, συνοδευόμενος από ένα δυο φύλακες μοναχά κι' από ένα ζευγάρι άγαπημένα του σκυλιά, Δαμπραδόρ και Κλάμπερ, μακριά από κάθε έπισημότητα και κάθε επίδειξι.

Οι Έλληνες κυνηγοί, εύχονταν από καρδιάς στο δημοκρατικό μονάρχη του φίλου Έθνους, να γιορτάση εύτυχισμένος και το χρυσό ιωβηλαίο του.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΜΑΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

—Μόλις άντεκατεστάθη ο τέως Γενικός Διοικητής, ο οποίος ήτο φίλος των ζώων και μέγας ανικυνηγός, άμέσως αϊ έλπίδες μας γιά κυνήγι άγριοχοίρων άνεπερωθήσαν.

—Ο Γενικός Γραμματεύς της Διοικήσεως κ. Κ. Στανόπουλος ο έποιος πάντα υποστηρίζει τους κυνηγούς, μās έδωσε ειδική άδειαν διά την 16 'Απριλίου, παρά των Στρατιωτικών Νόμων.

—Τό φέρομα στή Γιάννινα εύχαριστημένο και την άλλη μέρι έγινε ή μοιοσσία. —Καθώς μάλιστα ήταν και χαζύ, μείναμε όλοι κατενθουσιασμένοι με πρώτη τάξεως χοιρινού: μεζέδες. Καί του χρόνου! Γ. Γιαννιώτης

—Δύο ώρες νύχτα παρά την βροχήν, κυκλοφορούσαμε στούς δρόμους των Γιαννίων όπλισμένοι. Μετά τās σχετικές παρεξηγήσεις πού παρ' όλίγον νά δδηήσουν πολλούς στή κρατητήρια της Χωροφυλακής, ξεκινησαμε.

—Ήσαν παρόντες όλοι οι κυνηγοί άγριοχοίρων Γ. Χρησιδής, Χ. 'Ιωαννίδης, Γ. Λαμπράκης, Κ. Κωσταδήμας, Κ. Παπακώστας, Π. Κοντοδήμος ο όποιος κατέφθασε έσπευσμένως από τό χωριό του με τό τοίκαννο, ο Η. Βλάχος και άλλοι.

—Στήν Μέρτζανη παρά τās 'Αλβανικά σύνορα φθάσαμε πρός μεγάλην άναμφιβόλως έκκληξιν των 'Αλβανών, υπό βροχήν. —Επειτα εύτυχώς έκράτησε.

—Βάλαμε πέντε παγάνες. Στή δεύτερη παγάνα σηκώθηκαν 4 μεγάλα άγριοχοίρωνα εκ των όποιων τās τρία γύρισαν πύ-

σω, διέσχισαν τή παγάνα και ξεφυγαν. Τό τέταρτο, ένα λιόρο, παρήλασε ος άρκετή απόστασι από πέντε καστέρια και έπυροβολήθη άνεπιτυχώς. —Επσε στή τελευταία καστέρι άλλα ο κυνηγός είχε άποχωρήσει.

—Τέλος στήν τετάρτη παγάνα σηκώθηκε ένα γουρούνι 50 όκάδων, τό όποιον έπυροβόλησε και έκράτησε ο Σ. Γιωργάκης με διαμπερή τραύματα σφυριδίων στή στήθος.

—Τό φέρομα στή Γιάννινα εύχαριστημένο και την άλλη μέρι έγινε ή μοιοσσία.

—Καθώς μάλιστα ήταν και χαζύ, μείναμε όλοι κατενθουσιασμένοι με πρώτη τάξεως χοιρινού: μεζέδες. Καί του χρόνου! Γ. Γιαννιώτης

ΣΥΡΟΣ

—Τήν Κυριακήν 5 Μαΐου τās μέλη του Κυνηγετικού Συλλόγου Σύρου εξέδραμον εις τό γραφικό προάστειον Πισκοπιό και έπανγύρισαν την έτησιον έορτήν του Συλλόγου των.

—Κατόπιν κατανυκτικής δοξολογίας εις τόν ναόν του προαστίου και δέησης υπέρ των αποβιωσάντων και εν πολέμοις πεσόντων μελών του Συλλόγου, έπηκολούθησε συγκέντρωσις εις την Λέσχην του Πισκοπιού, όπου και προσεφέρθησαν άναψυκτικά.

—Ηκολούθησαν άσκήσεις κατά πηλίων δίσκων και την μεσημβριάν παρετέθη πλουσιώτατον γεύμα, όπου έορσευσεν

ζητινίτης άφθόνης.

—Τό άπόγευμα έτελέσθησαν άγώνες βολής κατά 20 πηλίων δίσκων εις τούς όποιους μετέχουν άρκετά μέλη με ίκανοποιητικά αποτελέσματα.

—Πρώτος ήλθεν ο κ. Π. Μαρκουλάκης Βιομήχανος λαβών έπαθλον, άγαμέτιον παριστάνον κύνα, δεύτερος ο κ. Νέστορ Κούσης έμπορος λαβών μετάλλιον άγυρούν και τρίτος ο κ. Θεόδ. Κρίσταρης άξιωματικός έ. ά. λαβών άγυρούν μετάλλιον.

—Μετά την άπονομήν των Βραβείων έπηκολούθησε χορός εις τās εύρείας αίθουσας, της Λέσχης υπό τούς ήχους θανμασίας όρχήστρας.

—Ο χορός με άδιάπτωτον εύθυμίαν παρετάθη μέχρι του μεσονυκτίου, όπότε οι έκδρομοις έπανήλθον εις την πόλιν με τās άρίστας των έντυπώσεων, συγχάροντες τούς διοργανωτάς της εύχαρίστου ταύτης έκδρομής.

Σ. Ν.

ΠΑΤΡΑΙ

—Οι κυνηγοί μας είναι άναστατωμένοι και λυπημένοι πού δέν έπετράπη και έφέτος τό κυνήγι των τρυφώνων.

—Η λύπη τους δέν είναι άκόμα μεγαλύτερη γιατί αποκλείεται έτσι στούς Πατριούς νά ίδούν στή μάτια τους τρυφόνια, γιατί τό καλοκαίρι —Αύγουστο— Σεπτέμβριο, ούτε καν υπάρχουν ος μās έδώ, έκτός πεία κ' αν τύχη και φανή κάπου κανένα, οάν περίεργο φαινόμενολ.

—Ας έλπίσουμε ότι του χρόνου θά επικρατήσουν δικαιοτέρας και εύμενέστερας αποφάσεις και άντιλήψεις και δέν θ' άληκθούν πάλιν οι κυνηγοί μās.

—Τό θρηματοτροφέιο όλο και προοδεύει, και όπως πηγαίνει θά γίνη μοναδικό στή είδος του.

—Πρό ήμερών παρελήφθησαν από τη Θράκη και άλλα δύο Ζαρκάδια, κι' έτσι εύρίσκονται τώρα σ' αυτό τρία θηλικά και ένα άρσενικό.

—Όπως μās είπε ο Πρόεδρος του Συλλόγου κ. Συνδινός, πρόκειται νά φέρη από τόν οίκον «Μαυαδ» της Ούγγαρίας, λαγούς Ούγγαρίας και φασιανούς γιά άναπαγωγή.

—Επίσης θά φέρη και πέριδες ίσως και φραγκολίνα.

—Και όχι μόνον γιά τās ένδημικά κλπ. ζφα φρονίζει ο Κυνηγετικός μας Σύλλογος, άλλα και γιά τόν έξωραϊσμόν και άναδάσων του θηραματοτροφείου.

—Εκτός της άνδασώσεως της φυσικής την όποιαν προσπίζει διά της φυλάξεως υπ' αυτού μισθοδοτούμένου φύλακος, έφύτευσαν και διάφορα όπωροφόρα, καθώς και άρκετά άνθη (τριανταφυλλίες κτλ.) περίξ του φυλακίου του θηραματοτροφείου και του έτεροφείου, ώστε μετ' όλίγον νά παρουσιάση καί τό έξαρκετικό.

—Εύχόμαστε πάσαν πρόδον στή πρότυπον αυτό θηραματοτροφέιον, και πλήρη καρποφορία των μεγάλων κόπων και ύλικών θυσιών του καλού μας Κυνηγετικού Συλλόγου.

Ε.

ΛΗΜΝΟΣ

—Η έφρετινή χρονιά μās υπόσχεται πολλά φαίνεται ότι θά μās δώση πάμπολλα κυνήγια, τοιλάχιστον ένδημικά, διότι

προχωρούμεν με πολλούς καλούς ολωνούς.

—Η άμορφες, πλουμιστές πετροπέδικες, δέν παύουν νά τραγουδούν στίς πλαγιάς των βουνών τās έρωτικά τους τραγούδια.

—Η Αήμιος είναι ένας πολύ μεγάλος σταθμός εις τās άποδημητικά και πρό παντός εις τās ύδρόβια. Έκτός από τās πολυπληθή ποτάμια, χαράδρες, κοιλίσκους και έλη, έχομεν δύο πολύ μεγάλες λίμνες στή βόρεια μέρη.

—Η μία ονομάζεται 'Αλυκή διότι τό καλοκαίρι υπό καλās συνθήκας πήζει και γίνεται άλάτι, έχει δέ έκτασιν 20 χιλ. τετρ. μέτρον.

—Η άλλη είναι, ή Χορταρόλιμη, με γλυκό νερό περί τās 15 χιλ. τετρ. μέτο. Εύθύς εξ άρχης λοιπόν μόλις άρχίσουν τās πρώτα ξεροβόρεια, ή δύο αυτές λίμνες γεμίζουν καθ' όλοκληρίαν από πάπιας και ύδρόβια παντός είδους. Τά όποια δέν φεύγουν άλλα παραμένουν ή έναλλάσσονται και εύρίσκονται μέχρι του Ματίου.

—Ένας ειδικός διακρίνει εύκολα, κατά κοπάδια επιπλέοντα: Πρασινόκεφαλες, σφυρίχτρες, σαρσέλες, πετρογήσσες, σφήνες, Βαρβάρες, χήνες και λοιπά, νά λικνίζονται στή θολά και άβαθη νερά τους.

—Η διάπλασις όμως του έδάφους δέν είναι εύνοική. Μόλις πλησιάζεις από μακρυνά στή Χορταρόλιμη, βλέπεις χιλιάδες πουλιά στή κύμα της λίμνης: είναι πάπιας, χήνες, τουρλίες. Βαδίζεις σιγά, σιγά, ος χωρίζει μία απόστασις 150 μέτρων και ος λίγο εύρίσκεισαι εις τās 100μ.

—Αφνης σηκώνεται τό πρώτο σύννεφο πουλιών, πού πέφτουν εις τό νερό όλίγο πάρα πέρα, κατόπιν τό δεύτερο... έως δσον στή τέλος εύρίσκεισαι μόνος.

—Τό έδαφος είναι γυμνό! δέν υπάρχει κανένα ύψωμα τό όποιον νά ος βοηθήση νά πλησιάσης. Πρέπει λοιπόν νά κάνης φυλάχτρες και νά περιμένης όπότε πυροβολείς ος κάθε τέταρτο σχεδόν της ώρας μέσα ος πολλές εκατοντάδες πουλιών στή καθιστά.

—Ίσως ος φαίνονται υπερβολαί, άλλα αυτή είναι ή αλήθεια!

Ι. Π.

ΔΙΑΚΟΦΤΟ

—Αλόγ της μεγάλης άνομβρίας κατά τούς πρώτους μήνας και των συνεχών βροχών τόν ύπόλοιπο καιρό της κυνηγετικής περιόδου, δέν ίκανοποιήθη, ειμή εις τό έλάχιστον ο κυνηγετικός μας ζήλος.

—Ηδη όμως με τās μεγάλας προσπάθειας του κυνηγετικού μας Συλλόγου, τη συμπαράξει και των πλησιεστέων κυνηγετικών συλλόγων, Πλατάνου και 'Ακράτας και τη βοήθειά του Λαοονομίου Αιγίου πρός πλήρη καταστολήν της λαθροθηρίας έπετεύχθη ο λαγός νά αύξηθη καταπληκτικώς, πράγμα πού ένθουσιάζει κάθε

κυνηγού ψυχή πού με λαχτάρα περιμένει την έναρξιν της θήρας.

—Πέριδες πολύ λίγες στήν περιφέρειά μας φθάνουμε πολλές φορές στή περικοτόπια του Χελμού μās και από καί άρχίζουν σιγά σιγά νά μās έγκαταλείπουν.

—Τόν περασμένο μήνα έδόθη ο έτήσιος χορός μας με πλήρη επιτυχίαν. Χάρης στας προσπάθειας της διοικήσεως του συλλόγου μας, είμησαν τούτον αϊ δασικαί άρχαι και πολλά μέλη των πλησιεστέων κυνηγετικών σωμάτων, μετά των προέδρων αυτών.

Α. Α.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

—Ζωηρά έκλογική κίνησις εξέδηλώθη εις τούς κύκλους των κυνηγών Θεσσαλονίκης, διά τās έκλογάς του νέου Συμβουλίου του Κυνηγετικού μας Συλλόγου. Όλοι παρηκολούθησαν με πρωτοφανές ενδιαφέρον τās έκλογάς κατά τās όποιās εξέδηλώθη μεγάλη και οργανομένη αντίδρασις κατά του παλαιού Συμβουλίου, ος και έναντιον του υπό του τέως Συμβουλίου υποστηρίχθεντος ψηφοδέλιου, τό όποιον κατεψηφίσθη, υπό των λαϊκών ιδίως τάξεων των κυνηγών.

—Ευηφίσθη δέ κατά πλειοψηφίαν άρκετά μεγάλην τό Νέον Συμβούλιον.—Ανεδείχθησαν Πρόεδρος Ε. Ζωγράφος, Διηγόρος, Αντιπρόεδρος, Π. Δούτης, Γεν. Γραμματεύς, Α. Φωτιάδης Τελωνειακός, Ταμίας ο άδάναντος Γιαννάκης Φαφαλιός έμπορος, Έφορος Γ. Παπαγεωργίου, έμπορος, Κοσμήτωρ Γ. Βασιλάδης, έμπορος, Σύμβουλοι, οι κ. κ. Δημητριάδης Δημ., Υπάλληλος, Α. Καραμαούνας, 'Ιατρος και Σ. Μυγοπάνος έμπορος.

—Τό νέον Συμβούλιον έχει νά επιλύση σοβαρώτατα και δυσχερότατα προβλήματα, ος της προστασίας των θηραμάτων, ειδίως της όρεινης πέριδος, της τελικής άπαγορεύσεως της έμπορίας των ένδημικών θηραμάτων, του διορισμού φυλάκων θήρας, του όρισμού καταφυγίων άπηγορευμένων ζωνών, της ένάρξεως θήρας, της όμαδικής θήρας διά των Λεωφορείων, ζήτημα σπουδαιότατον διά τό όποιον κυρίως έπσε τό παλαιόν Συμβούλιον διότι, αϊ άπόψεις των κυνηγών επ' αυτού εινε εκ διαμέτρου αντίθετοι. Άλλοι μεν επιθυμούν νά μεταβαίνουν όμαδικώς δι' αυτοκινήτων Λεωφορείων εις τό κυνήγι, άλλοι δέ θεωρούν τό τοιούτον καταστρεπτικόν διά τās θηράματα.

—Επίσης προέχει τό ζήτημα της προ-

στασίας της όρεινης πέριδος, ή όποία κυνδυνεύει νά εξαφανισθή καθ' όλοκληρίαν από τās βουνά μας, λόγω της άπηνους θήρας εις ήν ύποβάλλεται.

—Επειδή όμως άρχή άνδρα δείκνυνσι περιμένόμεν τό έργον του Νέου Προεδρείου, τό όποιον έμφορεται από τās άρίστας των διαδόσεων, άποτελείται από νέους άνδρας με εύγενή ιδεώδη και εύχόμεθα νά φανή άξιάςιοι του κυνηγετικού κόσμου δπου τούς έψήφισε με τόσον ένθουσιασμόν.

—Η έσοδεία μας προμηνύεται θανμασία, επίσης και τās πέριδες μας, φαίνονται νά πηγαίνουν μέχρι σήμερον πολύ καλά: τās τρυφόνια περνούν με γυνταία περσάματα. Επειδή δέν τās ένθυνησαμε θά έχομε και φέτος κατά τās ένδείξεις, όπως και πέρνουι πολλά έντόπια.

—Νέα σκυλιά ώραία και καλά άνατρέφονται, και προγυμνάζονται. Έχομε την ιδέα ότι φέτος θά παρουσιασθούν εις την κυνηγετικήν κοινότητα, νέα ώραία σκυλιά πονάντερο και σέττερ.

—Εμάθαμε μάλιστα ότι ο βιομήχανος και παλαιάμαχος κυνηγός κ. Γεώργιος Δουκίδης, προγυμνάζει ένα ώραίοτατο Φόξ—Τερριέ —Σπίντσερ, διά τό κυνήγι των όρνιθιών, όπου φαίνεται ότι τās Φόξ Τερριέ επιτυγχάνουν. Ο κ. Θμ. Συρρης ένα πονάντερο, ο κ. Παπαγεωργίου ένα Μπράκ γερμανικό και ο κ. Τάσος Τελλόγλου, ένα θανμασιο πονάντερο έγχωρίου παραγωγής.

—Από τη Θράκη κατέπλευσε και μās έπεσκέφθη ένας άλλος παλαιός, άλλα από τούς καλλιτέρες κυνηγούς, όλων των θηραμάτων, ο Τραπεζίτης κ. Έμμαν. Δουλάς ο όποιος θεωρείται ως τό άσφαλέστερο τουφέκι της Θράκης, επ' δσον παρ' όλα τās 70 του χρόνια, (τόσα μόνον όμολογεί) εξακολουθεί νά κυνηγά όλα τās θηράματα με τουφέκι 20 καλίμπρο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΜΕΛΙΣΣΑ» Μηνιαίον περιοδικόν έρευνής των πλουτοπαραγωγικών κλάδων, εκδιδόμενον εις Τοίκαλα. Τεύχος Μαΐου: Τό καλαμπόκι. — Η άχλαδιά. — Μελτέζικες κατσίκες. — Η καλλιέργεια του καπνού κλπ. «ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ» Μηνιαίον επιστημονικόν ιατρικόν περιοδικόν.

ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΟΠΛΩΝ

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΚΟΥΣΚΟΥΡΗΣ
Μηχανικός

Όδός Πειραιώς 26 — Αθήναι

Οι Έλληνες των Δωδεκανήσων άπολαμβάνουν άφθόνην φωτογραφίαν, ο εκ Πάτμου κ. Γ. Καλαντζάνης με 48 πέριδες και 2 λαγούς, κατόπιν έκδρομής του εις 'Αγίαν Λεσβίαν τής 'Αστυπάλαιας.

ΕΡΑΝΟΣ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ 'ΚΥΝΗΓΟΣ',

Υπό την ηγεσίαν του Υπουργού της Γεωργίας κ. Τζών Θεοτόκη

Ο Κυνηγετικός Σύλλογος Σεργών παραλλήλως προς τὰς ἀξιεπαίνους ἐνεργείας του προς προστασίαν του θηράματος και προαγωγήν τῶν θηρευτικῶν πραγμάτων μας, ἔσχε και τὴν ἐθνικὴν χειρονομίαν νὰ διαθέσῃ τὸ σύνολον σχεδὸν τῆς περιουσίας του, ἥτοι 20.000 δραχμ. ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης τῆς χώρας μας.

Ἐκ παραλλήλου εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ προτείνῃ ὅπως τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ἡγηθῶν μιᾶς ἐπιτροπῆς προς διενέργειαν ἐργῶν μεταξὺ τοῦ Κυνηγετικοῦ Κόσμου τῆς Ἑλλάδος, προς ἀγορὰν ἐνὸς αεροπλάνου εἰς τὸ ὅποιον θὰ δοθῇ τὸ ὄνομα «ΚΥΝΗΓΟΣ».

Τὴν πατριωτικὴν ταύτην ἐμπνευσιν, τὴν ὁποίαν πρῶτος μᾶς ἐξεδήλωσεν ὁ Κυνηγετικός Σύλλογος Σεργῶν, ἔσχον ταυτοχρόνως ὁ Ὁμίλος Κυνηγῶν Πειραιῶς και ὁ Κυνηγετικός Σύλλογος Χρυσουπόλεως ὁ Νέστος.

Τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ἀπεδέχθησαν εὐχαρίστως, νὰ μετασχηματίσῃ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, νὰ θέσῃ εἰς διάθεσιν τῆς τὰς στήλας των και τῆς ὑπηρεσίας των, ἐπεφύλαξαν ὅμως τὴν ἡγεσίαν διὰ τὸν ἀρμόδιον Ὑπουργὸν τῆς Γεωργίας.

Ο Διευθυντὴς μας κ. Α. Πειρουνάκης ἐπεσκέφθη τὸν κ. Θεοτόκην και διεβίβασε τὴν πρότασιν τῶν Κυνηγετικῶν Συλλόγων, παρακαλέσας τὸν κ. Ὑπουργὸν νὰ δεχθῇ τὴν ἡγεσίαν τῆς ἐπιτροπῆς ἐράνων.

Ο κ. Θεοτόκης προθύμως ἐδέχθη τὴν πατριωτικὴν και εὐγενὴ πρότασιν συγκαρτεῖς διὰ τὰ αἰσθηματὰ των τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν.

Μέχρι τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ἐξουσιοδοτήθησαν νὰ δέχωνται τὰς εἰσφορὰς τοῦ κυνηγετικοῦ κόσμου, διὰ τὸ αεροπλάνον μας «ΚΥΝΗΓΟΣ».

Πᾶσα προσφορά εἶναι δεκτή, δι' ἐπιταγῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διευθυντοῦ μας κ. Α. Λεξ. Πειρουνάκη Σταδίου 25 Ἀθήνας.

Τὰ χρήματα θὰ καταθέτωμεν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, ὅταν δὲ συμπληρωθῇ τὸ ποσὸν διὰ τὸ αεροπλάνον μας «ΚΥΝΗΓΟΣ» και ἀγορασθῇ τοῦτο, θὰ οργανωθῇ ἐπίσημος τελετὴ τῆς βαπτίσεώς του, εἰς ἣν θὰ κληθῶν νὰ παραστοῦν ἀντιπροσωπεῖται τῶν κυνηγῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος.

Εἰσφορὰι γίνονται δεκταὶ ἐναντι ἀποδείξεως και εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ, Σταδίου 25.

Αἱ πρῶται εἰσφορὰι

Κυνηγετικός Σύλλογος Σεργῶν	Δρχ. 20.000
Κυνηγετικός Σύλλογος «Νέστος» Χρυσουπόλεως	3.000
«Κυνηγετικά Νέα»	1.000
Σύνολον Δρχ.	24.000

ΔΑΚΤΥΛΙΟΦΟΡΑ

Ἀναγγεῖλάτε μας ἢ ἀποστείλάτε μας τὰ διακριτικὰ τῶν φονευμένων δακτυλιοφόρων πτηνῶν, διὰ νὰ σᾶς γνωρίσωμεν τὰς λεπτομερείας τῆς δακτυλιδώσεώς των.

Ο Κεντρικός Ὄρνιθολογικὸς Σταθμὸς τῆς Μόσχας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ φονευθεὶς δακτυλιοφόρος γλάρος 4260 Ε παρατὴν Τύρινθα τοῦ Ναυπλίου τὴν 2-1-935, ἐδακτυλιδῶθη παρὰ τὴν Λίμνην τοῦ Κίονο τὴν 22-6-934.

Ἐπίσης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ φονευθεῖσα ἀγριόπαπια παρὰ τοὺς Κομποτάδες τῆς Δαμίας 3777 Δ τὴν 4-1-935 ἐδακτυλιδῶθη εἰς τὸ Ἀστραχὰν παρὰ τὸ Δέλτα τοῦ Βόλγα, τὴν 19-7-930.

Ἐπίσης μᾶς γνωρίζει ὅτι ἡ φονευθεῖσα ἀγριόπαπια παρὰ τὴν Κάρλαν τῆς Δαρίας 25599 Δ τὴν 26-1-935 ἐδακτυλιδῶθη εἰς τὸ Ἀστραχὰν τὴν 28-7-934.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Βέρροια

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Κυνηγετικοῦ Συλλόγου Βερροίας «ἡ Ἀρτεμις» διὰ τὸ ἔτος 1935-36, ἐτιμήθησαν δι' ἐπανεκλογῆς τὰ αὐτὰ πρόσωπα ὡς Διοικητικὸν Συμβούλιον ἦτοι :

Κωνστ. Μπουσιώτας ὡς Πρόεδρος, Ἰωσήφ Συμεωνίδης ὡς Ἀντιπρόεδρος, Κωνστ. Βαφείδης, ὡς Ταμίας, Εὐάγγ. Γαλανόπουλος ὡς Γενικός Γραμματεὺς, Ἐμμαν. Σιουσίουνης ὡς Ἐφορὸς ἐκδρομῶν και Γαβρ. Καραγαβριηλίδης ὡς Φροντιστής.

Θεσσαλονίκη

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τῆς Ἑνώσεως Κυνηγῶν και Σκοπευτῶν Θεσσαλονίκης ἐξελέγησαν Πρόεδρος Ε. Ζωγράφος δικηγόρος, Ἀντιπρόεδρος Π. Δαούτης, Γεν. Γραμματεὺς Α. Φατιάδης, Ταμίας Ι. Φαφακλίδης, Ἐφορὸς Α. Παπαγεωργίου, Κοσμήτωρ Α. Καραμασούνας και Σύμβουλοι Σ. Μπογδάνος και Α. Δημητριάδης.

ΜΙΚΡΑ - ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ ἐξαφάνισις τῶν ἀετῶν στὴ Σκανδιναβία, βαίνει ἀλματωδῶς. Κατὰ τὸ 1924 ἐφονεύθησαν 429 ἀετοί, τὸ δὲ ἐπόμενον ἔτος 1925, ἐφονεύθησαν 330.

Ἐκτοτε ὁ ἀριθμὸς των ἐλαττοῦται διαρκῶς. Εἰς τὴν Ἑλβετίαν σήμερον ἀριθμοῦνται μόλις 30 ζεύγη ἀετῶν τῶν βορῶν και περὶ τὰ 15 ζεύγη ἀετῶν θαλάσσης και τῶν ὁποίων τὰ κρυφύμενα ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἡ ἐκεῖ Τουριστικὴ Κρατικὴ Ὑπηρεσία.

Εἰς τὸν Παλαιόν και Νέον Κόσμον ὑπάρχουν 14 εἶδη λαγῶν, 12 εἶδη ἀγριοχοίρων, 28 εἶδη ἐλεφάντων και δορκάδων, 9 εἶδη ἀρκτων, 12 εἶδη βιδῶν, 11 εἶδη αἰγῶν, 32 εἶδη λύκων, ἀλώπεκων, τσακαλίων και ἀγρίων κυνῶν, 8 εἶδη περδίκων και 3 εἶδη ὀρνυκίων.

Ἡ Βουλγαρικὴ ἐφημερίς «Πομπέδα», δημοσιεύει τὰ ἑξῆς :

Τὸ πτηνὸν «Μελισσοφῶς» θεωρεῖται και καθωρίσθη ὑπὸ τοῦ Βουλγαρικοῦ Κώδικος ὡς ὠφέλιμον πτηνόν. Κατόπιν δυνάμει διαβημάτων των μελισσοκόμων ὅπως τὸ πτηνόν τοῦτο καταδιωχθῇ, ἡ Κυβερτικὴ Ὁμοσπονδία παρεκάλει τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς ἕκαστον Κυνηγετ. Σύλλογον νὰ φονεύσῃ ἀνὰ 20 τοιαῦτα πτηνὰ, ἵνα ἐξετασθῶν μετὰ μεγαλείας προσοχῆς οἱ στόμαχοί των και διαπιστωθῇ εἰς ὅπως τὰ πτηνὰ αὐτὰ τρέφονται μετ' ἐλπίδας ἢ ὄχι.

Ο ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενὴς Ἕλληρ Θεόδωρος Κριζάνης, κυνηγῶν μετ' ἐνὸς φίλου του λαγού, εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν ἔρημον, εὐρέθη παρὰ μιᾶς ἀλεπούς, τὴν ὁποίαν χωρεῖς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐπυροβόλησε και ἐτραυμάτισε.

Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ καταστρέψῃ τὸ δόγμα τοῦ ζῶον, εἰληρε τὸν ὄπλον του ἀπὸ τὴν κνήμην και ἔτρεψε νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ μετ' ἐνὸς ὑποκόπανον.

Ἐξεπυροσκοπήθη ὅμως τὸ ὄπλον ἐξ ἀπροσεξίας του και ἐτραυματίσθη θανάσιμος εἰς τὸ στήθος. Ὁ θάνατός του ἐπῆλθε μετ' ὀλίγην ὥραν.

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΥΡΙΤΙΣ

“RAPID”

Ο τίτλος τῆς τὸ δηλοῖ. Ἀποτελεῖ τὸ θαῦμα τῆς ἐξελισσομένης πυριτιδοποιίας, ἡ νεωτάτη ἀκαπνος πυρίτις «RAPID» τὴν ὁποίαν εἰσάγωμεν χάριν τῶν Ἑλλήνων κυνηγῶν.

Ὑπερτέρα πάσης ἄλλης Ἰταλικῆς, Βελγικῆς, Γερμανικῆς και Ἀγγλικῆς. Ἀνεπηρέαστος εἰς τὰς καιρὶκὰς μεταβολὰς, μετ' ὁμοιομορφίαν κόκκων. Δὲν ἀναπτύσσει ἀέρια ἐπιφέροντα ὀξείδωσις. Ἐλαττώνει τὸ λάκτισμα. Δὲν ἀφίνει κατάλοιπα.

Μετ' ἐν κυτίον μεγάλου ὄγκου πυρίτιδος «RAPID» δύνασθε νὰ γεμίσατε 143 φυσίγγια μικρᾶς γομώσεως και 117 τῆς μεγαλυτέρας τοιαύτης.

Κυνηγοί. Δοκιμάσατε ἀπλῶς διὰ νὰ πεισθῆτε.

Ἀποκλειστικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΚΑΛΚΑΤΖΑΚΟΣ — ΑΘ. ΦΙΤΣΟΥΡΙΚΑΣ

Λυκούργου 11 — ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ
& ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

Πυρίτις μαύρη ὑπονόμων.

Δυναμίτιδες, Φορστίτις, Στρήτ, Ἀμμωνίτις, Ὑπερ-ἀμμωνάλ.

Φυσίγγια περιστροφῶν και πολεμικῶν ὄπλων. Θρυαλλίδες, Σκάγια, Καψύλια Δυναμίτιδος.

Μηχανουργικαὶ ἐργασίαι πάσης φύσεως και ἀκριβεῖς.

Ἀνταλλακτικὰ αὐτοκινήτων.

Ὀβίδες, Χειροβομβίδες, Πυροσωλήνες.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΚΥΝΗΓΟΣ

Θὰ τὸ εὑρετε στοὺς βιβλιοδετημένους τόμους τοῦ περιρδικοῦ.

Ζητήσατε τὸν Α', Β', Γ' και Δ' τόμους μας προς δραχ. 100 ἕκαστον.

Εἶναι ὁ καλλίτερος σύντροφός σας και τὸ πρακτικώτερον δῶρον.

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

Μετὰ
κάθε κυνήγι
τὸ δροσιστικώ-
τερο και δυνα-
μωτικώτερο
ποτόν

ΖΥΘΟΣ
ΦΙΞ

ΤΥΠΩΝ
ΒΙΕΝΝΗΣ
ΠΙΛΣΕΝ
ΜΟΝΑΧΟΥ

Πᾶσα αἴτησις περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύηται και μετ' ἐντίμητον. Ἐμβάσατε τὰς συνδρομὰς σας μετ' ἐντίμητον ἐπιταγῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ.

ΑΔΕΣ. ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗ

Πλάτωνος 15 — ΠΕΙΡΑΙΑ
Εἶναι τὸ εὐχρηστότερον και ταχύτερον μέσον. Προσέτι δύνασθε ὀπισθεν τῆς ἐπιταγῆς νὰ σημειώσητε ὅτι θέλετε ἀνεῦ ἄλλης δαπάνης.

ΚΥΝΗΓΟΙ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ & ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

Διὰ τὸ **ΤΙΡ-Ο-ΠΙΖΟΝ**. Διὰ τοὺς ἀγῶνας κατὰ πηλίνων δίσκων.
Διὰ τὰς θερινὰς ἐξασκήσεις σας.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΤΗΝ ΠΥΡΙΤΙΔΑ ΙΔΕΑΛ

Ζητήσατέ τὰ φυσίγγιά μας
τύπου

“ΘΑΝΑΤΟΣ”

Πωλοῦνται
εἰς ὅλα τὰ καλὰ
ὀπλοπωλεῖα

Με μαῦρον κάλυκα καὶ με ἀκα-
πνον πυρίτιδα «ΙΔΕΑΛ» εἶναι
ὕπερτερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ
τὰ μόνον κατάλληλα διὰ τοὺς
Σκοπευτικούς ἀγῶνας.

Θραύουν εὐχερῶς καὶ τὸν ἀνθε-
κτικώτερον δίσκον.

Συγκέντρως θροπέσια.

Κατέχομεν πληθῶραν συγχαρη-
τηρίων ἐγγράφων τῶν Κυνηγ.
Συλλέγων διὰ τὰ φυσίγγια
«Θάνατος»

SHPC